

Giới thiệu Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến

Editor: Snow cầm thú HD

Nội dung: Cổ đại, huyền huyền, trinh thám, 1vs1, HE.

Diễn viên: Tô Văn Khai, Minh Nguyệt | Phối hợp diễn: Tần Phóng, Bạch Thủy

Độ dài: 89 chương

Nội dung chính trong câu chuyện xoay vào những vụ án mà hai vật cùng nhau phá án, đó là những ẩn giấu phía sau những vụ án ly kỳ đều có hung thủ ẩn núp, nhưng không một ai có thể thoát khỏi thiên la địa võng, do Tô Văn Khai và Minh Nguyệt bày ra, không sót ai cả.

Cửa hàng đồ cổ, xương cốt mười năm, giết người đồng dao, son trang quỷ ma, hang động đầu lâu...

[Nội dung] Bối cảnh Bắc Tống, ngôn tình, tra án, nửa nọ nửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Editor: Snowflake HD

Bắc Tống, Khách Lịch năm thứ ba.

Đầu mùa xuân, thời tiết trấn Nam Nhạc vẫn còn ẩm áp chưa quá lạnh, trên đường phố vắng vẻ chẳng thấy được mấy bóng người, rất yên ắng.

Trước cửa tiệm bánh bao có hai đứa trẻ, bé gái không quá bốn năm tuổi, mặt mũi không khéo, thất bím hai bên, mặc dù nhìn sơ có vẻ vô cùng chất vật nhếch nhác, nhưng bím tóc vẫn rất gọn gàng, giống như xuất thân từ nhà què.

Mùi bánh bao đã hoàn toàn bị hương vị bánh rán kế bên che lấp, tuy nhiên Minh Nguyệt vẫn chuyên tâm ăn món bánh nhân đậu mà nàng yêu thích nhất. Bánh bao mới lấy từ lò hấp ra ăn muốn bỏng miệng, nàng vừa cắn một phát đã lập tức ngửa đầu phun ra hai ngụm khí nóng, dòng khí nóng bay vào trong không trung mát lạnh, sau đó biến thành một làn sương trắng mờ.

Bé trai bên cạnh cũng lắm là bảy tám tuổi, đang cố gắng lau sạch vết bẩn trên mặt. Thấy nàng ăn vội vàng như vậy, ngay cả khuôn mặt bẩn cũng chưa thêm lau, Tô Văn Khai liền đổi tay áo chùi giúp cho nàng, “Ăn chậm thôi, không ai giành với muội đâu.” Đợi nàng ăn xong hai miếng, hắn mới hỏi, “Bánh bao muội muội, muội thật sự không biết mình sống ở đâu à? Có quen biết ai gần đây không?”

Minh Nguyệt lắc đầu, nuốt bánh bao vào bụng, “Ta với gia gia mới vừa dọn tới đây, không quen biết ai cả.”

“Vậy gia gia muội đâu?”

“Đi xem người chết.”

“...” Tô Văn Khai không hiểu ý của tiểu cô nương này, hắn đang lo nghĩ không biết có nên đưa nàng đến nha môn hay không, nhưng mà nàng mới đến đây, có lẽ người ở nha môn cũng không biết.

Một ngày rồi Minh Nguyệt chưa ăn cơm, vừa nãy lại bị chó dí, đói muốn hoa mắt, hiện tại ăn được nửa cái bánh bao lót bụng, mới không bị ngất đi, “Tiểu ca ca, huynh không sợ chó sao?”

“Tất nhiên sợ.”

“Vậy tại sao huynh còn giúp ta?”

“Đại khái không thể đứng nhìn muội bị chó cắn được.” Hắn sờ sờ mu bàn tay được quấn một cái khăn nhỏ, nhẹ nói, “Chắc sẽ để lại sẹo.”

Minh Nguyệt nhìn máu trên chiếc khăn đã đông lại, miệng vết thương không chảy máu nữa, “Thực xin lỗi, hại huynh bị thương rồi.”

Tô Văn Khai thần nhiên nói, “Không sao đâu, lúc ta năm tuổi từng bị chó dí, ngã bị thương rất nặng, hiện giờ vẫn còn một vết sẹo trên đùi, nhưng vẫn vui vẻ như thường. Đừng nói nữa, mau ăn hết bánh bao đi.”

“Ừm... tiểu ca ca sao huynh lại đến trấn Nam Nhạc vậy?”

“Nhà của chúng ta ở Giang Châu, năm nay cha ta nhận chức, cho nên đi ngang qua đây.”

“A...”

Hai người, một người nhìn người qua đường, một người gặm bánh bao, nói chuyện một lúc lâu, trời bắt đầu sập tối, gió xuân thổi qua. Tô Vân Khai cũng phải quay về rồi, chứ không cha mẹ đợi lâu quá, lại đến nha môn tìm hân. Hân nhìn sang tiểu cô nương bên cạnh, nếu không có ai đến, hân sẽ đưa nàng đến nha môn. Mới vừa đứng lên, liền thấy có người đứng đằng trước cản ánh chiều tà, hân ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một ông lão hơn năm mươi, nói gì thì nói đầu xuân vẫn có chút lạnh, quần áo ông ta lại ẩm ướt, hân hơi lo lắng.

“Gia gia!”

Minh Nguyệt đứng dậy, bỏ nhào vào ngực ông lão, khóc ô ô nói, “Con nghĩ gia gia cũng giống cha mẹ, không cần con nữa.”

“Chẳng phải bảo con không được chạy lung tung sao?” Giọng điệu ông ta vô cùng nghiêm túc, ôm lấy cháu gái bốn tuổi của mình, nhẹ nhàng dỗ dành, nén giận nhưng vẫn mở miệng trách cứ, “Về sau, gia gia không cho con ở nhà một mình nữa.”

“Gia gia muối tôi đòn rồi, ta cũng về nhà đây.” Tô Vân Khai đứng lên sửa sang lại quần áo, để cho bản thân không quá mức nhếch nhác, nếu không tí nữa về nhà mẫu thân hỏi chuyện. Hân đầu thế giải thích rằng đi bộ dạo chơi ở trấn Nam Nhạc, sau đó đi đuổi chó.

Minh Thịnh nhìn cậu thiếu niên này, quần áo chỉnh tề, bên hông đeo một miếng hồng ngọc màu tươi sáng, đôi mắt có khí khái của anh hùng, chắc chắn không phải thiếu gia của gia đình bình thường. Minh Nguyệt nói, “Vừa nãy, tiểu ca ca cứu con, sau đó còn mua bánh đậu cho con ăn nữa.”

Minh Thịnh lập tức nói lời cảm ơn, Tô Vân Khai thờ dài đáp lễ, sau đó từ biệt bọn họ. Vừa đi được mấy bước, chợt nghe thấy tiểu cô nương cao giọng -

“Này, tiểu ca ca, huynh tên gì?”

Hân xoay người nhìn vào đôi mắt trong sáng của tiểu cô nương, đáp, “Tô Vân Khai, Tô trong Tô Hàng, Vân Khai của ‘thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh’ (*này tan sẽ thấy được trăng sáng).”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Cửa hàng đồ Cổ (1)

Editor: Snowflake HD

Bắc Tống, Chí Hòa năm thứ ba.

Trong tháng giêng, giữa tháng giêng, chính xác là mười lăm tháng giêng là hội đèn hoa đăng.

Đương triều đang mong chờ hội nguyên tiêu, từ lúc đông chí (*22/12) bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị. Dựng lầu gác, dán giấy đỏ trước cửa, các gánh hát xiếc đều mở cửa. Tối đêm mười lăm, chỉ cần trình bày tất cả những gì đã chuẩn bị trước đó. Ca múa tạp kỹ, biểu diễn dị năng đặc biệt, cực kì náo nhiệt.

Đại Danh huyện trấn Nam Nhạc cách xa Biện Kinh một chút, trước ngày lễ nguyên tiêu một hôm mưa to tầm tã, khiến cho không khí đêm hoa đăng lạnh lẽo không ít.

Chẳng qua vào một buổi sáng tinh mơ, trên đường phố ở nơi hẻo lánh chẳng thể gọi là thị trấn, trước một cửa hàng đồ cổ có rất nhiều vây quanh.

Nước mưa tối qua còn chưa khô, nhưng nhiều người chen lấn, giẫm lên tảng đá bên đường, làm nó dính đầy bùn đất, nếu không cẩn thận, còn bị bắn nước bùn lên giày nữa.

Trước cửa hàng kia có một vũng bùn, người đến xem náo nhiệt tất nhiên không muốn bị bắn giày, cho nên đứng chừa ra một chỗ trống. Không lâu sau, một thanh niên anh tuấn trẻ tuổi đứng ngay chỗ trống đó, chân đứng giẫm lên vũng bùn nhưng lại không thấy di chuyển sang chỗ khác, có vẻ là không biết.

Người khác có lòng tốt nhắc nhở, hân nghiêng đầu cười cười, khuôn mặt càng thêm nét tuấn tú nho nhã, “Không sao đâu.” Hân lại hỏi, “Lão huynh là dân bản xứ sao?”

“Đúng vậy, nhà ở đầu phố.”

“Xin hỏi người chết bên trong là ai?”

“Người này là bà chủ tiệm.” Tính tình người đàn ông này cỏi mở, thẳng thắn, vừa vui vẻ lại đang rảnh rỗi, cho nên không đợi hắn hỏi, liền nói thêm, “Bà chủ tên là Liễu Bội Trân, gia đình mẹ đẻ giàu có. Mới vừa cưới xin đã bị chồng hư, sau đó lấy người đọc sách nghèo kiếp xác, tú tài kia thường mặc kệ sự đời, còn cửa hàng đồ cổ này là do nàng ta mở cửa buôn bán. Sáng sớm, tú tài kia chạy đến nha môn báo án mạng, hóa ra bà chủ đã chết, ách, vẫn còn chưa tới ba mươi tuổi đâu. Lúc này, huyện thái gia đang ở bên trong tra án, không biết do ai làm, nhưng mà thật đáng sợ...”

“Ồ...” Người trẻ tuổi ngạc nhiên kêu một tiếng, hắn tiến lại gần, hai mắt nhìn vào bên trong, nha dịch đã tránh sang một bên, hắn lại đứng ở vị trí rất thuận tiện, cho nên nhìn thấy hơn phân nửa tình hình bên trong, cũng có thể nhìn thấy làn váy tươi sáng của thi thể, “Xem ra lát nữa trượng phu của nàng sẽ bị bắt.”

Người đàn ông kia kinh ngạc, “Vì sao công tử lại nói như vậy?”

Người trẻ tuổi nói, “Đoán.”

Người đó thấy hắn không nói, có lẽ hắn thật sự phỏng đoán. Nhưng một lát sau, liền thấy quan sai áp giải một thư sinh trẻ tuổi mặt mày giận dữ đi ra ngoài, chính là ông chủ tiệm Ngô Trù. Chứng kiến quan sai bắt người, mấy người coi náo nhiệt tự nhiên tản ra, người đàn ông đó đột nhiên cảm thấy chắc thanh niên này không đoán bừa đâu, cho nên ráng đứng lại, hỏi cho ra lẽ, “Công tử sao cậu đoán được vậy?”

Cùng với tiếng la hét kêu oan của ông chủ tiệm, thanh niên trẻ tuổi thu lại ánh mắt, nói, “Cần ba mươi đã không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng quần áo nàng mặc lại khá rực rỡ, ngay cả giày đi cũng là loại giày thêu hoa dành cho các cô nương. Mới cưới đã bị hư, sau đó lại cưới một tú tài không có tiền đồ, có trượng phu trong nhà, bản thân nàng ta lại phải xuất đầu lộ diện. Thêm nữa, hồi nãy những người vây xem, phàm là nữ tử, đều có vẻ chán ghét khinh bỉ bà chủ, nói nàng là người đẹp hết thời gặp phải xui xẻo. Nhưng đối với nam tử, đều là vẻ mặt thương tiếc. Có thể thấy danh tiếng của nàng không tốt đẹp lắm.”

Ông ta cũng là đàn ông, nghe xong mấy lời này lập tức nói, “Mấy người đọc sách các cậu nói chuyện không rõ ràng gì hết, danh tiếng không tốt lắm... nói thẳng ra chính là không tuân thủ nữ tắc, lăng lợ.”

Người trẻ tuổi không trả lời, chỉ nói, “Ngay cả các anh cũng biết điều này, vậy thì trượng phu của nàng chắc chắn cũng biết. Bà chủ vô duyên vô cớ chết, người bị tình nghi đầu tiên nhất định là trượng phu nàng. Cho nên anh ta bị bắt cũng là tất nhiên.”

Người đàn ông hiểu rõ, lại nói, “Chẳng lẽ huyện thái gia nghi ngờ tú tài kia oán hận vợ mình lăng lợ, căm thù, cho nên ra tay giết người?”

Người trẻ tuổi lại cười, “Còn phải xem huyện thái gia nghĩ như thế nào.”

Người đàn ông được giải thích, cảm thấy thỏa mãn, mắt thấy hắn sắp đi, lại hỏi thêm, “Rốt cuộc tú tài kia có phải hung thủ hay không?”

Người trẻ tuổi bước trên những phiến đá bản, giày đã ẩm ướt, chân có chút lạnh, nhưng hắn không dừng lại, vừa đi vừa nói, “Không phải.”

Ông ta còn định hỏi rõ ràng, nhưng đám đông tản ra, chớp mắt một cái, liền không thấy bóng dáng thanh niên áo xanh đâu nữa.

Tô Vân Khai rời khỏi cửa hàng bảo vật, mới đi vài bước, nhìn thấy bên trái có ngõ tắt nhỏ, lập tức quẹo vào trong.

Ngõ nhỏ chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, không thể đứng song song hai người. Hai bên vách tường để một chút đồ đạc linh tinh, càng làm cho đường đi thêm nhỏ hẹp.

“Lách tách.”

Đôi giày ẩm ướt tách khỏi mặt đất, mỗi một bước chân đều phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

Tô Vân Khai vẫn chậm rãi đi về phía trước, chờ đi đến gần cuối đường, hắn mới dừng lại, đột ngột xoay người, một bóng người vội vã trốn vào đóng đồ hỗn tạp bên cạnh. Hắn nhanh chóng chạy tới, bắt lấy kẻ lén la lén lút này.

“A-----”

Dường như người này cũng bị hắn dọa cho sợ, kêu lên một tiếng, là giọng nói của cô nương. Hắn lập tức nghi ngờ, nhưng không hề buông tay, nắm chặt bả vai nàng, giống như kéo cây củ cải mà đẩy nàng vào tường.

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ mặt nàng, chẳng qua chỉ là cô nương mười bảy mười tám. Tháng này vẫn còn rất lạnh, người trước mặt chiếc váy xếp màu hạnh nhân, bên ngoài khoác một cái áo khoác mỏng, bộ dạng thanh tú lại yếu đuối, mắt ngọc mây ngài, là một cô nương xinh đẹp.

Tô Vân Khai không chút thương hương tiếc ngọc, nhíu mày hỏi, “Người theo dõi ta làm gì?”

Minh Nguyệt đã bớt hoảng sợ, dùng bàn tay rảnh rỗi đánh vào tay hắn, vẻ mặt càng hung dữ hơn hắn, “Sao ta lại theo dõi người chứ, chỉ là cùng đường với người mà thôi.”

Tô Vân Khai nói, “Từ lúc ở cửa tiệm bảo vật, người đã chăm chú quan sát ta.”

Minh Nguyệt hừ nhẹ, “Nghe lời người nói, người không biết còn tưởng ta là công tử giàu có đang đùa cợt người. Còn nữa...” Hai gò má nàng đỏ ửng, cần cần mới nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, người còn đứng gần như vậy, ta sẽ hét lên người khi dễ ta.”

Tô Vân Khai cúi đầu nhìn, tư thế của bọn họ quả thật khá mờ ám, vội vàng buông tay lùi bước.

Minh Nguyệt xoa xoa bả vai bị hấn nắm đến phát đau, thấy hấn vẫn chưa hoàn toàn lui ra, vẫn đứng chắn đường, liền hỏi, “Thuận đường đi về nhà cũng muốn bắt ta luôn sao? Ta đã phạm vào tội gì chứ?”

Tô Vân Khai kéo tay áo nàng, để nàng đi lên phía trước nhìn, “Ngõ nhỏ này do vách tường hai nhà tạo thành, cho nên không có cửa sau.”

Minh Nguyệt nháy mắt mấy cái, từ bả vai của hấn nhìn thẳng vào chỗ sâu trong ngõ nhỏ, quả nhiên không nhìn thấy cửa sau. Nàng chân chừ một lát, “Nhưng ngõ nhỏ này lại thông đến một chỗ khác.”

Tô Vân Khai nhìn nàng, “Đây là đường chết, không có lối ra.”

Minh Nguyệt lại bị lật tẩy, không phục nói, “Ngõ này nhỏ hẹp lại dài như vậy, người nhìn một cái chưa chắc đã thấy hết, sao có thể khẳng định không có đường ra chứ?”

“Không có gió.”

“Gió?”

“Hôm nay gió rất lớn, cho dù là đường đi nhỏ hẹp, nếu có cửa thông, ít nhiều nên có chút gió, thế nhưng quần áo, tóc của người không hề nhúc nhích.”

“Biết đâu chừng lối đi bên kia mới bị người ta chặn lại?”

“Trong ngõ nhỏ có mùi khó ngửi như vậy, không phải việc chặn không khí ngày một ngày hai là có thể được.”

Minh Nguyệt không lừa được hấn, lời nói dối nào cũng bị vạch trần hết rồi, lý do gì cũng không dùng được. Thấy tầm mắt hấn dừng lại ở giữa chỗ nào đó, lập tức nói, “Luu manh.”

Tô Vân Khai chỉ lo chứng minh, không để ý chính mình đang nhìn cái gì, bị một tiếng luu manh của nàng đánh thức, lúc này hấn mới kịp phản ứng, vội vàng né sang một bên, cùng lúc mở miệng nói, “Rốt cuộc vì sao người lại đi theo ta?”

“Nghe thấy người phân tích chuyện của Liễu Bội Trân vừa rõ ràng vừa hợp lý, còn nói tú tài không phải hung thủ, cho nên ta tò mò.”

Tô Vân Khai nhìn thấy tầm mắt của nàng nhìn ra bên ngoài khi đang nói chuyện, cho nên nhất thời không thể phán đoán nàng nói thật hay nói dối, nhưng một cô nương nổi lòng tò mò liền đi theo dõi người khác, cũng là người lớn gan, dù vậy vẫn khiến hấn khó hiểu, “Cho nên người muốn biết cái gì?”

Mặt mày Minh Nguyệt thanh tú, xinh đẹp được ánh nắng chiếu rọi càng thêm rực rỡ, “Ta muốn biết lý do tại sao người nói tú tài không phải hung thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cửa hàng đồ Cổ (2)

Editor: HD

Tô Vân Khai sợ nhất là người phiền phức, tất nhiên không định trả lời. Nhưng nhìn vào đôi mắt sáng ngời của nàng, hấn cảm thấy nếu hấn không nói, chắc chắn nàng sẽ biến thành phiền toái lớn hơn. Nói ra chuyện này cũng không sao, nàng nghe xong rồi sẽ đi, vậy thì được rồi. Nghĩ như vậy, lúc này hấn mới giải thích, “Anh ta không có lá gan đó, khi bị nha dịch bắt đi, anh ta thậm chí sợ hãi đến mức đứng không vững, yếu ớt bị người ta lôi đi.”

Minh Nguyệt cười như trăng rằm, “Nhưng có rất nhiều người bởi vì kích động mà giết người, trong lúc đầu óc mơ hồ, lá gan cũng lớn ra, sau đó lại sợ hãi biến thành con chuột, đâu có gì lạ đâu.”

Tô Vân Khai nhẹ lắc đầu, tiếp tục nói, “Ông chủ tiệm tuổi vẫn còn nhỏ, bộ dạng khá ưu nhìn, có thể được xưng là tú tài, thì chắc chắn không phải người ngu ngốc, nhưng anh ta lại đi cưới người đã bị chồng hưu, có thể thấy anh ta không quan tâm danh tiếng, chỉ đề ý tiền tài. Vì vậy cho dù biết rõ thế thì mình có gian dối với nam nhân khác, anh ta cũng kìm chế tức giận không thể hiện ra mặt.”

“Khoan đã, sao người lại biết hấn kìm chế tức giận?”

“Người khác đều nói bà chủ tiệm tự động xuất đầu lộ diện làm ăn buôn bán với nam nhân, nếu tú tài không nhẫn nhịn, thì người coi quản cửa tiệm là anh ta, càng không để cho thê tử làm mấy chuyện giao tiếp đó.”

“Ồ, nhưng dù hấn nhất như chuột, chỉ muốn sống nhàn hạ, cũng không thể chứng minh hấn không phải kẻ giết người. Nếu bà chủ chết, cửa hàng đó sẽ là của hấn, hấn vẫn được sống an nhàn mà.”

Tô Văn Khai hỏi, “Vừa nãy cô nương có thấy tình hình bên trong cửa tiệm không?”

Minh Nguyệt suy nghĩ kỹ lưỡng, “Thấy, một mảnh hỗn loạn, nghe nói mất rất nhiều bảo bối.”

“Rất nhiều là bao nhiêu?”

“Mười tám mươi chín thứ.” Nàng chợt hiểu ra, “Ý ngươi là, cho dù tú tài muốn giả tạo hiện trường trở thành án giết người cướp của, cũng không cần phải lấy đi nhiều đồ vật như vậy? Cho nên cần bản không phải do tú tài làm, mà thật sự có người giết bà chủ tiệm, sau đó cướp đồ?”

Tô Văn Khai gật đầu, “Đúng vậy, nếu là tú tài làm, cho dù anh ta giả tạo án giết người cướp của, chỉ cần lấy đi vài vật quý giá là được, lấy nhiều đồ như vậy, mắc công phải suy nghĩ chỗ giấu. Còn nữa, đi giấu làm gì chứ, cứ để lại ở cửa tiệm, bà chủ chết rồi, tất cả đồ vật đó đều là của anh ta thôi.”

Minh Nguyệt suy nghĩ thật cẩn thận, lại nói, “Nhưng lỡ như tú tài thật sự là người ngu ngốc thì sao?”

Tô Văn Khai hỏi, “Hồi nãy trên sàn nhà trong cửa tiệm có rất nhiều dấu chân dính bùn đúng không?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng tú tài và bà chủ lại ở chung một chỗ, từ dưới phòng khách đi lên cửa tiệm không nên có nhiều bùn như vậy. Nếu anh ta giết, trên mặt đất sẽ rất sạch sẽ. Quan sát kỹ những dấu chân, rõ ràng là hung thủ từ bên ngoài đi vào. Nếu còn cảm thấy nghi ngờ, đi tới so sánh dấu chân lớn nhỏ, sẽ hiểu được ngay.”

Nghi ngờ trong lòng Minh Nguyệt được hóa giải, không khỏi khen ngợi, “Ngươi thật thông minh.”

Thấy nàng không hỏi nữa, Tô Văn Khai cũng cực kì vui mừng, một lát sau, nàng lại kéo ống tay áo hấn lắc lắc, “Vậy ngươi có biết hung thủ là ai không?”

“Không biết.” Tô Văn Khai nhìn xem sắc trời, mây đen bao phủ, xem ra lại sắp mưa. Hấn không có mang ô cho nên đành phải quay về khách điểm.

Mọi vừa bước ra khỏi ngõ nhỏ, phía sau vang lên tiếng bước chân ‘lạch tạch’, hấn không nhìn được quay đầu liếc nàng một cái, bộ dạng có vẻ vẫn muốn đi theo hấn đây mà. Hấn mở miệng định hỏi, lập tức thấy hai ba người vội vàng bước qua, tiếng nói truyền vào tai.

“Mau lên mau lên, huyện thái gia phá án.”

“Án gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là vụ án bà chủ tiệm đồ cổ bị người ta giết chết.”

“Nhanh vậy sao? Hung thủ là ai?”

“Còn có thể là ai nữa, chính là trượng phu của nàng ta, tú tài mặt trắng đó!”

Tô Văn Khai đột ngột dừng bước, Minh Nguyệt không nhìn thấy, vì vậy cái đầu của nàng đập vào tấm lưng rộng rãi của hấn, không khỏi lườm bàu một tiếng, xoa đầu định chát vắn, thì thấy hấn cũng giống như những người đi đường khác bước đi nhanh như gió, nàng vội vàng hỏi, “Ngươi đi đâu đấy?”

Tiếng nói âm trầm trả lời, “Nha môn.”

&&&&&

Minh Nguyệt không chạy theo Tô Văn Khai, nàng biết hấn muốn đi đâu, cứ tới thẳng nha môn là được. Ban đầu muốn đi với hấn hết con đường nhỏ để trò chuyện, nhưng trong nháy mắt đã không thấy tung tích người kia đâu. Nàng từ con đường nhỏ đi đến nha môn rồi, Tô Văn Khai mới đến.

Lúc này trước cửa nha môn chật ních người xem, tiếng ồn ào chen lấn làm quấy nhiễu mấy người bên trong đại đường.

Tô Văn Khai rất cao, Minh Nguyệt liếc mắt một cái liền thấy hấn, nàng đành phải ‘quá ngữ quan, trăm lức tướng’ (*Lư Bị: vượt năm cửa ải, chém đầu sáu viên tướng) liều mạng lách tới bên cạnh hấn. Một bộ đầu trong nha môn đi ra, quát lớn, “Đại nhân đang xử án bên trong, không được ồn ào!”

Bộ đầu kia hồng hào trắng nõn, thoát nhìn tuổi cũng không lớn, đứng trên bậc thềm hùng hùng hổ hổ, trong chốc lát đã trấn trụ được bên ngoài. Người vây xem im lặng, phía trước lại có người nhỏ giọng hỏi, Bạch bộ đầu, tú tài kia thật sự là hung thủ sao?”

Bạch Thủy liếc hấn một cái, tay phải đặt trên chuôi đao bên hông, lạnh giọng, “Đại nhân đang xử án, có phải hung thủ hay không, lát nữa sẽ biết.”

Minh Nguyệt nhìn thấy Tô Văn Khai nhú mày, nàng giật nhẹ ống tay áo hấn, “Này, ngươi muốn đi vào nghe Tàn đại nhân thẩm án không?”

Tô Văn Khai nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, “Cô có cách?”

“Có nha. Người đợi một chút.”

Nói xong, nàng lại ra sức chen lấn đi lên. Tô Văn Khai nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn quyết định đi theo.

Minh Nguyệt đi đến trước mặt bộ khoái trắng trẻo kia, ngửa đầu ‘xuyt xuyt’ với hân hai tiếng.

Bạch Thủy giật giật lỗ tai, quay mặt nhìn lại, liền thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang nhìn hân, nháy mắt ra hiệu với hân xuyt xuyt xuyt. Hân vốn định giả vờ không phát hiện, nhưng tiếng xuyt của nàng càng lúc càng to, ngay cả mọi người xung quanh đều quay sang nhìn nàng, cuối cùng đem tầm mắt dừng trên mặt hân, hân trừng mắt một cái, “Chớ có ồn ào.”

Minh Nguyệt cười ha hả nói, “Bạch ca ca, muội muốn vào nghe án.”

Bạch Thủy không để ý tới nàng, “Tiểu cô nương nghe án giết người làm cái gì, mau về nhà đi.”

“Bạch ca ca, cho dù huynh không cho muội vào, thì ở trong đó cũng có rất nhiều người đang nghe án mà, thêm muội cũng đâu có nhiều.”

Bạch Thủy vẫn không để ý tới nàng, nhưng mấy nha dịch bên cạnh đã nhìn sang, vừa thấy nàng liền cười, “Ồi, hóa ra là A Nguyệt, sao nào, trong lòng lại ngứa ngứa sao?”

Minh Nguyệt bày ra mặt quỷ với Bạch Thủy, nói một câu “Không cần huynh nữa”, chạy tới trước mặt nha dịch kia. Nàng vừa mở miệng nha dịch không hề phản đối để cho nàng vô, Minh Nguyệt lập tức kéo Tô Văn Khai đi vào.

Cách cửa đại đường mười bước, Tô Văn Khai thấy người bên trong không ngăn cản nàng, ngược lại còn chào hỏi nàng, xem ra là người quen, “Cô là ai?”

Minh Nguyệt đáp, “Gia gia của ta là người khám nghiệm tử thi nổi tiếng nhất Nam Nhạc, già trẻ lớn bé tất cả mọi người trong nha môn đều biết gia gia, ngày nào ta cũng đi theo gia gia, cho nên tất nhiên bọn họ cũng biết ta, nhưng mà hai năm trước gia gia đã rời khỏi nha môn rồi.”

Hóa ra là hậu bối của người khám nghiệm tử thi, chẳng trách lại quen thuộc với nha môn như vậy. Tô Văn Khai nhân lúc đang rảnh rỗi suy nghĩ lại, chung quy cảm thấy nàng không đơn giản là vì bản thân mình nói rằng tú tài không phải là hung thủ nên tò mò đi theo.

Đi vào nha môn, qua nhị công, mới nhìn thấy đại đường.

Lúc này, nha dịch cầm sát uy bổng đứng hai bên công đường, vẻ mặt trang nghiêm, cả sảnh đường chỉ có giọng nói thống khổ của tú tài Ngô Trù.

Hân mặc chiếc áo mỏng dính máu, trên khuôn mặt có vết hồng, hơn nửa mặt sưng đỏ, y y a a kêu đau, vừa nhìn đã biết bị hành hình. Tô Văn Khai nhíu mày, ngược mắt nhìn lên quan huyện trên công đường, hơi hơi nín thở.

Trên công đường chỉ cho phép một số dân chúng đứng nghe, nhị môn cách đại môn khá xa, cho nên bầu không khí nơi này yên ắng hơn bên ngoài nhiều lắm, tiếng Ngô Trù kêu đau càng thêm rõ ràng.

Một lát sau, Bạch Thủy đi vào, hai mắt đánh giá nam tử vừa mới đi vào chung với Minh Nguyệt, bộ dạng thần nhiên. Tô Văn Khai nhìn thấy ánh mắt hân, cũng quay sang nhìn hân, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, lập tức thu hồi tầm nhìn.

“Bạt.” Tiếng kinh đường mộc vang lên, bút mực trên bàn cũng rung động theo. Tàn đại nhân đã quá năm mươi, nhưng tràn đầy trung khí, giọng nói rất vang dội, “Phạm nhân Ngô Trù dưới công đường, người giết hại Liễu thị, chứng cứ vô cùng rõ ràng, người vẫn còn chưa chịu nhận tội?”

Ngày thường, Ngô Trù hết ăn rồi lại nằm, cho nên thân thể không cường tráng khỏe mạnh, hiện tại mới bị hành hình, vừa sợ vừa đau, nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Nhưng hân biết rõ, nếu nhận tội thì sẽ không tránh được tội chết, chắc chắn Liễu gia sẽ ép hân đi vào đường chết, Ngô gia lại không có ai có thể giúp hân, bởi vậy cắn chặt răng không chịu nói, “Thảo dân không có giết hại thê tử của mình.”

“Nói càn!” Tàn đại nhân lớn tiếng nói, “Ngỗ tác (*người khám nghiệm tử thi), người mau nói lại lời hỏi nầy lần nữa.”

Ngỗ tác tiến lên hai bước, nói, “Hỏi nầy tiểu nhân kiểm tra thương tích của Liễu thị, phát hiện đầu người chết có một vết sẹo ngắn, là do bị đánh mạnh vào đầu. Mà miệng vết thương màu đen, chứng minh không thể nào là vết thương cũ được, vết thương đó có thể khiến người ta chết ngay tại chỗ. Bên cạnh người chết có nghiền mực, có khả năng chính là hung khí, ngoại trừ vết tích đó ra trên người nạn nhân không có bất kì vết thương trí mạng nào khác. Xét theo thời gian án mạng xảy ra, Ngô Trù hoàn toàn phù hợp là hung thủ.”

Ngô Trù vội vàng nói, “Cái đó không thể chứng minh thảo nhân phạm tội, cũng có thể là do tên cướp vào nhà trộm đồ, cướp của giết người!”

Tàn đại nhân lạnh lùng cười một tiếng, “Ngô Trù, dù gì người cũng là người đọc sách, nhưng lại nói ra những lời không hợp tình hợp lý như vậy. Vừa rồi ta mới hỏi người, giờ dần tới hôm qua, cũng chính là thời điểm thê tử người chết, người ở chỗ nào, người nói người ở trong phòng ngủ.”

“Đúng vậy.”

“Phòng ngủ cách cửa tiệm rất xa sao? Nếu có kẻ trộm đi vào, còn xảy ra tranh chấp với thê tử người, tiếng động lớn như vậy, chẳng lẽ người lại không biết? Đứng hòng qua mặt bản quan.”

Ngô Trù lập tức thờ gắp, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Tàn đại nhân liền đắc ý, “Quả nhiên nằm trong dự đoán của ta.”

“Không! Thảo nhân không có! Thảo nhân không có giết người!” Khuôn mặt Ngô Trù đỏ bừng, tiếp tục muốn nói nhưng lại thôi. Hành động do dự này của hắn, lọt vào trong mắt Tàn đại nhân, ông ta rất hài lòng, nhìn thấy Ngô Trù thiếu chút nữa ói ra máu, tuy nhiên sống chết không chịu giải thích rõ.

“Thật kì lạ.”

Tô Vân Khai đột nhiên nghe thấy Minh Nguyệt thì thầm một tiếng kì lạ, hỏi, “Kì lạ cái gì?”

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, “Trên người bà chủ có ít nhất hai điểm gây tử thương, không đơn giản chỉ có một đòn kia, nhưng ngộ tác lại nói một cái thôi.”

“Ngộ tác không phát hiện sao?”

“Không có khả năng này, chuyện đó rõ ràng như vậy. Hơn nữa Lê thúc làm nghề ngộ tác đã nhiều năm...”

Minh Nguyệt suy đi nghĩ lại, trăm ngàn lần không thể lý giải. Vì sao ngộ tác lại giấu diếm một nguyên nhân gây tử vong của bà chủ?

Tô Vân Khai hỏi, “Nguyên nhân dẫn tới cái chết kia là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cửa hàng đồ Cổ (3)

Editor: HD

Bạch Thủy nghe thấy tiếng hai người bọn họ nói chuyện, giọng nói không lớn nên không có ngăn cản. Nhưng những lời này lọt vào trong tai, hắn không nhịn được đánh hỏi, “Đúng vậy, còn nguyên nhân gì nữa?”

Minh Nguyệt nói, “Vừa nãy ở cửa tiệm đồ cổ, ta nhìn thấy mắt mũi miệng Liễu Bội Trân đều có máu loãng chảy ra, trên mặt cũng dính máu, có thể là do ngạt thở mà chết, sao Lê thúc chỉ nói bị đánh chết.”

Tô Vân Khai cúi đầu hỏi, “Thật sự là vậy sao?”

Bạch Thủy nghĩ ngợi, “Ừ, quả thật như vậy, hồi nãy ta cũng thấy.”

“Nhưng ta không thể chắc chắn, sau khi khám nghiệm tử thi mới dám khẳng định, chẳng qua nhìn Lê thúc giống như đoán bừa, thật sự không giống tác phong hằng ngày của ông ấy.” Minh Nguyệt nhìn thấy Tô Vân Khai vẫn nhũn nhũn, tiện thể nói, “Từ lúc bốn tuổi ta đã theo gia gia ta đi khắp nơi xem hiện trường giết người, phòng khám nghiệm tử thi trong nhà môn chính là ngôi nhà thứ hai của ta, không có đoán sai đâu.”

Nghe cô nương này nói như vậy, Tô Vân Khai cảm thấy có chút lạnh lẽo. Nhưng mà... nhỏ tuổi như vậy đã theo gia gia tới những chỗ kia, chẳng lẽ nàng và gia gia sống nương tựa lẫn nhau, trong nhà không còn ai khác?

Minh Nguyệt đột nhiên hiểu ra, giọng điệu nhẹ nhàng, “Có phải bởi vì Tàn đại nhân sắp đi nơi khác nhậm chức, cho nên lười quản lý công việc, nếu không tại sao bây giờ lại thăm án ơ là như thế.”

Nghe thấy nàng phạm thượng, sợ miệng lưỡi nàng đắc tội với huyện thái gia, Bạch Thủy nhỏ giọng quát, “A Nguyệt không được nói bậy bạ.”

Minh Nguyệt không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ hắn hung dữ với mình, vì vậy “A” một tiếng không trách móc nữa.

Tô Vân Khai nhìn hai người họ, nói bọn họ là thanh mai trúc mã thì không giống lắm, nói là hơn mức bằng hữu bình thường một chút thì cũng không phải.

Ở trên công đường, không khí vẫn nghiêm trọng như trước. Trên đỉnh đầu phía sau lưng Tàn đại nhân có treo bảng hiệu bốn chữ to đùng ‘Minh kính cao huyền’ khiến cho quan uy của ông ta khó lòng xâm phạm, trang trọng chính trực. Cả sảnh đường không ai nói chuyện, ngay cả mấy người vây xem cũng nín thở chờ đợi.

Tàn đại nhân thấy Ngô Trù vẫn không nhận tội, lập tức mắng, “Tên thư sinh vô liêm sỉ nhà ngươi, còn chưa chịu nhận tội, người đâu, mau hành hình.”

“Khoan đã đại nhân.” Bạch Thủy mở miệng tiến lên ngăn cản nha dịch, nói, “Ngô Trù chính là thư sinh yếu ớt, nếu dụng hình quá mức, chỉ sợ bị người ta nói là bức cung nhận tội, xin đại nhân suy xét.”

Tần đại nhân cân nhắc suy nghĩ, cảm thấy rất có lý, xua tay bảo nha dịch lui ra, “Nhưng tên thư sinh này không chịu nhận tội.”

“Đại nhân.” Bạch Thủy nói, “Theo như tình trạng tử vong của Liễu thị, e rằng không chỉ bị đánh mà chết, còn có thể bởi vì ngạt thở mà chết. Nếu như nạn nhân bị người ta bịt mũi miệng, vậy thì có thể lý giải vì sao Ngô Trù không nghe thấy tiếng đánh nhau. Hơn nữa, giờ dần tối hôm qua mưa rất to, có lẽ tiếng mưa đã che đi một ít tiếng ồn ào.”

Ngô tác không nhận được nói, “Bạch bộ đầu, người dựa vào cái gì mà nói có hai nguyên nhân gây ra cái chết của nàng?”

Bạch Thủy lập tức né sang một bên, chừa lại khoảng trống, “Là nàng nói, không phải ta.”

Ngô tác giận dữ ngoảnh mặt nhìn, lập tức thấy tiểu cô nương xinh đẹp kia, con giận cũng bớt dần. Tần đại nhân cũng thấy người kia đang nghe án, liền xụ mặt nói, “Lại là người, cô nương tốt thì nên quay về nhà, chạy đến nha môn làm cái gì.”

Minh Nguyệt không hề sợ hãi, cười nói, “Xem đại nhân tra án nha. Lê thúc, lúc ta ở cửa tiệm đồ cổ liếc mắt một cái liền thấy có hai nguyên nhân dẫn đến cái chết của Liễu thị, ngài làm nghề ngô tác hơn hai mươi năm rồi, tại sao lại không nhìn ra chứ?”

Sắc mặt ngô tác lập tức trở nên khó coi, lớn tiếng quát, “Chớ ăn nói lung tung, không hề sai sót điểm nào.”

“Có muốn gia gia ta đến kiểm nghiệm hay không?”

Ngô tác nhất thời không nói được câu nào, giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Tần đại nhân không muốn trước khi rời chức xảy ra chuyện gì âm ỉ, nhân tiện nói, “Tiểu A Nguyệt, người mau đi mời gia gia người đến đi.”

Minh Nguyệt thờ dãi, “Ta cũng chẳng biết gia gia ta đã chạy đi du sơn ngoạn thủy nơi nào rồi, không tìm thấy gia gia. Nếu đại nhân tin ta, vậy để ta đến khám nghiệm tử thi đi.”

Vừa nói xong, nàng liền xắn tay áo chuẩn bị đi đến chỗ bao bố trắng bọc thi thể, còn chưa kịp đi, kinh đường mộc nặng nề gõ xuống bàn. Tần đại nhân trách mắng, “Trên công đường là nơi xử án, ai cho phép một nữ tử như người làm càn! Gia gia người không có ở đây, chẳng lẽ trong Nam Nhạc không còn ngô tác nào khác nữa ư? Người mau lui xuống cho bản quan, không được coi thường công đường, nào có quy tắc cho nữ tử làm quan trong nha môn.”

“Lời này của đại nhân không đúng lắm.”

Giọng nói vang dội, như gió mát thổi qua dừng lại trong công đường. Minh Nguyệt xoay người tìm về hướng giọng nói phát ra, thì thấy Tô Văn Khai chậm rãi tiến lên, bước vào công đường.

Về mặt hần bình tĩnh kiên định, tuy nói là bộ dạng thư sinh, tướng mạo vô cùng tuấn tú, nhưng khí chất của hần lại khác xa với tiểu bạch kiểm Ngô Trù kia, hần nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, “Ngô tác trong triều của chúng ta là chức quan không có phẩm cấp, nha môn dùng tiền để thuê người có năng lực. Nếu nữ tử là người có năng lực, vậy tất nhiên cũng có thể làm ngô tác.”

Tần đại nhân nổi giận, “Bản quan không thuê, nha môn không mời.”

“Hồi này ngô tác mới làm sơ kiểm thôi đúng không?”

“Phải.”

“Vậy còn có phục kiểm, nếu phục kiểm và sơ kiểm có chung kết quả, vậy thì bằng chứng thuyết phục rõ ràng. Về lý lẽ mà nói, sơ kiểm và phục kiểm không thể là cùng một người khám nghiệm. Hơn nữa, ngô tác kiểm tra không đúng, báo lên kết quả sai, đó chính là tội của ngô tác. Nhưng nếu ngô tác chưa kiểm nghiệm tử thi kỹ càng, đại nhân đã đưa ra phán định, vậy đó chính là tội của đại nhân.”

Tần đại nhân nghẹn lời, còn một tháng nữa là ông ta rời chức, tất nhiên không muốn trong lúc nguy cấp thế này lại xảy ra chuyện gì. Ông ta liếc mắt nhìn sang ngô tác, ngày thường cũng không có ích lợi gì, không nên vì hần mà khiến nhiều người tức giận. Nếu truyền ra tin đồn gì không hay, lọt vào lỗ tai Lại bộ, vậy thì khó khăn cho ông ta rồi. Ông ta đảo mắt liên hồi, về mặt do dự, Minh Nguyệt rất nổi tiếng ở chỗ này, nếu để cho nàng khám nghiệm, cho dù kết quả như thế nào, đều không liên lụy đến bản thân mình.

Sơ kiểm và phục kiểm giống nhau, ông ta sẽ lập tức định tội tử tã. Hai người khác biệt, lại tiếp tục tra xét.

Tần đại nhân cân nhắc suy xét một phen, mới nói, “Minh Nguyệt, chuyện phục kiểm này giao cho người, nếu xảy ra một chút sai lầm nào, bản quan bắt người hồi tội.”

“Được thôi.”

Minh Nguyệt nhẹ nhàng đồng ý, bộ dạng như dự đoán trước được mọi việc của nàng khiến cho lão hủ Tần đại nhân không vui. Một cô nương gia, suốt ngày xuất đầu lộ diện, chẳng ra thể thống gì. Lần sau nếu nàng còn dám xuất hiện ở nha môn, ông ta sẽ bảo nha dịch đuổi nàng ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ, hừ.

Ngô Trù vẫn còn bị tình nghi, vì vậy bị bắt vào nhà giam để canh giữ. Quan viên phải ở lại coi phục kiểm, còn những người khác lui xuống hết, Tần đại nhân cùng Bạch Thủy và mấy tên sai dịch đi theo Minh Nguyệt tới phòng khám nghiệm tử thi.

Tô Văn Khai tự hiểu bản thân không được đi, liền không nhúc nhích. Ai ngờ cô nương tên Minh Nguyệt kia vừa đi được mấy bước, lập tức xoay người nhìn hắn, “Này, sao ngươi không mau đi theo.”

Tần đại nhân liền nhú mồm, “Ngươi không có bổn phận không thể đi cùng.”

“Hắn là trợ thủ của ta, sao có thể nói là không có bổn phận gì. Ài... nếu không tí nữa ai lấy dao bụng nước cho ta, chung quy vẫn không thể nhờ Tần đại nhân hoặc sư gia được.”

Tần đại nhân ghét nhất chính là mấy thứ đồ bản thủ, lập tức đồng ý. Tô Văn Khai đi song song với nàng, thỉnh thoảng liếc qua nhìn nàng, quái dị, thật sự quái dị.

&&&&&

Hai bên đại sảnh nha môn là tiền khố và võ khố, còn có sáu phòng của bộ hộ, công, lễ, lại, binh, hình. Phía sau nha môn là nội nha, chỗ ở của gia quyến quan viên. Mà phòng nghiệm thi lại cách xa nha môn nhất nhưng gần với đại lao, lý do thứ nhất bởi vì tránh xui xẻo, thứ hai thỉnh thoảng trong đại lao sẽ có thi thể cần khám nghiệm, cho nên phòng nghiệm thi ngay phía sau đại lao.

Vì muốn tránh người đi đường, nên đại lao được xây dựng ở nơi hẻo lánh, rất ít người qua lại. Do đó nơi này vô cùng hoang vắng, gió xuân thổi qua một mùi tràn ngập ẩm ướt.

Tần đại nhân muốn ngồi kiệu đi vào, nên những người đi cùng phải chậm rãi đi theo. Đợi tới được phòng nghiệm thi, rồi đặt thi thể Liễu Bội Trân lên giường đã có một chút lâu.

Cái được gọi là giường kia thực chất chính là hai cái ghế dài, phía trên đặt mấy tấm gỗ dẹt – dù sao cũng chỉ để cho người chết nằm, không có gì là không thoải mái cả.

Minh Nguyệt xén tay áo lên bước tới đằng trước, đang định mở bao bố trắng ra, thì cảm thấy bên cạnh có chút trống không, quay đầu lại nhìn, Tần đại nhân đang che miệng mũi đứng xa xa phía sau, sư gia vội vã đốt cây thương truyệt (*vị thuốc đông y) trên mặt đất, đốt cháy mùi hôi bốn phía.

Nàng hơi nhíu mày, “Tần đại nhân, xác chết này còn chưa hư thối đâu, không cần đốt hương diệt mùi. Hơn nữa, ngài đứng xa như vậy, sao có thể thấy rõ ta nghiệm thi thể nào.”

Tần đại nhân sống chết không chịu đến gần, nghiêm mặt nói, “Bản quan đứng chỗ này vẫn nhìn thấy được, trông thấy rất rõ ràng.”

Minh Nguyệt không thêm tin lời ông ta nói, chắc chắn là sợ vận đen của người chết ảnh hưởng tới con đường làm quan đây mà. Nhưng không đứng bên cạnh cũng tốt, đỡ phải khoa tay múa chân.

Tần đại nhân không tới, tất nhiên sư gia cũng không, chỉ có hai người Tô Văn Khai và Bạch Thủy ở bên cạnh.

Bạch Thủy liếc mắt nhìn Tô Văn Khai một cái, khô ngô tuấn tú, trắng trẻo, bàn tay suông mềm, khẳng định là công tử gia, nhưng đứng trước mặt xác chết, khuôn mặt hắn lại không có phản ứng gì, vẻ mặt rất tự nhiên, giống như... nhìn miết thành thói quen?

Tô Văn Khai không có quan sát đánh giá bộ khoái kia, hắn giống như Minh Nguyệt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Liễu Bội Trân trong bao bố.

Khuôn mặt nàng ta vốn cực kì xinh đẹp, Minh Nguyệt đã gặp nàng hai ba lần, lần nào cũng phong tình vạn chủng, ánh mắt ẩn chứa ba phần ý cười. Luôn luôn mặt trắng môi hồng, tuy nhiên hiện giờ, lớp trang điểm đã trôi, mặt có mầu đỏ, hai mắt tỏ ra kinh hãi tột độ, khiến phòng nghiệm thi u ám, trở nên hết sức quỷ dị đáng sợ.

Bắt đầu nghiệm thi lại, ở huyệt bách hội (*đỉnh đầu), quả thật có một miệng vết thương dài. Miệng vết thương màu đen, máu đã đông cứng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy vết thương này rất sâu.

Miệng vết thương này hoàn toàn có thể gây ra tử vong.

Nhưng Minh Nguyệt nhú mồm, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Liễu Bội Trân, “Có cái gì dính trên mặt nàng ta vậy?”

Sau đó nàng lấy tay chỉ vào, Tô Văn Khai nhìn qua, có thể trông thấy, mấy điểm tròn màu trắng đọng lại ngay chỗ Minh Nguyệt chỉ, tuy nhiên khó nhận ra là cái gì, “Nhìn khá giống dầu?”

“Có chút giống.” Nàng lấy hai ngón tay chùi, ngón tay trơn trượt, “Đúng thật là dầu.”

Hiện tại là tháng một, thời tiết cũng khá lạnh, dùng dầu để ngưng kết khí thì không có gì lạ, nhưng quái lạ ở chỗ nó lại xuất hiện trên khuôn mặt của nữ nhân rất coi trọng dung mạo.

Dầu này chỉ có trên mặt Liễu Bội Trân, quanh mắt và trán không có, mà khuôn mặt của nàng ta không phải chỗ bị tổn hại nhất. Minh Nguyệt chợt nhớ ra điều gì đó, hai tay múa máy trên mặt nàng một hồi, không khỏi cười lạnh, “Vừa nãy ta nói nàng có thể bị ngột mà chết, hiện giờ xem ra quả nhiên là vậy, chỉ sợ mấy thứ này do hung thủ để lại.”

Bạch Thủy nói, “Tay hung thủ dính đầy dầu?” Hấn giật mình, “Đồ tề?” (*người giết động vật)

Minh Nguyệt lắc đầu, “Muốn che miệng mũi của một người, phải áp chết thân thể của họ. Nhưng hiện tại những chỗ khác trên người nàng không dính dầu, chỉ có trên mặt. Nếu thật sự là đồ tề, quần áo của Liễu Bội Trân sẽ không sạch sẽ đến như vậy. Hơn nữa, nếu bị chết một người, ắt hẳn phải dùng sức lực rất lớn, nếu chỉ dùng bàn tay để bịt, trên mặt nàng ta sẽ để lại vết, nhưng hiện tại xem ra, hung thủ dùng thứ khác để bịt chết nàng.”

Tô Văn Khai nói, “Nếu như vật dính dầu là đồ vật cứng, muốn bịt chết một người quả thực không có khả năng. Chỉ có thể là vật mềm mại, nhưng cái gì mềm lại dính dầu chứ?”

Ba người đều không thể nghĩ ra, đành phải cẩn thận nhớ lại. Minh Nguyệt thấy miệng mũi nàng có chút nước, hơi cúi đầu, lập tức ngửi thấy mùi lạ, “Có mùi rượu.”

Bạch Thủy nhũn mày, lật bản báo cáo của sơ kiểm coi thử, không thấy ghi chép về cái này, “Không thấy ghi báo về điều này.”

Minh Nguyệt dừng lại một chút, cầm bản báo cáo sơ kiểm của ngũ tác xem.

Khi ngũ tác khám nghiệm tử thi, phải ghi chép lại tất cả. Nghĩa là lúc nghiệm thi, phải báo cáo toàn bộ đặc điểm của người chết, vị trí yêu cầu sự hoàn hảo, tỉ mỉ tinh vi, ghi chép báo cáo cho người khác, sau đó trình lên công đường làm bằng chứng phụ. Cũng để đề phòng sau này thi thể bị hư thối, không nhìn thấy những chi tiết lúc mới chết nữa.

Nàng lật xem hết một lần, lông mày càng lúc càng nhíu chặt, tiếp tục kiểm tra.

“Miệng mũi đều có rượu, có lẽ đồ vật bịt chết nàng chẳng những dính dầu còn có rượu, thế nên trong lúc Liễu thị giây phút hít vào một chút.”

Ánh mắt Minh Nguyệt rơi xuống quần áo nàng, quần áo Liễu Bội Trân đang mặc thực sự rất sang trọng, xem ra chính là tơ lụa thượng hạng, cổ tay áo thêu viền vàng, nhưng hiện tại sợi chỉ đã bị bung ra, Minh Nguyệt nhìn tay áo bên kia, chất liệu vải còn mới tinh, vì vậy sợi chỉ không thể vì quá cũ mới đứt, có lẽ là tác động ngoại lực.

Nàng cầm lấy tay nàng ta xem xét, ngón tay thon dài, không một chút chai cứng, cuộc sống thường ngày khá sung sướng an nhàn, tuy nhiên bây giờ móng tay nàng đã bị đứt ba. Những móng tay khác, có dính một ít da và máu, rõ ràng nhận thấy đôi phượng cũng bị thương.

“Bạch ca ca, đi nấu chút nước cam thảo mang đến đây.”

Bạch Thủy không nói nhiều lời lập tức đi ra ngoài, tốc độ cực nhanh, trước mặt Tần đại nhân xuất hiện một con gió, ông ta run lên một cái xém nữa là lớn.

Tô Văn Khai hỏi, “Nấu nước cam thảo làm gì?”

Minh Nguyệt không ngần ngại đầu lên, tiếp tục kiểm tra, “Có một thứ gọi là cỏ xuyên gì đó, gấp máu sẽ sủi, nhưng có thể dùng làm thuốc, cầm được máu lạnh, còn có thể tự máu bầm. Ngâm nó trong dấm chua, sau đó bôi lên vết thương nổi đỏ, vết thương lập tức biến mất. Tuy nhiên nếu dùng nước cam thảo rửa qua những chỗ bôi cỏ xuyên, có thể hóa giải, vết thương sẽ xuất hiện lần nữa.”

Tô Văn Khai một mực tin tưởng, thấp giọng hỏi, “Ý cô là, trong lúc sơ kiểm ngũ tác kia che giấu miệng vết thương của tử thi?”

“Ừ. Lê thúc là một ngũ tác lợi hại, không thể nào có chuyện ông ấy không phát hiện móng tay Liễu Bội Trân đứt, thế nhưng khi báo cáo, lại không nhắc đến điểm này. Còn có mùi rượu, trên mặt dính dầu, khuôn mặt bị tổn hại, liếc mắt một cái liền thấy những chi tiết này, ông ấy cũng không ghi chép lại. Hơn nữa, hồi nãy ông cứ một mực khẳng định Ngô Trù chính là hung thủ, ta cảm thấy chung quy vẫn không hợp lý, có hơi bất an.”

Tô Văn Khai nghe nàng nói vậy, lập tức liếc mắt nhìn thử, thực sự không thấy ghi chép. Lông mày liền nhíu lại, “Ngũ tác kia che dấu cái gì chứ.”

Che dấu vết thương, mục đích che giấu ấy là gì bọn họ không biết. Mục đích chính sẽ là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Cửa hàng đồ Cổ (4)

Editor: Snowflake HD

Dùng nước cam thảo rửa sơ qua cánh tay, giống như xóa đi lớp sương mù che mắt, vết thương lập tức hiện lên.

Không chỉ có mu bàn tay, thậm chí nguyên cả cánh tay đều có vết bị va đập.

“Khi còn sống, Liễu Bội Trân đã xảy ra tranh chấp với người ta.” Minh Nguyệt buông tay nàng ta xuống, lại nhìn sang chỗ móng tay bị gãy, tay trái gãy một ngón, tay phải gãy hai ngón, còn ở giữa những móng tay khác đều có ẩn chứa một chút da và máu, có thể thấy nàng ta liều mạng giằng co, “Trước đó nàng bị người ta dùng vật cứng làm bị thương, rồi mới bị ngạt khí mà chết.”

Bạch Thủy hỏi, “Sao muội có thể khẳng định như vậy?”

Tô Văn Khai giải thích nói, “Nếu trước đó nàng ta bị ngạt khí chết, thì không cần dùng vật cứng đánh một phát trí mạng lên đầu, như vậy vừa gây tiếng động lớn, lại tốn công vô ích, còn dễ dàng bị người khác phát hiện.”

Bạch Thủy giật mình, suy nghĩ một lúc lại thấy khó hiểu, “Nhưng nếu như nàng ta đã bị thương, thì nàng còn đi tranh chấp với người ta làm gì, tại sao Ngô Trù ở trong cùng một viện, lại không nghe thấy cái gì?”

Vấn đề này mới là trọng điểm, một câu này, lại tiếp tục đổ vị trí hung thủ lên đầu Ngô Trù. Lỗ tai của Tần đại nhân vẫn đang lắng nghe, ông ta rất chán ghét chỗ này, nên vừa nghe thấy, lập tức che mũi miệng cất cao giọng nói, “Bối vậy hung thủ nhất định là hắn, còn nghiệm thi cái gì chứ, mau ra khỏi đây thôi.”

Tô Văn Khai nghe thấy ông ta thúc giục, sắc mặt lập tức trầm xuống, nghiêng đầu lạnh lùng nói, “Tri huyện đại nhân phán án như vậy sao? Chỉ vì anh ta nói không nghe thấy tiếng động gì bên ngoài, thì phán anh ta là hung thủ? Như vậy có khác gì coi mạng người như cỏ rác?!”

“Ngươi, ngươi dám chửi bổn quan!” Tần đại nhân mới chớp một cái đã bị người ta khinh thường, nếu tên điều dân này không đứng gần thi thể, còn nhạ dịch lại đứng bên ngoài phòng nghiệm thi, ông ta đã sớm đuổi hắn đi, điều dân, thật sự là điều dân!

Minh Nguyệt ngược mắt nhìn hắn, nhỏ giọng, “Ngươi thật lợi hại, dám nhắc Tần đại nhân luôn nha.”

Bạch Thủy “Xuyt” mạnh một tiếng, vẻ mặt quở mắng nàng. Minh Nguyệt nhẹ nhàng ho hai tiếng, thu hồi suy nghĩ, tiếp tục khám nghiệm tử thi. Bị Tần đại nhân chen ngang, nàng mới chợt nhớ ra, xoay người nói, “Tần đại nhân, Ngô Trù không phải hung thủ.”

Một hai kẻ điều dân chạy đến mạo phạm quan uy của ông ta, Tần đại nhân rất bức mình, “Dựa vào đâu mà ngươi nói hắn không phải hung thủ?”

“Trong tiệm đồ cổ có rất nhiều dấu chân dính bùn, chứng minh hung thủ đến từ bên ngoài, nếu như là do Ngô Trù làm, trên mặt đất sẽ không có nhiều vết bẩn như vậy. Lại nói, hơn phân nửa đồ cổ trong cửa hàng không thấy dấu vết, nếu hung thủ là Ngô Trù, hắn chỉ cần lấy đi một chút đồ để giả tạo hiện trường vụ án giết người cướp của là được rồi, mang theo nhiều đồ như vậy, mắc công phải tìm chỗ giấu.”

Những lời này là hồi nãy Tô Văn Khai nói với nàng, hắn không ngờ nàng lại nhớ rõ ràng như vậy, xem ra nàng thật sự có hứng thú với án mạng, chứ không phải nhất thời rảnh rỗi làm việc thừa thãi.

Tần đại nhân nghi ngờ hỏi, “Vậy ngươi thử nói xem, vì sao Ngô Trù không nghe thấy tiếng động gì khi Liễu Bội Trân đánh nhau với người ta? Cửa hàng lộn xộn như vậy, cho dù mưa lớn cỡ nào, cũng phải nghe thấy một chút, chẳng lẽ hắn chính là heo sao?”

Tô Văn Khai nhẹ nhàng nói chen vào, “Tất nhiên hắn không phải heo, nhưng lòng dạ vẫn là của một nam nhân thôi.”

Lời này khiến cho sư gia cũng cảm thấy buồn cười, “Chẳng lẽ bề ngoài hắn không giống nam nhân sao?”

“Cái đó không tính. Không phải anh ta không nghe thấy tiếng động gì, chỉ là anh ta không muốn nghe nhất chính là tiếng động này, cho nên mới không đi ra ngoài coi thử.”

Bạch Thủy và Minh Nguyệt đồng thời mở miệng hỏi, “Nói như vậy là ý gì?”

Tần đại nhân và sư gia đột nhiên hiểu ra đạo lý, “Thì ra là vậy!”

Tô Văn Khai cười một cách khó hiểu, “Tần đại nhân và sư gia hãy suy xét kỹ lưỡng.”

Minh Nguyệt vội vàng la lên, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tô Văn Khai giải thích, “Trời sanh Liễu Bội Trân tính tình phong lưu, dựa theo lời của hàng xóm, nàng thường dẫn nam nhân về nhà. Nhưng trong phòng có Ngô Trù, nàng không thể đưa nam nhân đến trước mặt hắn, cho nên mới quan hệ bất chính với nam nhân ở cửa hàng. Vì vậy Ngô Trù vẫn nhận định rằng, tiếng động tối qua ở ngoài cửa hàng, là do Liễu Bội Trân và nam nhân kia tạo thành. Hơn nữa tiếng mưa quá lớn, căn bản không nghe thấy rõ ràng bởi vậy hắn mới không đi ra ngoài, việc này rất hợp tình hợp lý.”

Sư gia bổ sung thêm, “Lý do này cũng có thể giải thích vì sao Ngô Trù không thể nói chuyện rõ ràng để giải oan, có đôi khi, mặt mũi của nam nhân còn quan trọng hơn so với tính mạng. À, tuy rằng hắn biết mọi người đều biết chuyện thể tử hắn cảm sùng cho hắn, nhưng từ chính miệng bản thân mình nói ra, lại hoàn toàn khác biệt.”

Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng lại vô cùng hợp lý, Tần đại nhân bị dao động, lát nữa ông ta sẽ đi thăm vấn tú tài, giả bộ định tội hắn, nếu lời hắn nói ra trùng khớp với suy luận này, vậy thì chứng minh thư sinh nói thật.

Không biết thư sinh kia rốt cuộc là ai, lại được Minh Nguyệt ra tay giúp đỡ, tuy nhiên ông ta dám khẳng định Minh Nguyệt chưa từng gặp qua người này.

Minh Nguyệt đã kiểm nghiệm tất cả những chỗ có thể thấy được bằng mắt thường trên thi thể Liễu Bội Trân, sau đó nàng coi đồ nghiệm y ra.

Coi đồ ra xong, sắc mặt Tô Vân Khai càng trở nên nghiêm túc, phải tra ra hung thủ thật sự, mới là sự tôn trọng lớn nhất dành cho người chết. Nhưng loại tôn trọng này cần phải có một điều kiện, không được coi nhẹ bất cứ thứ gì.

.....

Bước ra khỏi phòng nghiệm thi, đã là quá trưa. Tàn đại nhân và sư gia đã sớm chạy ra ngoài, không biết nha dịch lấy đâu ra một cảnh liễu, đứng đót bên ngoài, khói bay mịt mù, Minh Nguyệt cực kì chán ghét. Nàng định đến gần để đưa bản báo cáo nghiệm thi, nhưng khi đứng cách xa ba trượng lập tức bị Tàn đại nhân mở miệng ngăn lại, “Người đứng im đó, không được tới gần! Quay về tắm rửa sạch sẽ rồi hẵng đến.”

Hiện tại Minh Nguyệt cuối cùng cũng hiểu vì sao sau khi Tàn đại nhân tới nhận chức, cho dù gia gia cực kì không vui nhưng vẫn quyết định từ chức ngỗ tác, lúc này nàng chỉ muốn cầm cây bút quăng vào mặt ông ta, có thứ gì quan trọng hơn mạng người chứ! Lãng phí nửa khắc thời cũng có thể để hung thủ cao bay xa chạy rồi, tại sao bộ dạng ông ta có thể nhàn rỗi như vậy.

Đây chính là nỗi giận từ chính đáy lòng nàng, có người đi ngang qua nàng, tiện thể cầm bản nghiệm thi trên tay nàng đi. Nàng ngăn người, nhìn sang bóng người cao lớn ấy, bóng dáng anh tuấn đẹp đẽ, đi thẳng đến chỗ Tàn đại nhân.

Tàn đại nhân cũng nhìn thấy hắn đi tới, quát một tiếng nhưng không thấy hắn dừng lại, tức giận đến mức muốn nhảy dựng lên, đành đẩy sư gia lên đằng trước chống đỡ.

Tô Vân Khai liếc mắt nhìn ông ta, tràn đầy khinh thường lạnh nhạt nói, “Đại nhân nên sớm coi qua bản kiểm thi này đi, sau đó thẳng đường thăm vấn Ngô Trù và ngỗ tác kia.”

Tàn đại nhân hồi phục tinh thần, “Ngỗ tác? Tại sao phải thăm vấn ngỗ tác?”

“Trên người Liễu thị có vết thương do giằng co với người khác, đã bị ông ta che giấu, theo như lời của Bạch bộ đầu nói, sau khi Ngô Trù báo án, chỉ có một mình ngỗ tác tiếp xúc với thi thể. Cho nên chuyện này không phải do Ngô Trù gây nên, chính là ngỗ tác. Hơn nữa, trên người Liễu thị có rất nhiều chỗ đáng nghi ngờ, thế mà ngỗ tác lại hoàn toàn không ghi lại, một mực khẳng định nàng bị vật cứng đánh chết, ngỗ tác là đối tượng tình nghi lớn hơn.”

Tàn đại nhân muốn nói đợi ngày mai mới tái thẩm, nhưng ánh mắt người trẻ tuổi này sáng quắc, khí thế bức người, cách xa một trượng đã cảm thấy bị áp bức, đành nói, “Vậy thì thăm vấn.”

Công đường vừa mới nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục thẳng đường, có người hiểu chuyện lập tức ngửi thấy mùi không bình thường, vì vậy người tới xem càng lúc càng nhiều. Ngoài cửa nhà môn chặt ních người, nha dịch để cho mười mấy người đi vào trong nghe xử án, còn lại đều đứng ở ngoài cửa.

Ngô Trù bị hành hình vẫn còn kinh sợ, lúc gặp lại bộ dạng cực kì chật vật hốc hác, mới vừa được đưa tới công đường liền bật khóc, nước mắt giàn giụa, “Đại nhân, oan uổng quá, oan uổng, thảo dân thật sự không có giết người.”

“Không được ồn ào.” Tàn đại nhân không thăm vấn Ngô Trù, ngược lại hỏi người đang quỳ dưới công đường còn lại, về mặt ngỗ tác tràn đầy lo lắng, “Lê Tri Chương, ta chọn ngươi làm ngỗ tác, bởi vì từ xưa đến nay ngươi làm việc rất cẩn thận, nhưng tại sao khi phục kiểm cho thi thể, lại tìm thấy những điểm không trùng khớp mà sơ kiểm, ngươi định giải thích như thế nào?”

Bạch Thủy nhận lấy bản ghi chép phục kiểm, đưa cho ngỗ tác. Ngỗ tác vừa nhìn thấy lập tức run rẩy, vội vàng nói, “Tôi qua tiểu nhân ngu không đủ giác, cho nên mất bị đau, sáng sớm nhìn nhầm.”

Tàn đại nhân lạnh lùng cười nói, “Ta thấy ánh mắt của ngươi sáng chói như ánh mặt trời, sao lại bị bệnh đau mắt rồi?”

Ngỗ tác quỳ dưới đất, “Mắt của tiểu nhân thật sự bị đau.” Nói xong còn tỏ vẻ yếu ớt, bộ dạng thật đáng thương.

Tàn đại nhân nhất thời quên mất định hỏi cái gì, nhìn qua Minh Nguyệt, Minh Nguyệt chỉ chỉ cánh tay. Ông ta mới nhớ ra, “Bản quan hỏi ngươi, vì sao ngươi dùng cỏ xuyên bôi loạn lên từ thi, che giấu vết thương trên người nàng ta?”

Ngỗ tác há miệng thở dốc, đột nhiên hiểu ra, hung hăng trợn mắt nhìn Minh Nguyệt. Tàn đại nhân thấy thế, càng cảm thấy suy luận của Tô Vân Khai là chính xác, gõ đường mộc xuống, “To gan, bản quan đang hỏi ngươi đó!”

Lúc này ngỗ tác mới thu hồi ánh mắt oán hận, “Đại nhân minh giám, không phải tiểu nhân làm.”

“Sau khi Ngô Trù báo án, chỉ có mình ngươi tiếp xúc với thi thể.”

“Cái đó cũng có thể do Ngô Trù làm.”

Ngô Trù bị người ta hắt nước bẩn vào người, vội nói, “Lúc ấy ta sợ đến mức hồn phi phách tán – hồn vĩa lên mây, lập tức chạy đi báo quan, còn tâm trạng đâu đi làm việc này, ông đừng ăn nói lung tung. Ông, ông...”

Ngỗ tác lạnh giọng, “Ta thế nào?”

Ngô Trù bị ánh mắt khinh thường của ông ta làm cho kích động, căm hận nói, “Ngươi đừng tưởng ta không biết ngươi có quan hệ với Liễu Bội Trân!”

Công đường lập tức ồ lên, ngay cả Tần đại nhân cũng bị giật mình, phát hiện ra manh mối, “Lê Tri Chương!”

Sắc mặt Ngô tác lập tức thay đổi, hoàn toàn không ngờ rằng Ngô Trù phanh khui ra chuyện này, thậm chí ông ta cũng không biết hẳn biết chuyện. Nhất thời luống cuống, chưa kịp nói ra một lời phản bác, lại bị Tần đại nhân dọa, sợ tới mức quỳ dưới đất run lẩy bẩy.

“Án tử phức tạp hơn rồi.” Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi, “Người nói xem ngô tác có phải hung thủ hay không?”

Tô Văn Khai lắc đầu, “Có lẽ không phải.”

“Có lẽ?”

“Đáng người ngô tác nhỏ bé, còn chưa cao bằng Liễu thị, trong lúc giằng co ông ta không có khả năng dùng nghiến mực đập vào đầu nàng, trừ khi là Liễu thị ngã xuống đất rồi bị đánh, như vậy mới hợp lý.”

Miệng vết thương ở huyết bách hội, vừa vặn là giữa đầu, nếu muốn tạo thành một cái hõm, thì tất nhiên người kia phải cao hơn Liễu Bội Trân. Tuy nhiên nếu như ngã xuống đất, người ta sẽ không ngồi yên để bị đánh, nói chung thì cơ thể phải tránh né. Trong lúc đánh nhau mà muốn tìm huyết tử cũng rất khó, vì vậy khả năng ngô tác không phải hung thủ cũng khá lớn.

Ngô Trù không phải hung thủ, ngô tác cũng không phải hung thủ, vậy thì hung thủ rõ ràng là một người khác nữa.

Hai người đều nghĩ – án mạng càng ngày càng phức tạp nha.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cửa hàng đồ Cổ (5)

Editor: HD

Thân hình ngô tác nhỏ bé, quỳ run rẩy trên mặt đất, run lẩy bẩy như người say rượu, hồn vía của ông ta đã mất đầu không biết.

Trong lòng Tần đại nhân càng khẳng định ông ta là hung thủ, ra sức ép hỏi, không chừa cho ông ta một con đường sống. Ngô tác không chịu nổi mấy đã kích như sóng cuộn cuộn này, rốt cuộc cũng nói, “Tiểu nhân không có giết Liễu thị.”

“Nếu người không giết Liễu thị, vậy thì tại sao lại dùng thuật che mắt, che giấu vết thương trên người nàng.”

Ngô tác do dự một chút, sau đó mới nói, “Trong đêm Liễu thị chết, tiểu nhân có gặp mặt nàng. Còn... còn làm một số chuyện tốt đẹp.”

Tần đại nhân là người cô hủ, nghe thấy việc đòi bại này, giận dữ nói, “Thật nhục nhã, thật là nhục nhã!”

Khuôn mặt Ngô Trù đã xanh mét, thậm chí không còn sức để mắng chửi người.

Mọi người trên công đường mỗi người một tâm tư khác nhau, dân chúng phía dưới đang bàn luận tính lăng lơ của Liễu thị cùng với sự hèn nhát của Ngô Trù, trong một khoảng thời gian rất dài, các tửu quán đều nói về đề tài này.

Ngô tác thầm nghĩ phải mau chóng rửa sạch hiềm nghi, không được áp a áp ứng giống tên Ngô Trù kia, nhận tội nói, “Tiểu dân đến tiệm đồ cổ vào giờ tỵ, ở lại khoảng chừng một canh giờ liền đi. Đại nhân cũng biết đó, nam nữ hoan ái không tránh khỏi có lúc động tay động chân, tiểu nhân không cẩn thận nên để lại một số dấu vết trên người Liễu thị. Hôm sau nghe thấy tin nàng chết, sợ tra được có dính dáng tới tiểu nhân, cho nên dùng nước thuốc che những vết hồng kia, nhưng thảo dân thực sự không có giết người!”

Minh Nguyệt cắn chặt răng, đúng là hành động hồ đồ, ông ta không nên làm nghề ngô tác mới phải! Chẳng những hủy diệt dấu vết giao hoan, còn xóa luôn dấu vết đầu mối để tra ra hung thủ giết Liễu thị. Chỉ vì bản thân, mà lừa dối chân tướng sự thật.

Sắc mặt Tô Văn Khai không chút biến đổi, tiếp tục chờ phân xét, trong lòng hẳn tự có cân nhắc.

“Tiểu nhân thật sự không phải hung thủ, không ngờ rằng manh mối tra xét được lại rơi vào đầu mình. Đúng rồi, ta có nhân chứng, phu nhân ta có thể chứng minh lúc Liễu Bội Trân chết ta vẫn ở trong nhà. Xin đại nhân khai ân.”

Tần đại nhân lập tức cho người đi mời thê tử ngô tác, truyền đến hỏi, thời gian đó ông ta thực sự ở nhà, ngay cả mẹ già con thơ trong nhà cũng có thể đứng ra làm chứng, hàng xóm kề bên cũng nghe thấy giọng nói ông ta.

Xác định ông ta không phải hung thủ, Tô Văn Khai và Minh Nguyệt im lặng, bởi vì biết ông ta không phải hung thủ, cho nên mới thất vọng --- mắt thấy

sắp sửa phá được án thì đầu manh mối lại bị đứt, vậy hung thủ ở đâu? Nếu không tìm thấy, trên chiến tích phá án của Tần đại nhân bị bôi đen một chút, vì vậy cực kì không vui, “Lê Tri Chương, người thân là ngõ tác, nhưng lại không có phẩm đức của ngõ tác, thậm chí che dấu sự thật, phá rối trình tự quy tắc. Người đầu, giải hẩn vào đại lao, chờ xử lý!”

Ngõ tác đã sớm dự định được kết quả phải ngồi đại lao, nhưng ông ta vẫn ráng chần chừ đợi phán quyết thêm, thì bị hai nha dịch áp giải hai bên, ông ta theo bản năng la lớn kêu oan. Nhưng thời gian đã muộn, chỉ có thể ngồi trong đại lao ăn năn hối hận.

Minh Nguyệt nhìn ông ta bị giải đi, thế nhưng không tài nào vui mừng nổi.

Gia gia từng nói, thân là ngõ tác, cho dù là dân đen làm việc cho triều đình, cũng không thể vì thế mà hạ thấp bản thân, càng không thể bị chụp vào cái mũ dân đen, đi làm những việc thấp kém. Ở cái vị trí này, tốt nhất là nên làm tròn bổn phận, cho dù có đi đâu cũng không bị người ta xem thường.

Nghĩ tới Lê Tri Chương là ngõ tác trần đầy kinh nghiệm, trước kia hợp tác với tri huyện phá rất nhiều vụ án giết người, ngay cả gia gia cũng khen ngợi ông ta. Ai ngờ một khi ý xấu nổi lên, đâm loạn với thế tử người ta, còn lơ là trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ nhàng thở dài. Tiếng thở dài lọt vào lỗ tai Tô Văn Khai, ánh mắt hẩn dừng trên mặt nàng, biểu cảm hiện tại của nàng chính là không nói nên lời, vẻ mặt trong trẻo ngày thường cũng trở nên buồn bã hai phần.

Thăm vắn ngõ tác xong, bấy giờ Tần đại nhân mới quay sang thăm vắn Ngô Trù. Thấy vẻ mặt hẩn ta chứa đầy vẻ hận thù, liền cảm thấy chán ghét. Biết rõ thế tử mình không đứng đắn, lại chịu đựng không nói, cả ngày ăn chơi lêu lổng, người như thế, chỉ uổng công mang danh thư sinh. Trong lòng Tần đại nhân có thành kiến, giọng nói không hề khách khí, “Ngô Trù.”

Ngô Trù hoàn hồn, một lòng một dạ nghe theo, không quên cung kính bái lạy, “Đại nhân.”

“Bản quan lại hỏi ngươi, tối hôm qua ngươi ở đâu?”

“Trong phòng.”

“Chưa từng đi ra ngoài?”

“Chưa từng.”

“Thật sự không nghe thấy tiếng động gì?”

Ngô Trù đột nhiên im lặng, Tần đại nhân lại nói, “Chuyện tới mức này nếu ngươi không nói ra sự thật, chẳng lẽ ngươi muốn bản thân mình bị coi là hung thủ sao?”

Phía sau lớn tiếng bàn luận, lỗ tai Ngô Trù đều nghe thấy tất cả. Nói hẩn nhu nhược, nói hẩn là phé vạt, nói hẩn biết thế tử mình hồng hạnh trèo tường với nam nhân khác nhưng lại không quán. Những lời nói khó nghe, gây tự ái, tổn thương đều được nói ra hết, bọn họ càng nói, trái lại hẩn giống như không để ý như lúc đầu nữa.

Dù sao khi bước ra khỏi nha môn, những lời này cũng sẽ truyền khắp trấn Nam Nhạc.

Không còn gì phải giấu giếm.

Hẩn có chút hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn về phía trước nói, “Thảo dân nghe thấy... Đại nhân nói, Liễu Bội Trân chết vào giờ dần, thật ra là từ giờ tỵ, ta đã nghe thấy trên sảnh đường có tiếng động. Sau đó dừng lại một lúc, không được bao lâu lại bắt đầu tranh cãi âm ỉ. Rồi tiếp tục dừng, nhưng không lâu sau, lại tranh cãi âm ỉ, sau đó không còn tiếng động gì nữa. Đến tận sáng sớm ta đi ra ngoài, mới nhìn thấy Liễu Bội Trân chết thảm.”

“Ngươi nói cụ thể khi nào thì dừng, khi nào lại có tiếng ồn đi.”

Ngô Trù không chút suy nghĩ, lập tức nói, “Giữa giờ tỵ có tiếng động, tới giờ sửu thì không còn âm thanh gì nữa.”

Thời gian này trùng khớp với thời gian ngõ tác rời khỏi cửu hàng, Tần đại nhân không có nghi ngờ gì.

“Sau đó, giữa giờ sửu, có tiếng vang. Qua một canh giờ, tiếng động mới dừng lại. Gần tới giờ dần, sảnh đường lại có tiếng động, nhưng lúc đó thảo dân ngủ rồi, mơ mơ màng màng, lại thêm tiếng mưa khá ồn, cho nên không đi lên coi thử, cứ tưởng rằng nàng vẫn tăng tị với người ta. Ai ngờ buổi sáng nhìn thấy nàng đã chết...”

Về mặt của Ngô Trù hơi hột, thật sự khiến cho mọi người trên công đường thương cảm không thôi. Chẳng trách lúc đầu hẩn nhất quyết không chịu nói, những lời thế này, cho dù hẩn không có tội, từ nay về sau cũng không thể ngẩng mặt sống ở Nam Nhạc.

Tần đại nhân hỏi, “Tại sao ngươi lại nhớ rõ canh giờ như vậy?”

Ánh mắt Ngô Trù đột nhiên trở nên tàn nhẫn, lạnh lùng nói, “Chuyện tổn thương tự tôn nam nhân thế này, cho dù không muốn nhớ cũng nhớ rất rõ, Liễu Bội Trân thân là phụ nữ đã có chồng lại không tuân theo nữ tắc, không biết liêm sỉ, ta nguyện ý lấy nàng, nàng lại không biết xấu hổ, tiếp tục đi quyến rũ ba bốn người khác. Ý vào nhà mẹ đẻ có tiền có thế, mở cửa tiệm bán đồ cổ, thật ra chính là bán bản thân nàng, nữ nhân hèn hạ!”

Giọng hần khàn khàn dùng hết sức lực để mắng, giống như đem tất cả bất mãn trong suốt mấy năm qua nói ra hết. Cha mẹ nàng đứng dưới công đường im lặng không nói tiếng nào, tất cả người biết điều đều ngậm miệng lại.

Bỗng nhiên có tiếng cười khê, mang theo châm biếm, làm cho Ngô Trù nổi giận nhìn sang chỗ đó, “Ngươi cười cái gì!”

Ánh mắt Tô Vân Khai lạnh lùng, giọng điệu trầm lạnh, “Trước mặt đám đông, ngươi đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu thê tử đã chết của mình, còn nói ra lời thô tục, ngươi cảm thấy bản thân mình rất có lý sao? Lúc trước, khi ngươi lấy Liễu Bội Trân, ngươi biết rõ nàng là tái giá, gia đình mẹ đẻ quyền thế. Sau khi thành thân, ngươi cũng biết Liễu Bội Trân lén lút quan hệ với nam nhân khác, lúc đó ngươi nên đến cửa hàng quản lý, không nên để nàng tiếp tục xuất đầu lộ diện, nhưng ngươi không làm như vậy, chỉ nén giận trong bụng, nằm ở nhà hết ăn lại ngủ, ngươi có tư cách gì để trách móc nàng?”

Ngô Trù không phản bác được, hần biết chính hần cũng sai, nên bị chột dạ, tuy nhiên bị người khác tạt nước thẳng vào mặt, lại cảm thấy vô cùng nhục nhã, “Có liên quan gì đến ngươi chứ! Chẳng lẽ phải quản cái tính lăng loạn của nàng.”

Minh Nguyệt thấy Ngô Trù cắn lại, hận không thể tát cho hần ta một cái, “Ngươi đã chán ghét nàng như vậy, thì lúc trước không nên lấy nàng, cưới xong lại không hoàn thành trách nhiệm của trượng phu. Nàng thực sự sai, nhưng ngươi cũng vậy, ai cũng đừng nghĩ mình sạch sẽ. Hiện tại nàng đã chết, người báai đường thành thân với ngươi, người đồng giường cộng chằm với ngươi đã chết, ngươi không thương hại nàng thì thôi, ở đó còn nhục mạ thê tử của mình, ngươi còn dám xưng mình là đại trượng phu sao.”

Mấy người trên công đường miệng lưỡi như thương, vẻ mặt như kiếm, khiến Tần đại nhân quên mất phải ngăn cản bọn họ lại. Ông ta thực sự rất ủng hộ hai người trẻ tuổi này, tuy rằng lúc đầu đi nghiệm thi cảm thấy bọn họ thật đáng ghét, nhưng không thể không công nhận lời lẽ của họ cực kì có đạo lý.

Đến khi sư gia kịp phản ứng, ý bảo đại nhân thăm án tiếp, Tần đại nhân mới nói, “Người ở trên công đường không được ồn ào, nếu còn cãi nhau nữa lập tức lui ra ngoài đánh hai mươi bản.”

Tự tôn Ngô Trù không còn nữa, khí thế cũng giảm đi, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để vào trong đại lao giống ngổ tác kia.

Tần đại nhân nói, “Ngô Trù, ngươi có biết những người qua lại với Liễu thị hay không?”

Ngô Trù lạnh lùng cười, “Rất nhiều... thế nhưng thảo dân biết một người hay lui tới nửa đêm.”

“Người nào?”

“Người nọ có một cửa hàng bán rượu ở thành nam, nếu cần có thể ăn uống rồi trọ lại. Thê tử của hần nhanh nhẹn mạnh mẽ như hổ, từ trước đến nay hần rất e ngại vợ mình, cho nên khi hẹn hò với Liễu Bội Trân, vì muốn giấu giếm không cho người khác biết, nên thường đến vào lúc giữa đêm. Hôm qua là nguyên tiêu, nhất định là hần viện cớ uống rượu không về nhà, cho nên có khả năng tới qua hần có đến đây.”

“Hần tên là gì, nhà ở chỗ nào?”

Ngô Trù suy nghĩ, nói, “Cát Tổng, nhà Các gia ở thôn Yên Tử căn hộ thứ tám, cửa hàng ở thành nam, gọi là Từu Tiên.”

&&&&&

Bạch Thủy dẫn bộ đầu nha dịch đi đến thành nam bắt người, nhưng cửa hàng không mở, lại có người nói Cát Tổng quay về thôn rồi. Mà từ nha môn đi đến thôn Yên Tử khoảng chừng một canh giờ, cho nên Minh Nguyệt quyết định về nhà tắm rửa một chút, tiện thể ăn trưa, sau đó mới tới nha môn.

Nàng và Tô Vân Khai đi ra, sắc trời âm đạm như cũ, mây đen vẫn còn chưa tan hết, ánh sáng cũng giống như vẻ mặt người vô cùng u ám.

Tô Vân Khai thấy nàng cảm theo một cảnh liễu, nhìn không được nói, “Tần đại nhân thứ hai?”

Minh Nguyệt cười khúc khích, nghe ra là hần đang chế giễu Tần đại nhân, lớn tiếng nói, “Không phải, Tần đại nhân một mực bắt ta cảm, nói ta phải đi xua đuổi vận đen, chứ không lát nữa không cho vô nghe thăm án. À, còn có đưa cho ngươi nữa.”

Tô Vân Khai cười cười, cực kì bất đắc dĩ, “Tần đại nhân này... là một người cổ hủ.”

“Thật ra cũng không nên trách ông ấy mê tín, hiện tại ông ấy đã năm mươi tuổi rồi, nửa đời người đều làm chức quan nhỏ bé ở chỗ này, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội thăng chức, chẳng trách ông ta sợ bị người ta phá con đường làm quan. Nếu ông ấy thật sự ngu ngốc, đã lôi chúng ta ra ngoài đánh.”

Cẩn thận suy nghĩ, Tô Vân Khai cảm thấy cũng đúng. Nói xong, Minh Nguyệt đưa một nửa vật trong ngực cho hần.

Hiện tại là đầu mùa xuân, cảnh liễu vẫn còn non mềm, xanh biếc như ngọc. Nước mưa trên cây còn chưa khô, bị nàng nhét vào trong ngực, chất lỏng chảy ra, khiến áo hần bẩn một mảng. Hần mím môi nhìn cô nương cầu thả này, có vẻ nàng chưa phát hiện. Người không biết không có tội, hần cũng không muốn trách nàng.

“Đứng rồi, ngươi ở khách điểm nào, lát nữa ta đi tìm ngươi, cho... mang đồ ăn ngon cho ngươi.”

“Khách điểm Bồng Lai.” Tô Vân Khai trả lời xong, đột ngột dừng bước chân, nhúu mày, “Sao cô nương biết ta ở khách điểm? Chẳng lẽ ta không thể là dân bản xứ sao?”

“Khắp trấn Nam Nhạc này, ta chưa từng gặp người.”

“Cũng có thể là ta mới đi ngang qua đây?”

“Nhưng người không mang theo hành lý.”

Tô Văn Khai còn muốn hỏi thêm, tuy nhiên thấy nàng cười thân nhiên, cười sáng lạn như hoa xuân, ngay thời khắc đó, hắn đã quên mất định hỏi gì.

“Được rồi, lát nữa gặp, ta đi trước đây.”

Nàng nói xong, ôm cành liễu rồi đi. Cành liễu buông xuống, lay động theo vạt áo của nàng, ngay cả bóng dáng của nàng cũng giống một gốc cây liễu mới vừa thức tỉnh trong làn gió xuân, nhẹ nhàng chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cửa hàng đồ Cổ (6)

Editor: HD

Tô Văn Khai dự đoán thời gian Minh Nguyệt đến, với tính tình vội vàng như gió của nàng, hẳn nghĩ chắc tốn nửa canh giờ là cùng, ai ngờ lại lâu hơn thế nữa.

Minh Nguyệt vừa bước vào khách điểm liền thấy Tô Văn Khai, ngồi gần bên cửa ra vào, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Tô Văn Khai đang uống trà, người ngoài cửa bước vào, hắn cũng không ngẩng đầu lên. Loáng thoáng cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, hắn mới ngược mắt lên nhìn. Thấy cô nương trước mặt đã thay đổi quần áo, mặc một bộ váy tay áo ngắn, áo choàng hơi rộng mở, nhìn thì cảm thấy có chút lạnh, nhưng hai gò má nàng hồng hào, trên trán lấm tấm mồ hôi, có thể thấy nàng vừa mới chạy tới đây, chẳng trách không sợ lạnh. Tô Văn Khai nghĩ, rót thêm chén trà. Chờ nàng ngồi xuống, vừa đúng lúc châm trà xong, đưa cho nàng hỏi, “Sao lại chạy nhanh đến mức không thở được thế kia.”

Nàng uống một hơi cạn sạch, mới nói, “Ta đi tới thành nam một chuyến.”

Tô Văn Khai suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Đến cửa tiệm Từ Tiên của Cát Tổng?”

Minh Nguyệt cười nói, “Ta đã nói mà, người là người thông minh.”

Tiểu nhị nhìn thấy bàn bên này có người, liền đi qua hỏi, “Người công tử chờ đến rồi sao? Để tiểu nhân đi bưng đồ ăn lên.”

Minh Nguyệt ngạc nhiên nói, “Người chưa ăn hả?”

“Chờ cô.” Từ trước đến nay Tô Văn Khai vẫn luôn lấy quần tử chi lễ để đối đãi với người ngoài, lại không để ý đến bộ dạng cười cười của Minh Nguyệt, “Mang đồ ăn lên đi.” Hắn quay sang hỏi, “Kịp thời gian đi không?”

Minh Nguyệt chỉ chỉ ngoài đường, “Cát gia thôn ở ngoài thành, mà con đường này là để đi vào trong thành. Bạch ca ca muốn áp giải người đến nha môn, khẳng định phải đi ngang qua đây.”

Tô Văn Khai giật mình, quả nhiên là người bản xứ, hiểu biết rõ mấy chuyện thế này, “Cô nương rất thân quen với vị Bạch bộ đầu kia sao?”

“Đúng vậy, ta luôn đi theo gia gia tới nha môn, mà ba năm trước Bạch ca ca từ Lâm Châu đến đây làm bộ khoái, thường hay qua lại nên thân.” Nhắc tới Bạch Thủy, vẻ mặt Minh Nguyệt tràn đầy vui vẻ, “Mặc dù bề ngoài của huynh ấy có vẻ nghiêm khắc, nhưng mà mỗi khi làm việc huynh ấy đều dốc hết tâm sức, ở trong nha môn huynh ấy là người mà gia gia ta thích nhất.”

Tô Văn Khai cười nói, “Ta thấy hẳn đối xử với cô nương cũng rất tốt.”

“Là cực kì tốt.” Minh Nguyệt uống liền ba chén trà, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, “Đúng rồi, ta đã đi tìm hiểu chuyện Cát Tổng.”

Tô Văn Khai lại tiếp tục rót trà cho nàng, “Nói đi.”

“Ngô Trù nói thê tử của Cát Tổng nhanh nhẹn mạnh mẽ, ta đi hỏi thăm, thật sự có chuyện này. Cát Tổng có cha già con nhỏ, quán rượu là đi thuê, không có quá nhiều chỗ cho người trọ lại, vì vậy chỉ có một mình Cát Tổng trông cửa tiệm, thê tử Lữ thị của Cát Tổng sống trong thôn chăm sóc cho đứa nhỏ và cha già. Nhưng Lữ thị kia là người thích ăn dấm chua, tính tình cũng nóng nảy, cho nên luôn luôn đi đến tiệm rượu tìm hắn, cảm thấy có gì bất thường liền cãi nhau, Cát Tổng rất sợ nàng.”

“Đo đó Ngô Trù nói khoảng chừng nửa đêm Cát Tổng mới tới hẹn hò với Liễu thị, xem ra lời nói này cũng là sự thật.”

“Đúng rồi, việc này mới được lan truyền đi khắp nơi, lúc ta đi đến thành nam hỏi thăm, hàng xóm của họ vô cùng kinh ngạc. Nói không ngờ Cát Tổng lại dám đi vụng trộm, nhưng cũng dễ dàng hiểu được, trong nhà có thể từ hung dữ như vậy hẳn đi vụng trộm là lẽ thường tình thôi. Phì, đều là kẻ đê tiện.” Minh Nguyệt cảm giận nói, “Lữ thị ở nhà chăm sóc cha và con của hắn, còn hắn thì lại làm ra loại chuyện này.”

Tô Văn Khai nói, “Người e sợ thế từ lại dám giết hại người tình, rốt cuộc là vì động cơ gì?”

Minh Nguyệt nhìn hắn, “Ngươi nghĩ Cát Tổng không phải hung thủ sao?”

“Trước mắt không có bằng chứng chứng minh ai là hung thủ, cho nên không thể chắc chắn được.”

“Ừ, lời này rất hợp lý.” Minh Nguyệt nghĩ nghĩ, “Nhưng khi chúng ta nghiệm thi, trong miệng Liễu thị có một chút rượu, mà Cát Tổng lại mở tiệm rượu, hàng xóm nói hắn có sở trường ủ rượu, không phải cửa hàng nào cũng tự ủ rượu đâu, điểm này có thể chứng minh hắn có khả năng là hung thủ.”

Quả thật là vậy, Tô Văn Khai cũng hiểu.

Đột nhiên trên đường có tiếng ồn ào, còn chưa nhìn thấy tình huống gì, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ --- nha dịch đã bắt được Cát Tổng.

Hai người lập tức đứng dậy đi ra ngoài, vừa lúc tiểu nhị bụng đồ ăn lên, nóng vội đến mức kêu lên một tiếng, sợ hai người bọn họ bỏ chạy. Tô Văn Khai nghe thấy, xoay người quay về trả tiền. Minh Nguyệt thấy hắn quay lại, cũng nghiêng đầu nhìn, không để ý đằng trước. Bước chân lùi về lại giẫm lên cái gì đó, “Rầm” một tiếng “A” hai tiếng, tất cả ngã xuống đất.

Minh Nguyệt xoa đầu nhìn phía trước, thấy một nam tử mặc áo vải gấm mũ lông chồn chừng mười bảy mười tám tuổi, nàng kêu đau một tiếng, còn hắn ề a la đau. Đứng dậy rồi vẫn ề a ề a la lớn tiếng, đúng là một con người ầm ĩ.

“Thực xin lỗi, vừa nãy do ta đụng phải ngươi.”

Giọng nói dễ nghe, là một cô nương. Lúc này Tần Phóng mới đặt lực chú ý lên người nàng, lập tức khách sáo đứng lên, không kêu la nữa, “Áy, không sao, cô nương cũng bị kinh hãi rồi, có bị thương chỗ nào không?”

“Không...” Minh Nguyệt nghĩ có lẽ trời sinh tên này là một người lễ độ hoặc là đầu óc có vấn đề, tuy nhiên trăm ngàn lần khẳng định là về thứ hai, nếu không nàng đã gặp phiền phức lớn.

Một lát sau, Tô Văn Khai bước ra, đối mặt với Tần Phóng, khóe miệng giựt giựt, lập tức xoay người đi. Ai ngờ cặp mắt Tần Phóng rất tinh, vừa nhìn thấy hắn, liền nhào lên phía trước, “Tỷ phu!”

Minh Nguyệt đang xoa nắn khuỷu tay của mình, nghe vậy liền không tránh khỏi giật mình, tỷ phu? Nàng ngẩng đầu nhìn người kia bị em vợ hắn quán quýt, hết sức kinh ngạc --- nàng chưa từng nghe hắn nói hắn đã thành thân nha...

Nhưng người này gọi hắn là tỷ phu, hắn lại không có một chút ý định phản bác.

Minh Nguyệt hơi thất thần.

Tô Văn Khai kéo cánh tay Tần Phóng bỏ ra, “Tiểu hầu...”

“Xuyt!” Tần Phóng xuyt một tiếng thật lớn, “Đệ lên lút trốn đến đây, nếu như bị cha đệ biết được, đệ chết là cái chắc, tỷ phu huynh không nỡ đẩy đệ đến đường chết chứ?”

Tô Văn Khai thân nhiên liếc hắn một cái, “Sao đệ lại chạy đến đại danh phủ này?”

Tần Phóng đáp, “Đệ đến đây để coi đoàn múa bóng nổi tiếng, ai ngờ vừa tới nơi thì biết tin bọn họ đã biểu diễn xong rồi, làm đệ tức chết mà.”

Tô Văn Khai suy nghĩ, hóa ra là vì nguyên nhân này, cậu ta rất thích coi múa bóng, tuổi tác cũng không còn nhỏ, nhưng suốt ngày chạy loạn để coi múa bóng, có lẽ đã chạy khắp Đại Tổng này rồi. Tần Phóng là con trai độc nhất của Yên Quốc Công, về sau sẽ thừa kế tước vị, cho nên ở trong kinh đô ai cũng gọi cậu ta là tiểu hầu gia.

“Nhưng mà tỷ phu, sao huynh lại ở đây?”

“Ta ở trọ chỗ này.”

“Thật khéo, đệ cũng trọ chỗ này.” Tần Phóng a một tiếng, hồi phục tinh thần, “Không đúng, đệ đi ngang qua đây, ờ tạm thôi. Vậy còn huynh? Ách... cũng ở tạm chỗ này thôi, đúng không! Đệ ở đây hai ngày rồi, sao lại chưa từng nhìn thấy huynh, thật là kì quái. Chẳng trách trong lời kịch luôn nói, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, tỷ phu huynh nói xem có phải hay không?”

Tần Phóng miệng nói lăm nhăm, hành động nhanh như thỏ, từ ngữ chảy cuộn cuộn như nước, ánh mắt Tô Văn Khai nhìn bốn phương, thấy Minh Nguyệt vẫn đứng chò, liền đi qua đó, “Đi thôi, nha dịch đã đi xa rồi.”

Minh Nguyệt “A” một tiếng, nhưng chỉ nhìn theo người kia, trong lòng không thể giải thích được.

Tô Văn Khai thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, thăm nghĩ, có lẽ vì nàng chưa ăn cơm. Còn một quãng đường nữa mới đến được nha môn, mua tạm cái gì đó ăn lấp bụng trước đã. Vừa mới nghĩ trong đầu, mùi vị ướt ớt xen lẫn trong không khí bay tới, cảm thấy thật thoải mái.

Minh Nguyệt thấy hần đột nhiên bước đi rất nhanh, ánh mắt vội vàng đuổi theo bóng dáng hần, thấy hần đi đến hướng kia, nàng liền kinh ngạc.

Bên trái là tiệm bánh bao, bên phải là tiệm bánh nướng, đã mở cửa ở trấn Nam Nhạc hơn hai mươi năm. Mỗi ngày đều mở cửa ở giờ mọ, cho dù là trời nắng hay mưa, kể cả tết âm lịch, cũng không đóng cửa ngày nào.

Sau đó Minh Nguyệt thấy hần đi đến chỗ tiệm bánh nướng.

“Này, cô nương” Tần Phóng khom lưng nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy nàng nhìn tỷ phu mình đến mức ngây người, lập tức cười, “Cô thích tỷ phu ta à?”

Minh Nguyệt lập tức thu hồi ánh mắt, “Không có.”

“Ồ.” Tần Phóng nói, “Cũng đúng, tỷ phu của ta là loại người không hiểu phong tình, không biết thương hương tiếc ngọc, sao có thể có người thích chứ.”

Minh Nguyệt cảm thấy lời này có chút không đúng lắm, nghi hoặc nhìn hần, “Hần thật sự là tỷ phu của người?”

“Hàng thật giá thật.”

“Nhưng mà tại sao ta không nghe hần nói... hần đã thành thân.”

“Chưa có thành thân nha.”

Minh Nguyệt cảm thấy đầu óc nàng không đủ thông minh rồi, ngần ngừ một hồi. Phía xa đang có một gánh xiếc bắt đầu biểu diễn, gõ chiêng đánh trống, sau đó thì thấy Tần Phóng như con bướm bướm chạy qua. Nàng cảm lấy áo choàng trong tay, cuối cùng mới bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận --- Tô Văn Khai đã đính hôn, cho nên có một cậu em vợ chưa qua cửa.

Tô Văn Khai mua bánh xong thì quay về chỗ nàng, không thấy bóng dáng Tần Phóng đâu, hỏi, “Đệ ấy đâu?”

“Đi coi xiếc rồi.”

“Đành vậy, đi thôi.”

“Không gọi hần đi chung sao?”

“Đệ ấy biết chúng ta đi đến nha môn, xem xong rồi sẽ tự mình chạy tới. Cho dù không đến kịp, hần biết ta ở khách điểm nào, lúc đó chỉ cần tìm chuông quây hỏi ta ở phòng nào. Hơn nữa ta nghĩ... đệ ấy thực sự rất nhiều chuyện, không khéo Tần đại nhân lại đuổi tất cả chúng ta ra ngoài.”

Minh Nguyệt cười cười, nhưng Tô Văn Khai cảm thấy nụ cười của nàng không vui vẻ lắm, hần dừng lại hỏi, “Có phải Tần Phóng chọc cô nương giận rồi không?”

“Không có.” Minh Nguyệt nháy mắt mấy cái, “Sao người lại không gọi hần là em vợ?”

Tô Văn Khai lắc đầu, “Hai nhà Tô Tần chúng ta là thế giao (*quen thân nhiều năm), năm đó nương ta mang thai, vừa đúng lúc Tần thăm thăm, cũng chính là nương của Tần Phóng lớn bụng. Trường bối ngồi trò chuyện, nhân tiện chỉ hôn cho chúng ta. Ai ngờ sau khi chỉ hôn không lâu, mới biết được Tần thăm thăm bị trướng bụng, chứ không phải có thai, chuyện này liền trở thành chuyện cười. Không biết Tần Phóng nghe chuyện này từ đâu, có lẽ là do hần vẫn còn nhỏ lại ham vui, cho nên cứ đuổi theo ta gọi tỷ phu, gọi mười mấy năm, ta cũng nghe quen rồi.”

Lúc này, Minh Nguyệt mới chợt hiểu ra, lập tức mỉm cười, “Thật là ngạc nhiên nha.”

“Vì cách xưng hô này, ta đã phải giải thích với biết bao nhiêu người.” Tô Văn Khai không muốn nhắc lại chuyện cũ, thế nhưng vô tình gặp mặt Tần Phóng, đầu hần lại đau, “Ăn nhanh lên, lạnh rồi sẽ không còn mùi vị nữa.”

“Ừ.” Minh Nguyệt cắn một miếng, quả thực có chút lạnh, nhưng mùi hương vẫn thơm.

Thì ra Tô Văn Khai chưa thành thân, cũng không có đính hôn với ai cả, thật tốt.

Ngẫm nghĩ, nàng vui vẻ cắn thêm một miếng, “Ta cực kì thích ăn bánh bao.”

Đột nhiên nói ra một câu này, Tô Văn Khai không kịp phản ứng, cũng không suy nghĩ nhiều.

Minh Nguyệt cố chấp nói, “Bánh nhân đậu.”

Tô Văn Khai nghiêm túc trả lời, “Đã nhớ.”

Minh Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, cắn một miếng bánh to.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cửa hàng đồ Cổ (7)

Editor: HD

Trước cửa nhà môn đông nghịt người, trấn Nam Nhạc hiếm khi có án mạng lớn, hơn nữa Liễu Bội Trân lại là đối tượng hay được nhắc đến trong trà lâu, hiện tại nàng đã chết, lại liên tục bắt được ba nghi phạm, án mạng chưa rõ đầu đuôi, vì vậy rất nhiều người đến xem.

Nha dịch cầm cây giáo đứng trước cửa, ngăn cản không cho dân chúng chen lấn lên phía trước, không được đi vào cổng trong, chỉ đứng bên ngoài, hoàn toàn không nghe được gì cả.

Minh Nguyệt vừa chạy tới nhà môn, đồng thời cũng ăn xong cái bánh, đi vào cổng trong đứng ngoài cổng đường, mới vừa xuất hiện thì Tàn đại nhân lập tức gọi nàng đi lên đằng trước. Đứng chỗ đó có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt Cát Tổng, không ai chen lấn, một vị trí vô cùng tốt.

Cát Tổng được áp giải lên, luôn miệng kêu oan, khóc lóc nức nở, giọng nói hần rất chói tai, cho nên hai chữ oan uổng cũng trở nên sắc bén. Tàn đại nhân gõ đường mộc, lúc này hần mới chịu yên tĩnh. Cát Tổng run rẩy im lặng, cuối cùng vội vàng kêu ra hai chữ “Oan uổng”, sau đó không nói tiếng nào nữa.

“Người dưới cổng đường là ai?”

“Thảo dân ở trấn Nam Nhạc, người của Cát gia thôn, tên là Cát Tổng.”

“Đêm qua, vào giờ dần người đã ở đâu?”

“Hôm qua trời vừa sập tối, thảo dân liền đóng cửa tiệm, hẹn với ba năm bằng hữu đi uống rượu dùng com, uống say đến rạng sáng nay mới tỉnh dậy, bằng hữu của ta có thể làm chứng.”

Tàn đại nhân nghĩ thầm, nếu tên này ở một mình thì có nghĩa là không có nhân chứng, nhưng không ngờ tối qua lại còn có bằng hữu ở cùng, trong lòng trầm xuống, chỉ sợ người này lại không phải hung thủ. Án kiện càng ngày càng thâm vắn nhiều người, như vậy khả năng hung thủ chạy thoát cũng cao, nếu vụ việc lọt vào lỗ tai quan trên, bọn họ sẽ nói ông ta không biết phá án, chiến tích của ông ta nhất định bị hạ xuống một bậc.

Ông ta có chút hối hận, biết vậy lúc trước cứ khẳng định Ngô Trù là hung thủ, mọi chuyện giải quyết êm xuôi, cần gì phải tự gây sức ép cho chính mình.

Bằng hữu của Cát Tổng đều ở trong thành, nha dịch nhanh chóng đi mời bọn họ tới.

Tàn đại nhân nhìn lướt qua năm người, hỏi, “Tối qua, các người uống rượu cùng với Cát Tổng?”

Mấy người đó quay mặt nhìn nhau, ánh mắt ra hiệu cho một người trong đám, người nọ mới trả lời, “Hồi bẩm đại nhân, tối hôm qua chúng ta và Cát Tổng thật sự đi uống rượu chung với nhau.”

“Nói rõ chi tiết đi.”

“Hôm qua là nguyên tiêu, ta đi đến cửa tiệm của Cát Tổng mua rượu, hần nói đêm nay sẽ không về nhà, chi bằng tìm một chỗ để uống rượu ăn com, rồi bảo ta đi tìm thêm người. Ta đi gọi thêm năm ba người nữa, hẹn giờ Tuất gặp mặt ở quán rượu Tuyền Tiên. Cát Tổng đóng cửa tiệm, bọn ta uống rượu đến giữa đêm. Sau đó ngả ra đất nhà hần ngủ.”

Cát Tổng hần rất an tâm, có người làm chứng cho hần, Tàn đại nhân có thể định tội hần được sao?

Tàn đại nhân vừa nghe thấy vậy, không còn nghi ngờ Cát Tổng nữa, đang định kết án, chợt nghe Tô Văn Khai mở miệng, “Lúc các người ngủ trong quán rượu Tuyền Tiên, Cát Tổng đang ở đâu?”

Tàn đại nhân lập tức nhìn thấy manh mối, cao giọng nhắc lại lần nữa.

Người nọ nói, “Cát Tổng nói hần đau đầu, sau đó đi về phòng của hần ngủ. Phòng của hần rất nhỏ, chỉ đủ cho một người ngủ. Ban đầu chúng ta định uống một chút thôi rồi sẽ về nhà, ai ngờ cao hứng, uống rất nhiều, vì vậy mới lần xuống đất ngủ.”

“Lúc hần trở về phòng là canh mấy?”

“Khoảng giờ tý thì phải.”

Khóe miệng Tô Văn Khai hơi nhếch lên một chút, “Nói cách khác, sau giờ tý, Cát Tổng ở trong phòng một mình, cho đến tận sáng hôm sau, các người cũng không biết hắn đang làm cái gì?”

“Không biết.”

Cát Tổng đột nhiên hiểu Tô Văn Khai đang ám chỉ cái gì, khuôn mặt bình thản lập tức biến thành nóng vội, “Ngươi là ai chứ! Tần đại nhân, sau khi thảo dân say rượu luôn ở trong phòng, sáng sớm ta còn đi ra ngoài tiễn bọn họ về.”

Tần đại nhân cười lạnh một tiếng, “Vì sao sáng sớm hôm nay ngươi lại quay về Cát gia thôn? Theo như bản quan biết, ba bốn tháng ngươi mới về nhà một lần, lần này vừa mới qua năm mới, sao ngươi lại quay về nhà?”

Cát Tổng dừng một chút, mới nói, “Nguyên tiêu có rất nhiều người đi ngắm đèn, cảnh tượng náo nhiệt, cho nên muốn dừng việc buôn bán. Hôm sau thì muốn về nhà...”

Sức lực không đủ, cho nên giọng nói cũng nhỏ dần. Tô Văn Khai nhìn thấy dưới công đường có một phụ nhân ánh mắt như hung thần, nhìn chằm chằm Cát Tổng, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn ta vậy. Dựa theo biểu tình của nàng ta, đoán rằng có lẽ nàng chính là thê tử của Cát Tổng, Lữ thị.

Suy nghĩ đó mới vừa hiện lên trong đầu, thì thấy phụ nhân kia lạnh lùng nói, “Cát Tổng! Rốt cuộc tối qua ngươi đã đi đâu!”

Cả người Cát Tổng run lên, run rẩy quay đầu lại, nhìn nàng một cái, mắt đối mắt, nhưng hắn ta sợ hãi không thôi, “Nương tử...”

Lữ thị cắn chặt răng, kìm chế xúc động, “Ngươi mau nói ra sự thật! Có phải ngươi lén lút qua lại với Liễu Bội Trân đúng không?”

Cát Tổng khổ không chịu nổi, cổ họng như có hoàng liên, trong lòng tràn đầy cay đắng, thật sự là nói không nên lời.

Tần đại nhân ho nhẹ một tiếng, “Không được cãi nhau ồn ào trên công đường. Cát Tổng, bản quan cho ngươi thêm một cơ hội, tối hôm qua rốt cuộc ngươi có đến cửa tiệm đồ cổ hay không?”

“Không có!” Cát Tổng nói chắc chắn như đinh đóng cột, cực kì nhanh gọn.

“Đại nhân...” Trong năm người kia, có hai người đồng thời mở miệng, tuy giọng nói nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy, mọi người dừng mắt trên người bọn họ, bọn họ hơi do dự một chút, mới dám nói, “Tối hôm qua ta với Lí Tử khát nước, tiếng mưa bên ngoài lại quá lớn, phu canh gỗ chiêm đi ngang qua, chúng ta liền tỉnh lại, có lẽ là vào giờ sùu. Trong quán không có nước, chúng ta đành phải đi xuống phòng bếp, muốn tới phòng bếp phải đi ngang qua phòng ngủ của Cát Tổng, khi chúng ta đi ngang qua đó, thì phát hiện cửa phòng mở, nhưng không có ai ở bên trong.”

Khuôn mặt Cát Tổng xám như tro tàn, “Các ngươi, các ngươi không được ngậm máu phun người. Ngày thường ta có làm gì sai với các ngươi sao? Há? Vì sao lại hãm hại ta, đây là chuyện giết người, ta sẽ bị chém đầu đấy!”

Hai người đó không dám nhìn hắn, “Chúng ta không có nói dối, nếu có cả đời chúng ta sẽ không được thanh thân.”

Thiếu chút nữa thì Cát Tổng đã ngất xỉu, Lữ thị cũng suýt hôn mê. Cho dù nàng tức trượng phu nàng lén lút vụng trộm, nhưng không muốn hắn phải chết. Tội danh giết người, chết là cái chắc. Không hồn không giận, nàng ngồi bệch xuống đất che mặt khóc. Nghe thấy nàng khóc thì Cát Tổng càng thêm sốt ruột, “Nương tử, nàng khóc cái gì, ta không có giết người, ta thực sự không có giết người.” Hắn nóng lòng muốn giải thích, quay sang nhìn Tần đại nhân, “Là thảo dân nói dối, tối hôm qua sau khi trở về phòng, thảo dân đã đi tới cửa hàng đồ cổ, cũng đã gặp mặt Liễu Bội Trân, nhưng mà giờ sùu mới đi, thảo dân không có giết nàng ấy. Mới sáng sớm nghe tin nàng bị giết, bản thân sợ bị điều tra, cho nên vội vàng trở về thôn tránh sóng gió.”

“Hồi này bản quan hỏi ngươi, vì sao ngươi lại nói ngươi ở trong phòng?”

“Thảo dân có người làm chứng, việc gì phải rước họa vào thân.”

Lời khai đảo lộn, càng khiến người ta nghi ngờ. Cát Tổng nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ có vẻ không tin, lập tức bật khóc, “Đại nhân tin ta đi, ta không có giết người, sao ta có thể giết Liễu Bội Trân chứ. Sau khi bọn ta làm chuyện tốt xong, nàng còn mờ dù tiễn ta đi, lúc ấy nàng vẫn còn rất khỏe mạnh.”

Tiếng khóc quá lớn, ngay cả những người đứng ngoài cửa cũng nghe được. Tần Phóng xem xiếc xong thì đi qua đây, chui vào đám đông, chen lấn đến mức mũi lông cáo của hắn lệch sang một bên, “Ôi, nam nhân mà cũng có thể khóc lớn tiếng như vậy, thật mất mặt quá đi.”

Hắn nhìn đám đông vài lần, nhưng không thấy Tô Văn Khai và cô nương kia đâu, nghĩ thầm, chắc là ở bên trong rồi, tìm cách vượt qua hai cái cây giáo để xông vào trong, chân còn chưa bước lên bậc thang, đã bị một thanh trường đao ngăn lại, ngẩng đầu lên nhìn, là một bộ đầu mặt mày sáng sủa, tuy rằng có vẻ hung dữ, nhưng khuôn mặt người đó có chút tuấn tú khôi ngô, thiếu vài phần khí thế, “Vị bộ đầu này, tỷ phu của ta đang ở trong, xin hãy cho ta vào trong nghe án một chút đi.”

Bạch Thủy đứng trên thềm đá, cao hơn hẳn hai cái đầu, nhũ mào nhăn mặt, không rõ là tốt hay xấu, “Lý do này thật là mới mẻ.”

“Đây là sự thật.”

Tần Phóng muốn vượt qua, chuôi đao này lại rút ra khỏi vỏ ba tấc, hàn quang chiếu vào mắt, khiến hắn lập tức thu hồi bước chân. Hắn đi một vòng, đột

nhiền hiểu ra, mò mẫm một thỏi bạc trong tay áo rồi nắm tay người kia. Ai ngờ còn chưa kịp nhét bạc vào tay người đó, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, bị người ta đập một cái.

Tiểu hầu gia đáng thương không kịp đề phòng, bị người ta đánh vào bàn tay, ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Thủy nhú mày giờ chân đẩy hắn, “Này?”

Người trên mặt đất không chút phản ứng.

Về mặt Bạch Thủy liền nghiêm túc, ngồi xuống dò thử xem hắn còn thở hay không, người vẫn còn sống, nhưng không thấy hắn tỉnh lại. Bạch Thủy vẩy tay, gọi hai nha dịch đến, “Khiêng hắn vào, tìm chỗ bằng phẳng cho hắn nghỉ ngơi.”

Nha dịch tuân lệnh, mỗi người một bên đưa hắn vào trong.

Vào cổng trong, Tần Phóng hơi hí mắt nhìn trái phải, không nhìn thấy bạch bộ đầu kia nữa, lập tức giẫy giụa đi xuống. Hai nha dịch kia sững người một lát, sau đó trên tay có một thỏi bạc.

“Hiếu kính hai vị đại ca, ta chỉ muốn vào nghe tra án một chút, không có ác ý gì đâu.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, thu bạc vào túi, lại nói, “Nhưng mà đừng để Bạch bộ đầu bắt được, người trốn ở trong một chút, đừng gây ra tiếng ồn.”

“Đã hiểu.” Tần Phóng hí hửng chạy như bay, đi đến cổng đường, mới vừa nhìn thấy bóng dáng Tô Văn Khai, liền nghe thấy tiếng “Bãi đường”, mọi người từ từ tản đi, chung quanh chừa ra một khoảng không lớn.

Hắn tốn công tốn sức để đi vào, còn bị Bạch bộ đầu kia đánh cho một cái, tất cả là vì cái gì hả!

Không tìm ra chứng cứ chứng minh Cát Tổng giết người, cũng không có bằng chứng chứng minh hắn không phải hung thủ, cho nên tạm thời giam giữ, ngày sau sẽ tái thẩm.

Minh Nguyệt được xem như là phân nửa ngổ tác, vì vậy nàng đặc biệt chú ý chi tiết Liễu Bội Trân giẫy giụa kịch liệt trước khi chết. Đợi người xem tản ra hết, Tần đại nhân cũng đi rồi, nàng vẫn còn đứng lại suy nghĩ, “Móng tay Liễu Bội Trân bị đứt hết ba, móng còn lại thì dính một chút da và máu. Hồi này, đã kiểm tra người Cát Tổng, hắn không có vết thương nào cả.”

Minh Nguyệt nhìn thấy Tô Văn Khai cũng đứng bất động rất lâu, liền hỏi, “Người đang suy nghĩ cái gì?”

Tô Văn Khai nhìn nàng, “Muốn chứng minh Cát Tổng là hung thủ giết người, nhưng vẫn còn nhiều điểm đáng ngờ. Điều cô nương vừa nói là một điểm trong đó, còn nữa, dựa theo lời nói của Ngô Trù, thời gian tôi qua sẽ tương ứng như thế này --- giờ tý là ngổ tác, giờ sùu là Cát Tổng, gần giờ Dần thì hắn rời đi, mà Liễu Bội Trân lại chết ở giờ Dần. Xem ra thời gian rất trùng khớp, nhưng từ giờ sùu tới giờ dần chỉ chừng một khắc. Giả sử Cát Tổng là người giết Liễu Bội Trân, tại sao lại yên bình lâu đến như vậy, sau đó mới bùng phát, thậm chí khiến Cát Tổng xúc động đến mức phải giết hại Liễu Bội Trân?”

“Đúng rồi... nếu là cãi nhau, thì Ngô Trù sẽ nghe thấy.” Trong lòng Minh Nguyệt có chút lạnh, “Người đang nghi ngờ, sau khi Cát Tổng rời đi, lại có người khác đến?” Nàng thè lưỡi, hai má đỏ ửng, “Liễu thị thật sự rất lợi hại.”

Cả đêm qua lại với nhiều tình nhân như vậy, nàng ta không cảm thấy mệt sao.

Tất cả cũng chỉ là nghi ngờ của Tô Văn Khai, đối với một người đã có ý định giết người, đôi khi không cần mường tượng, vẫn có thể làm ra loại chuyện thế này.

“Tỷ phụ.”

Tần Phóng chạy đến trước mặt hai người, đang định mở miệng trách móc Bạch bộ đầu, không ngờ Bạch Thủy nhìn thấy vẫn có người đứng ở bên trong, liền nghĩ tới vị công tử kia, cho nên vào coi thử. Chẳng ngờ rằng cái con ma ốm kia, tinh thần cực kì hưng phấn không khác gì con khỉ, hắn biết bản thân bị lừa, hùng hùng hổ hổ đi tới, kéo cổ áo Tần Phóng, “Đồ mặt dày vô liêm sỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cửa tiệm đồ Cổ (8)

Editor: HD

Bạch Thủy cũng khá nhỏ nhắn, chủ yếu do Tần Phóng bị hấn đột ngột hù dọa, nên cả người mềm nhũn, thấp hơn Bạch Thủy nửa người, bị hấn xách cổ áo lên, tức giận mắng, “Cái đồ thói tha này, dám trêu đùa ta.”

Tần Phóng kêu oan nói, “Ta nói sự thật ngươi lại không chịu cho ta vào trong, ta chỉ có thể nói xạo, không tin ngươi hỏi huynh ấy đi, xem ta có phải là em vợ huynh ấy không.”

Tô Văn Khai thật sự rất muốn nói không phải, cần phải nói không, nhưng làm như vậy thì Bạch Thủy nhất định sẽ nổi giận lên người Tần Phóng, “Hấn là em vợ của ta, xin Bạch bộ đầu nể mặt, đừng so đo với hấn nữa.”

Minh Nguyệt cũng đến năn nỉ, lúc này Bạch Thủy mới buông tay ra, “Lần sau, nếu còn dám làm càn, ta tuyệt đối sẽ lấy đầu ngươi.”

“... ..” Tần Phóng liú lười, có vẻ không ngờ bộ khoái này lại hung dữ như vậy.

“Bạch bộ đầu, hiện tại tiệm đồ cổ có ai canh giữ không?” Tô Văn Khai định tự mình đi đến cửa hàng đó một lần, nói không chừng có thể phát hiện thêm manh mối.

“Tất nhiên là có.” Bạch Thủy biết hấn muốn đi, lập tức dẫn đường cho bọn họ, nhìn thấy kẻ lừa đảo kia cũng đi theo, giờ đào ngăn cản, “Ngươi không có bốn phận đừng đi theo làm gì.”

Tần Phóng giận dữ, “Ngươi mới là ‘người rảnh rỗi’.”

Minh Nguyệt nói chen vào, “Hấn gọi là Tiểu Hàu, Tiểu Hàu, hấn là Bạch Thủy, là bộ đầu lợi hại nhất trong trấn của chúng ta.”

Tần Phóng trợn mắt, khó khăn nói, “Tên ta không phải Tiểu Hàu.”

“À phải phải, tên ngươi là Tần Phóng, nhưng gọi nữ danh cho thân thiết một chút, đỡ phải độ mắt với Bạch ca ca, giải hòa đi.”

“... Nữ danh của ta cũng không phải là Tiểu Hàu!”

Minh Nguyệt ngạc nhiên nói, “Nhưng Tô công tử gọi ngươi như vậy.”

“Ta...” Lúc này Tần Phóng mới nhớ ra, hồi nãy chạm mặt ở khách điểm, nghe thấy huynh ấy định gọi ‘Tiểu hàu gia’ nên lập tức cắt lời, chỉ kịp nói hai chữ ‘Tiểu hàu’. Hấn cười khò một tiếng, không thể giải thích được, giải thích rõ ràng nghĩa là phải bại lộ thân phận, “Được rồi, cứ gọi ta là Tiểu Hàu.”

Bạch Thủy có chút bức mình, “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại dài dòng như vậy.”

Vì để tránh bị áp giải về Khai Phong (*thành phố phía đông tỉnh Hà Nam, không phải Khai Phong phủ), Tần Phóng nhận.

&&&&&

Cửa hàng đồ cổ là trong những món đồ cưới nhà mẹ đẻ Liễu thị cho nàng, ngoại trừ cửa hàng này còn có bốn cửa tiệm khác, nhưng đều cho người ta thuê, chỉ có chỗ này là tự mình cô ta quản lý. Bên trong đều là đồ cổ, hiện tại bị người ta cướp mất hơn phân nửa, cho nên cửa tiệm khá trống.

Án mạng còn chưa có kết quả, vì vậy nha dịch vẫn đứng trước cửa canh chừng, không cho người ngoài đi vào. Ngoại trừ ngày đầu tiên xảy ra vụ án, Tần đại nhân dẫn người đến điều tra, sau đó không ai vào trong nữa.

Trên mặt đất tràn đầy dấu chân dính bùn đã khô cứng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bụi đất bay lên.

Tô Văn Khai ngồi xổm trên mặt đất nhìn dấu chân, so với ngày hôm đó hấn đứng bên ngoài quan sát, hiện tại thấy càng rõ ràng hơn. Mặc dù bừa bộn, nhưng vẫn có thể đoán được là từ cửa chính đi vào, sau đó xảy ra tranh chấp, vì thế nên một số nơi rất lộn xộn. Có điều dấu chân vẫn rõ ràng, chỉ là bên mép có chút tổn hại. Hấn thổi một cái, tối qua mưa lớn, trên mặt đất đầy bùn, cho nên để giày dính bùn là chuyện hết sức bình thường, nhưng tại sao mép giày không nguyên vẹn?

Vẫn chưa suy nghĩ ra, hấn tạm thời đặt việc này xuống, tiếp tục quan sát xung quanh, một nghiên mực hình vuông lọt vào mắt hấn. Trên nghiên mực có một hình điêu khắc, hoa văn rõ ràng, nét chạm khắc rất nhỏ, hình mây trôi sóng chảy cuộn cuộn.

Bạch Thủy thấy hấn định giờ tay định cầm vật đó lên, vội vàng nói, “Nghiên mực này chính là hung khí gây nên vết thương trên đỉnh đầu Liễu thị.”

Tô Văn Khai hiểu rõ, Minh Nguyệt đứng bên cạnh liền đưa một cái khăn tay trắng cho hấn. Hấn nhận lấy khăn, sau đó mới cầm nghiên mực lên xem, nước mực đen rơi xuống. Tay phải hấn cầm nghiên mực, tay trái lại chùi lên sàn nhà, bản thân hấn lại nhìn về hướng khác.

Minh Nguyệt thấy hấn giống như đang tìm cái gì đó, ngồi xuống hỏi, “Ngươi đang tìm cái gì?”

Tô Văn Khai đáp, “Tìm coi mặt đất có bị hư hại chỗ nào không. Một góc của nghiên mực bị vỡ nửa tắc, có lẽ là do rớt xuống sàn.”

“Cũng có thể là vì va đập vào đầu Liễu thị mà, ngay huyết bách hội của Liễu thị có dính mực.”

“Không phải.” Tô Văn Khai đưa nghiên mực cho nàng, “Góc đập vào đầu nàng ta, chỉ có vết máu, chứ không bị vỡ. Chỗ bị vỡ là một góc khác, hơn

nữa chỗ bị vỡ có màu của đá, nếu như đập vào đầu, màu gốc của nó sẽ bị nhiễm hồng.”

Minh Nguyệt chợt sáng tỏ, cũng cẩn thận đi tìm dấu vết trên mặt đất. Tìm tới chỗ cánh cửa, thấy ánh sáng bị chặn, ngẩng đầu nhìn lên, Tần Phóng đang bịt mũi đứng ở đó, không có vẻ muốn đi vào, “Chỗ này đâu có thối, người cần gì phải che miệng.”

“Hừ.” Tần Phóng không nặng không nhẹ hừ một tiếng, nhú mày, “Bên trong toàn là mùi rượu, thật sự rất khó ngửi.”

Minh Nguyệt ngửi ngửi, “Có một chút mùi rượu thôi mà, làm gì tới mức khó ngửi chứ.”

Tô Văn Khai cười nói, “Ồ kinh thành hẳn nổi tiếng là mùi thính như cầu, lại là quỷ rượu.”

“Tỷ phu, huynh nói như vậy là không đúng rồi.” Tần Phóng phản bác, “Đệ có mũi của thần tiên, được xưng là rượu tiên.”

Bạch Thủy liếc mắt nhìn hắn, “Ăn chơi trác táng, vậy người nói thử xem rượu này tên là gì.”

Tần Phóng hơi do dự một chút, không muốn đi vào. Ngược mắt nhìn lên, thấy mặt mày bộ đầu kia không được tốt, còn có vẻ khinh thường hắn, trong lòng hạ quyết tâm, hắn dậm chân một phát bước vào, người xung quanh, “Khó lòng phân biệt, đại khái có khoảng bảy tám loại, nhưng ta không biết rốt cuộc là loại nào.”

“Chẳng phải nói là mùi thính như chó sao?”

“.. ...” Thiếu chút nữa Tần Phóng đã nhào tới đánh hắn, thôi quên đi, đánh không lại.

Minh Nguyệt vừa nghe bọn họ cãi nhau vừa tìm kiếm dấu vết, loanh quanh nửa ngày trời, rốt cuộc cũng tìm thấy, “Thấy rồi!”

Tô Văn Khai lập tức nhìn sang hướng ngón tay nàng chỉ, trên mặt đất thực sự có chỗ bị lõm. So sánh với nghiền mực kia, vết tích không kém bao nhiêu. Ngay chỗ vết lõm, có chút vụn đá. Dùng ngón tay dính chút vụn đá, so sánh màu sắc với chỗ nghiền mực vỡ, hoàn toàn trùng khớp.

Hắn nhìn chỗ bị lõm đến ngây người.

Minh Nguyệt thấy vậy liền nhú mày, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

“Vị trí không hợp lý.” Tô Văn Khai đứng lên, nhìn một vòng quanh cửa hàng, “Ban đầu ta tưởng rằng vết tích này sẽ ở gần cái bàn, đây là chỗ thuận tiện để lấy nghiền mực, nhưng không ngờ, nó lại ở gần cửa ra vào.”

Minh Nguyệt suy ngẫm lời của hắn, cũng nhận ra chỗ không đúng --- nếu hung thủ không có việc gì lại đi cầm nghiền mực, chắc chắn Liễu Bội Trân sẽ cảnh giác. Cho dù Liễu Bội Trân không nghi ngờ vì sao hung thủ lại cầm nghiền mực đi tới cửa, hung thủ cũng không cần phải làm như vậy. Bởi vì bên cạnh bồn hoa, có đặt hai tảng đá trang trí, hoàn toàn có thể thay thế nghiền mực, vì sao lại dùng tới nghiền mực?

Nàng chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn cửa chính, phải chăng có điều gì ẩn khúc. Đang định di chuyển, liền nghe thấy Tô Văn Khai nói một câu: “Đừng nhúc nhích.” Bạch Thủy tò mò nhìn qua, thấy Tô Văn Khai cầm nghiền mực đi tới sau lưng Minh Nguyệt, bất chợt hiểu ra, “Trong lúc Liễu Bội Trân đóng cửa, bị người ta dùng nghiền mực đánh lên sau lưng.”

Minh Nguyệt cảm thấy sống lưng lạnh buốt, không phải vì sợ Tô Văn Khai, mà nàng đang tưởng tượng về tình cảnh Liễu Bội Trân ngày đó --- sau lưng có người muốn giết người, nhưng người lại không hay biết gì.

Tần Phóng nghĩ, nhất định phải cứu vớt danh xưng tửu tiên của hắn, cho nên ngửi khắp xung quanh, ngửi trên mặt đất, sau đó quay lại, về mặt đặc ý, thần nhiên nói: “Ta biết rượu này gọi là gì rồi, chính là Khẩu Tửu Tửu.”

Tô Văn Khai nhìn sang hắn, “Nói rõ ràng đi.”

“Khẩu Tửu Tửu là rượu của Túc Châu, không màu, nhưng mùi hương rất nồng. Buổi tối là thời điểm thích hợp nhất để uống, phải uống từng ngụm thật lớn, nếu có thêm gà nướng, thịt vịt rang muối, gan ngỗng xào, thì cực kì tuyệt.” Nói xong, hắn đã quên nơi này từng xảy ra hung án, chỉ muốn uống rượu.

“Khẩu Tửu Tửu...” Tô Văn Khai chợt nhớ ra cái gì đó, “Bạch bộ đầu, lúc Cát Tổng cho lời khai, hắn bảo tối qua hắn mời khách uống rượu? Có nói uống loại rượu gì không?”

Bạch bộ đầu lập tức đi ra ngoài tìm nha dịch, nói bọn họ đi lấy lời khai. Không bao lâu nha dịch quay lại, nhìn lên, Cát Tổng và bằng hữu của hắn đều cho lời khai giống nhau, chỉ uống một loại rượu, Tang Lạc Tửu.

Lúc này, không đợi bọn họ hỏi, Tần Phóng lập tức giải thích, “Tang Lạc Tửu chính là Ngự Tửu, dân gian gọi là Bò Châu Tửu, nhưng cách ủ rượu không đơn giản như Ngự Tửu. Loại rượu này cũng không màu, tuy nhiên hương vị thơm nồng hơn. Có thể nói là một loại rượu ngon, thơm mát y như cam lộ.”

Tô Văn Khai hỏi thêm, “Đồ ăn là gì?”

“Tất nhiên sẽ ăn với những món nhẹ, ví dụ như tôm xào, cá hầm đậu phụ, thịt gà luộc, vân vân.”

Tô Văn Khai im lặng một chút, tiện thể nói, “Hung thủ không phải Cát Tổng.” Hắn đặt nghiền mực xuống mặt đất, lại quay về điểm xuất phát, “Dựa theo

lời của Ngô Trù, sau khi Liễu Bội Trân gặp mặt Cát Tổng, từng có tiếng động giao hoan. Sau đó ngừng thật lâu, mới tiếp tục có động tĩnh, mà thời điểm đó Cát Tổng đã rời đi rồi.”

Bạch Thủy nhú mày, nghi ngờ nói, “Có thể sau khi giao hoan, hai người xảy ra xung đột.”

Tô Vân Khai nói, “Nếu là như thế, ở đây không nên có mùi Khẩu Tử Tửu, mà phải là Tang Lạc Tửu. Cát Tổng là người ử rượu giỏi, hiểu biết rất nhiều về rượu, ngày đó bọn họ uống Tang Lạc Tửu, cho nên cũng sẽ ăn những món mà Tần Phóng vừa nói. Thế nhưng mùi rượu ở đây là Khẩu Tử Tửu.”

“Nếu hung thủ là người khác, vì sao có hai người uống rượu, nhưng chỉ để lại mùi rượu của hung thủ?”

“Sự tình ngày hôm đó, ta đứng bên ngoài cửa tiệm chứng kiến, phát hiện trên mặt đất đọng nước. Bạch bộ đầu còn nhớ không, khi khám nghiệm tử thi trên mặt Liễu thị dính dầu mỡ, miệng có mùi rượu? Ta nghĩ, đêm đó trời mưa to, hung thủ không có mỡ dù, cho nên quần áo bị ướt. Thứ hấn dùng để bịt miệng Liễu thị, có khả năng chính là quần áo của hấn. Cho nên rượu và nước mới thấm vào, trên mặt nàng ta không có vết đỏ, bởi vì quần áo là vật mềm mại, đợi khi các người tới tra án, dấu vết kia đã biến mất rồi.”

Minh Nguyệt chột rùng mình một cái, “Chẳng phải Cát Tổng nói, lúc hấn rời đi Liễu Bội Trân đã ra ngoài tiễn hấn? Lẽ nào hung thủ nhân cơ hội ấy len vào tiệm đồ cổ, sau đó Liễu Bội Trân trở về nhưng lại không phát hiện ra hung thủ?”

Tô Vân Khai cảm thấy điều này cũng có thể xảy ra.

Vết thương trên đầu Liễu Bội Trân nhắm vào tử huyệt, nếu có người muốn cầm nghiên mực đập vào đầu nàng, tốt nhất là nên đánh từ phía sau.

Nhưng vết thương trên đầu không gây ra cái chết của nàng, có thể lúc đó nàng chưa bị đánh nát, ngược lại còn tranh chấp với đối phương một phen. Cũng vì giằng co quá mức, cho nên trong lúc vô tình đá văng nghiên mực.

Hiện tại, chứng minh Cát Tổng không phải hung thủ mới là việc quan trọng nhất. Tô Vân Khai quay sang hướng Tần Phóng, nghiêm túc nói, “Đệ đi tới chỗ Liễu Bội Trân ngiri coi trong miệng nàng ta là loại rượu gì, nếu không phải Tang Lạc Tửu, có thể giải trừ hiềm nghi cho Cát Tổng.”

Tần Phóng vừa nghe phải đi nhìn người chết, xém nữa té ngã trên mặt đất. Bạch Thủy kéo áo hấn, “Đi thôi, tửu tiên đại nhân.”

“... Tỷ phụ cứu ta với!”

Tô Vân Khai cười vô cùng thân thiện, vẫy tay, “Đi đi.”

“... ..” Các người đều vô lại như nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cửa tiệm đồ Cổ (9)

Editor: HD

Từ lúc Tần Phóng ra khỏi phòng chứa xác, hấn ói cả một buổi chiều, nằm trong khách điểm hồi lâu cũng chưa lấy lại tinh thần. Bạch Thủy đặc biệt đi chặt nhánh dương liễu và đi mua ngải thảo cho hấn đun lên tắm, lần qua lần lại đến tối mới ngủ được. Đợi hấn ngủ rồi, Bạch Thủy mới rời đi.

Dù sao... cũng là lỗi của hấn, đề đầu Tần Phóng vào mặt thi thể để ngửi mùi rượu...

Ở trong miệng bà chủ là Khẩu Tử Tửu chứ không phải Tang Lạc Tửu, Tô Vân Khai biết là rượu gì xong thì bảo Tần Phóng đi nghỉ ngơi, sau đó tự mình đi tìm Tần đại nhân, nói rõ chuyện này.

Tần đại nhân cũng sốt ruột muốn phá án, không ngại đang trời đêm, vừa nghe nói xong lập tức đòi thẳng đường thăm án, nhưng bị Tô Vân Khai ngăn cản.

“Đại nhân cứ yên tâm, đừng nóng vội quá.”

Tô Vân Khai chặn ông ta lại ở cửa thư phòng, Minh Nguyệt tự hiểu liền khóa cửa lại, trước sau đều bị bọn họ cản, Tần đại nhân cảm thấy không thoải mái, “Các người làm gì vậy, nếu Cát Tổng không phải hung thủ, vậy thì nhanh chóng đi tìm hung thủ đi, cứ kéo dài, để hung thủ chạy thoát thì sao? Chẳng lẽ các người sẽ gánh tội danh này?”

“Nha môn đã thẳng đường thăm án ba lần, kết quả bắt được ba người, nhưng không ai là hung thủ, nếu tiếp tục dân chúng sẽ bàn tán, sự việc càng lớn hơn.” Tô Vân Khai ngồi một bên, rót trà cho mình uống, không nhanh không chậm nói, “Dựa vào các chứng cứ, ta có thể đoán được diện mạo của hung thủ. Thân cao hơn sáu thước, như vậy mới có thể đánh trọng thương Liễu thị. Hấn thích uống rượu, mà tửu lượng cũng rất tốt, nếu không sẽ không len

vào cửa tiệm giết người cướp của, sau đó bình thần rồi đi.”

Tần đại nhân vội vàng xua tay, “Cứ cho là đang say rượu ta vẫn có thể trộm đồ được.”

Tô Văn Khai cười nói, “Ngài có thể phân biệt đồ nào quý giá đồ nào rẻ tiền sao? Còn nữa, không lấy đồ vật công kênh, chỉ lấy vật nhỏ?”

Tần đại nhân không trả lời được.

“Ta nhờ Bạch bộ đầu đi điều tra cẩn thận, phát hiện những người từng tiếp xúc với Liễu thị, không có ai giống như vậy.”

“Hỏi Ngô Trù chưa?”

“Ngô Trù cũng nói không có.” Tô Văn Khai nói tiếp, “Có lẽ người nợ không phải tình nhân của nàng, đơn giản là thật sự muốn cướp bóc thôi.”

Lần này, Tần đại nhân không còn sức lực để đi ra ngoài, vẻ mặt xám xịt, “Vậy phải làm sao bây giờ, có chứng cứ nhưng không hoàn hảo, tên người nợ là gì cũng không biết, chẳng lẽ phải gọi tất cả mọi người trong Nam Nhạc đến hỏi một lần?”

“Không hỏi được người sống, vậy thì hỏi người chết đi.” Tô Văn Khai thấp giọng, “Nếu hung thủ lấy một đồng đồ cổ, tất nhiên sẽ tìm cơ hội đi bán.”

Tần đại nhân nhíu mày, “Hắn có thể bình an cầm đồ đi, có thể thấy hắn không phải người ngu dốt, sao có thể đem đồ đi bán liền chứ?”

“Cho nên phải dụ hắn ra khỏi hang.”

Tần đại nhân vội vàng hỏi, “Xin lắng tai nghe.”

“Nếu Cát Tổng đã bị bắt vào trong ngục, hắn lại không có bằng chứng minh bản thân trong sạch, chúng ta có thể khiến nha dịch tung tin đồn nói Tần đại nhân đã xác định hắn là hung thủ, mấy ngày nữa sẽ định tội. Sau đó liệt kê danh sách các đồ vật mà tiệm đồ cổ đã mất, dán trước cửa nha môn và tiệm cầm đồ, để dân chúng chú ý đến những vật bị mất.”

“Ý của ngài là để hung thủ nghĩ rằng Cát Tổng chính là con cừu chịu tội giùm hắn, khiến hắn mất cảnh giác? Nhưng về sau có ý gì?”

Giọng nói Tô Văn Khai càng lúc càng nhỏ hơn, Tần đại nhân phải áp đầu lại gần.

“Liệt kê thiếu vài món đồ, để hung thủ cho rằng những món đồ kia không nằm trong phạm vi truy tìm, yên tâm mang đi bán kiếm tiền.”

Tần đại nhân chợt hiểu ra, nghĩ đi nghĩ lại cách này là tốt nhất, mừng đến mức đập bàn, gây ra tiếng động khá lớn. Minh Nguyệt vội vàng xuyết ông ta một tiếng, Tần đại nhân lập tức che miệng, tuyệt đối không thể để cho người khác biết được, nếu phá được vụ án này, có lẽ sẽ được thăng quan tiến chức, không cần phải ở chỗ này làm chức quan nhỏ bé.

Tô Văn Khai nói xong những chuyện cần nói chuẩn bị rồi đi, Tần đại nhân không hề ngu dốt, chẳng qua ông ta có chút lớn tuổi, lại hơi đề ý cái lợi trước mắt, cho nên không tập trung phá án. Hiện tại, chuyện đi đến nước này, ông ta nên thu lại tâm tư, làm tốt những việc còn lại.

“Đội đã.” Tần đại nhân đứng lên, liếc mắt đánh giá hắn một phen, “Người không phải trợ thủ của nha đầu A Nguyệt, nghe giọng của người cũng không giống người địa phương. Chẳng lẽ người là...” Ông ta ho nhẹ một tiếng, “Cải trang vì hành...”

Tô Văn Khai lập tức cười lên, giống như một đứa trẻ nhìn ông già hơn năm mươi, Tần đại nhân, “Chỉ là có chút thông minh, lại hay chò mồi vào chuyện của người khác mà thôi, đại nhân không cần phải suy đoán. Còn nữa, ngày thường ta hay đọc luật pháp, cho nên lời nói khá giống trong sách.”

Tần đại nhân buồn phiền không mở miệng, tuy là thanh niên trẻ tuổi, nhưng thật đáng sợ. Biết hắn cũng không thích nhiều lời, nên không nhắc lại nữa. Tuy nhiên trực giác của ông ta nói người thanh niên này không hề tầm thường, về sau vẫn nên lấy lễ mà đối đãi, chắc chắn sẽ không sai.

Ra khỏi cổng nha môn, đi ngang qua tượng đá ngọc. Trên cao loáng thoáng có sương mù, ánh trăng mờ mờ, những tòa nhà thấp bé dường như biến thành màu xám tro, cảm thấy khắp nơi đều ẩm ướt. Đường phố vắng tanh, yên lặng tĩnh mịch. Đi qua con hẻm nhỏ, bước vào đường phố, mới nhìn thấy người đi đường và người bán hàng.

Minh Nguyệt nhớ ra cả ngày rồi hắn chưa ăn cái gì cả, thấy đằng trước có tiệm hoành thánh, lập tức nói, “Đói bụng rồi, hay là chúng ta đi ăn hoành thánh đi.”

Nàng nói vậy Tô Văn Khai mới thấy trong bụng trống rỗng, liền đi cùng nàng, mua hai chén. Ăn xong cảm thấy vẫn chưa đủ, lại gọi tiểu nhị mang ra thêm.

Đêm càng tối, người đi đường càng thưa. Hiện tại chỉ còn mỗi bàn của hai bọn họ là vẫn đang ăn. Ăn xong một chén nữa, nàng vẫn thấy đói, Tô Văn Khai quay qua hỏi, “Còn đói sao?”

“Đói.”

Tô Văn Khai bảo trưởng quầy lấy thêm hai chén nữa, hắn cười cười, Minh Nguyệt hỏi, “Huynh cảm thấy ta ăn rất nhiều sao?”

“Cô nương bình thường thì quả thực không nên ăn quá nhiều, tuy nhiên cứ mặc kệ ánh mắt người ngoài, lo ăn no bụng mới quan trọng nhất, cô nương như vậy chính là người ngay thẳng, rất tốt.”

Cô nương trước mặt lại cười rộ lên, giống hệt như ánh trăng giấu sâu ám mây. Da trắng như tuyết, môi hồng như hoa mai, đáng yêu rực rỡ, rất xinh đẹp.

Minh Nguyệt phát hiện hắn đang nhìn mình, hơi nghiêng đầu, di chuyển tầm mắt. Tô Vân Khai cũng nghiêng đầu, không nói thời. Chờ hoành thánh được bưng tới, hắn mới tìm cơ hội mở miệng, “Cô nương có quen biết ta không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Cô là một cô nương cẩn thận, cứ xem như là lớn lên ở nha môn, nhưng cũng không thể tùy tiện trò chuyện với một nam nhân xa lạ, lại còn theo nam nhân xa lạ đi khắp nơi, hiện giờ là ban đêm, nhưng vẫn ngồi ăn hoành thánh cùng với ta.”

Minh Nguyệt nhìn hắn cười, “Nếu ta nói bởi vì bộ dạng của huynh rất tuấn tú, huynh có tin không?”

Tô Vân Khai cũng cười nói, “Có lẽ cô nương không muốn nói, cũng được, khi nào cô nương muốn nói, cứ việc nói ra.”

“Ừm.” Trong lòng Minh Nguyệt cảm thấy, hắn chưa quên nàng --- dù sao ngày xưa hai người bị chó dí thê thảm đến vậy mà. Cho dù hắn quên chính mình nhưng có lẽ vẫn chưa quên chuyện bị chó đuổi theo đâu, chờ đến khi hắn nhớ lại chuyện đi ngang qua trấn Nam Nhạc rồi vô tình gặp chó dữ, lúc đó hắn sẽ nhớ lại mình. Khoan đã, chẳng lẽ nàng không bằng cả chó sao hả?

Tô Vân Khai không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, bộ dạng có vẻ khá vui.

Lại ăn xong một chén nữa, cuối cùng cũng no. Tô Vân Khai trả tiền xong, muốn đưa Minh Nguyệt về nhà. Minh Nguyệt xua tay nói, “Nhà ta ở gần đây, khách điểm của huynh khá xa, huynh về trước đi.”

Tô Vân Khai thờ dài, “Nếu ta thực sự để cô nương đi về một mình, ngày mai Bạch bộ đầu sẽ nhục mạ ta chết, Tàn Phóng cũng sẽ nói ta là ngụy quân tử. Ta không muốn bị mắng, vì vậy hãy để ta tiễn cô nương về nhà.”

Minh Nguyệt mím môi cười, chưa từng nghe thấy câu nói khéo léo oan ức như thế, vui vẻ nói, “Đi thôi, nhanh một chút, sau đó huynh cũng nhanh chóng quay lại khách điểm đi.”

Bởi vì gia gia Minh Nguyệt là ngõ tặc, thường xuyên bị gọi đến nha môn, cho nên nhà ở cũng không cách quá xa nha môn. Đi qua mấy ngã đường, vào trong một ngõ tắt. Nhà thứ năm trong ngõ, chính là Minh gia.

Minh Nguyệt lấy chìa khóa mở cửa, vào trong nói, “Gia gia ta không có ở nhà, nam nữ khác biệt, ta không tiện mời huynh vào uống trà, sáng mai gặp, ta đến khách điểm tìm huynh. Huynh có thể đợi muộn một chút, ta sẽ mang điểm tâm tới.”

“Được.”

Tô Vân Khai chờ nàng đóng cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ mõ. Gõ một cái lại thêm một cái, cuối cùng gõ rất nhiều lần, bùm, bùm, bùm, bùm!

Minh Nguyệt thò đầu ra hỏi, “Canh hai rồi.”

Mỗi đêm năm canh, mỗi một canh gõ tiếng khác nhau, gõ vừa chậm vừa nhanh, đánh liên tục ba lần, hiện giờ gõ từng phát một, chính là canh hai. Nàng định bảo Tô Vân Khai về đi, liền nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của hắn, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, lúc đó nàng không có quấy rầy hắn. Cuối cùng thấy đôi lông mày hắn giãn ra, mới hỏi, “Sao vậy?”

Tô Vân Khai chậm rãi nói, “Chúng ta cho rằng không có người làm chứng, bởi vì lúc nửa đêm không có ai trên đường. Nhưng nếu như là phu canh, có lẽ hắn ta sẽ gặp người khả nghi. Cát Tống nói hắn rời đi ở giờ dần, nếu như phu canh thấy, có thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi của hắn.”

Nghe thấy chứng cứ chắc chắn như vậy, Minh Nguyệt lại nghĩ đến một điều khác, có chút kích động không chịu nổi, “Dựa theo việc khám nghiệm tử thi, bà chủ tiệm chết sau giờ dần, nói cách khác, rất có thể phu canh cũng đã nhìn thấy hung thủ.”

Tô Vân Khai lập tức nói, “Ta đi tìm Tàn đại nhân, để ông ta truy tìm phu canh gõ mõ khu vực tiệm đồ cổ.”

Minh Nguyệt muốn đi cùng, nhưng Tô Vân Khai cản lại. Nghĩ rằng hắn đã quen thuộc với nha môn, không cần nàng dẫn đường nữa, lúc này mới dừng chân, chờ ngày mai tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cửa tiệm đồ Cổ (10)

Editor: HD

Trời dần sáng, khắp nơi mông lung, từng tia nắng ban mai từ từ mọc lên từ phía ngọn núi xa xa, xua tan lớp sương mù dày đặc, mây hồng tựa máu.

Lúc Minh Nguyệt đi đến tìm Tô Văn Khai, thì thấy đôi mắt hắn hiện đầy tơ máu, có vẻ rất mệt mỏi.

Tô Văn Khai mới vừa ra khỏi nha môn đã thấy Minh Nguyệt, lại thấy trên tay nàng đang cầm điểm tâm, hắn giơ tay ra nói, “Vừa đúng lúc đói bụng.”

Minh Nguyệt đưa đồ ăn cho hắn, nhìn thấy phía sau cửa nha môn có một người, nói, “Huynh tìm được phu canh rồi hả?”

“Tìm được rồi, cỡ chừng sáu người, rồi chọn ra được một người. Ta dẫn hắn đi cửa sau để gặp Tần đại nhân, hắn vừa mới rời đi thôi, ngày mai lại đến làm nhân chứng cho Cát Tổng.”

Mắt Minh Nguyệt sáng lên, “Phu canh thật sự nhìn thấy Cát Tổng đi về lúc giờ dần?”

“Ừ.”

Thấy hắn cầm điểm tâm ăn, Minh Nguyệt liền đưa túi nước cho hắn. Tô Văn Khai uống vào, thì ra là canh gà. Mùi canh gà nồng đậm trong miệng, răng vẫn còn giữ lại mùi hương, hiện tại còn rất sớm, không biết nàng thức dậy từ khi nào để nấu.

Hắn cảm thấy, Minh Nguyệt đối xử với hắn cực kì tốt, không hề có một chút ác ý hay tâm cơ, hắn cảm giác thật kì lạ quá rồi.

Minh Nguyệt Minh Nguyệt... Trước đây hai người từng gặp nhau sao?

Uống xong canh gà, một đêm bốn ba một mũi cũng được rửa sạch. Hắn trả lại túi nước và hộp đựng thức ăn cho nàng, sau đó nói, “Trước cửa nha môn để nói chuyện bí mật, ít tai mắt, nên ta sẽ nói cho cô nương nghe chuyện phu canh.”

Minh Nguyệt vẫn cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có ai, lúc này mới trả lời, “Nói đi.”

“Phu canh kia tên là Trình Đạt, tối hôm đó vào giờ dần là canh hắn gõ mõ, thật sự đã nhìn thấy Cát Tổng đi trên đường, nhưng ngược hướng với tiệm đồ cổ, mà đường đi của Trình Đạt, chính là ngang qua tiệm đồ cổ. Nói cách khác, Trình Đạt có thể chứng minh Cát Tổng vô tội. Nói cho cùng, dựa theo kết quả nghiệm thi, sau giờ dần Liễu thị mới bị sát hại.”

“Chứng cứ lần này có thể xác định Cát Tổng không phải hung thủ, Tần đại nhân tuyệt đối sẽ tin.”

“Tuy nhiên,” Tô Văn Khai tiếp tục nói, “Đêm đó Trình Đạt thấy một người khác nữa.”

Hai mắt Minh Nguyệt bật sáng, “Hung thủ phải không?”

Tô Văn Khai gật đầu, “Lúc phu canh gõ mõ trở về hắn đi lại con đường cũ, phát hiện có một người ôm rất nhiều đồ đạc vội vã chạy trên đường, mà hướng tên đó rời đi, vừa vặn chính là tiệm đồ cổ.”

Không đợi hắn nói tiếp, Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, “Như vậy thì Trình Đạt không thấy khuôn mặt người kia, nếu như thấy, bọn người Bạch ca ca đã sớm dán cáo thị bắt người, Cát Tổng cũng được thả, đúng không?”

Tô Văn Khai thấy nàng suy luận rất đúng, cười khen ngợi, “Thông minh.”

“Nhưng vẫn không thể biết được bộ dạng hung thủ, người nọ cũng không nhất định phải là hung thủ, trên đời thường hay xảy ra những chuyện khó lường, lỡ như chỉ là một sự trùng hợp.”

“Chưa thể vội kết luận, đợi thêm hai ngày nữa xem sao.”

“Huynh nên về khách điểm nghỉ ngơi trước đi, có tin tức gì ta đến báo cho huynh biết.”

Có thể do tuổi trẻ, vì vậy bốn ba suốt một đêm Tô Văn Khai cũng không cảm thấy quá mức mệt mỏi, hoặc có thể do vừa ăn no, nên tinh thần bắt đầu phấn chấn, tuy nhiên hiện tại không có việc gì để làm, vậy thì nên về nghỉ ngơi thì hơn. Nhanh chóng từ biệt nàng, quay trở về khách điểm.

Minh Nguyệt chờ hắn đi xong cũng định chuẩn bị về nhà, đi vài bước chợt nghĩ tới nàng có thể làm được một chuyện. Liền xoay người đi vào nha môn tìm Bạch Thủy.

Bộ dạng Minh Nguyệt vốn xinh đẹp, trong nha môn lại toàn là nam nhân, mỗi ngày nhìn thấy nàng vào vào ra ra, nếu nói trong lòng không nảy sinh tâm tư khác thì chính là nói dối. Nhưng mà nha dịch với bộ khoái đều biết, cô nương Minh gia này, có Bạch bộ đầu che chở, nhìn bọn họ có vẻ như là một đôi. Chưa kể đến Bạch Thủy là bộ đầu tài giỏi đứng nhất nhì trấn Nam Nhạc, quan trọng hơn là về mặt tuấn tú của hắn, hơn hẳn những nam tử thô kệch bọn họ, hắn đứng chung với Minh Nguyệt, thì quả thực là xứng đôi.

Cho nên hiện tại nhìn thấy Minh Nguyệt, chỉ có thể bảo vệ nàng như muội muội mà thôi. Sáng sớm tinh mơ, nàng cầm hộp thức ăn đi vào, có nha dịch mở miệng trừu ghẹo, “Mang thức ăn đến cho Bạch ca ca muội sao?”

“Không phải, điểm tâm vừa mới tặng cho người ta.”

Nha dịch kinh ngạc nói, “Người nào thế” Ai lại có thể quan trọng hơn Bạch bộ đầu?

“Chính là Tô công tử kia.”

Mấy nha dịch không hiểu, đợi nàng đi rồi, mới cười nói, “Vị trí của Bạch bộ đầu khó giữ rồi. Cả ngày cứ vùi đầu vào án mạng, không chịu quan tâm tiêu cô nương nhà người ta, cũng đáng.”

“Đúng vậy. Nhưng mà Tô công tử kia có lai lịch thế nào? Lúc xử án biểu hiện của hắn thật lợi hại, dường như Tần đại nhân cũng nể hắn ba phần.”

“Ai mà biết được, bọn họ phụ trách phá án, chúng ta phụ trách bắt người.”

“Cũng phải...”

...

Nha môn rộng lớn, lời nói của bọn họ không thể truyền tới lỗ tai Minh Nguyệt.

Bạch Thủy đang định ra ngoài tuần tra, vừa bước qua khỏi cổng liền nhìn thấy cô nương chạy tới, mặt mày cau có cũng lộ ra chút ý cười, giọng tay định lấy hộp thức kia, “Ta cũng đang đói bụng.”

Minh Nguyệt lập tức cười, “Cho Tô công tử ăn rồi.”

“...” Bạch Thủy hơi khó chịu một chút, “Nhìn xem, hoa thủy tiên nhiều năm sắp bị người ta hái đi rồi. Nào đi chung với ta đi ăn sáng.”

“Được, lát nữa huynh có muốn đi điều tra không?”

“Ừm.”

“Vây đi với muội đi tuần tra xung quanh tiệm đồ cổ nha.”

Bạch Thủy nghiêng đầu nhìn nàng, “Muội thật sự rất hứng thú với án mạng sao, hay là, bởi vì vị Tô công tử kia?”

Minh Nguyệt gật đầu, “Đúng thế.”

Bạch Thủy lắc đầu, “Cẩn thận bị té một vố đau, dù sao thân phận hắn chúng ta không rõ, cho dù hắn thông minh thật đó, nhưng vẫn phải đề phòng.”

“Bạch ca ca.” Minh Nguyệt đi tới chỗ hắn, ghé vào sát lỗ tai, thì thầm nói, “Hắn là Tô Văn Khai.”

Viền tai của hắn hơi ảm áp, đợi nàng lùi lại, Bạch Thủy sờ lỗ tai, âm thầm đọc tên này hai lần, độ nhiên nhớ ra, “Bánh bao ca ca của muội?”

Gò má Minh Nguyệt đỏ ửng, vội vàng gật đầu thừa nhận. Hai mắt cực kì sáng, cô nương người ta khi xấu hổ, cả người xinh đẹp thêm ba phần. Bạch Thủy không nhịn được nói, “Chẳng trách muội tin hắn như vậy, nhưng đã hơn mười ba năm rồi, lúc trước hắn có thể vì muội mà ngăn cản chó dữ, hiện tại hắn có thể đẩy muội đến trước mặt chó dữ đấy.”

“Huynh suy nghĩ kĩ lại tên này đi.”

Bạch Thủy nhũn mày, hắn nhắm lại ba chữ, Tô Văn Khai Tô Văn Khai... Hắn lập tức kinh hãi, “Đại danh phủ Tô Văn Khai?”

Môi Minh Nguyệt cong lên, có chút đắc ý, “Lần này, huynh biết vì sao muội lại tin huynh ấy rồi chứ?”

Sự việc đầy bất ngờ, giây phút sau Bạch Thủy trở nên trầm tư, không nói chuyện. Minh Nguyệt gọi hắn hai tiếng hắn cũng không trả lời, cuối cùng nàng lắc lắc tay hắn, Bạch Thủy ngược mặt lên nhìn, có vẻ suy tư, “Nghe nói phụ thân hắn đang nhận chức Đại Lý Tự Khanh, là quan lớn trong kinh thành.”

Minh Nguyệt có chút lo lắng, “Huynh vẫn muốn đi đến Khai Phong tìm huynh trưởng đúng không?”

“Tất nhiên muốn, sao có thể không muốn!” Nhắc tới huynh trưởng, Bạch Thủy lập tức nắm chặt chuôi đao, như có ngọn lửa cháy lên, giọng nói vô cùng kim ché, “Năm năm trước, huynh trưởng mất tích ở Khai Phong, lúc ấy rõ ràng đang tra án, sao lại đột nhiên mất tích.”

Bạch Thủy đã từng nghĩ tới khả năng huynh trưởng không còn ở trên nhân thế, nhưng cho dù thật sự là như vậy, hắn cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng là mệnh quan triều đình, vì sao khi mất tích chỉ được kết luận qua loa. Hắn cảm thấy, việc huynh mất tích có liên quan đến vụ án, nhưng hoàn toàn chỉ là suy đoán. Đi tới Khai Phong, mới có thể tra ra chân tướng.

Bản thân hắn không có cách, đừng nói gì tới Khai Phong, thậm chí cả Châu Lý, cũng không có ai quan tâm.

Cho nên hắn mới liều mạng làm việc trong Nam Nhạc, nghĩ rằng chỉ cần có thể được đề bạt đến kinh thành, hắn sẽ có khả năng tra ra chuyện huynh trưởng.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng kéo tay hắn, hắn nhỏ giọng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều, ta dẫn muội đi ăn ở quán mì mới mở.”

Bạch Thủy lên tiếng, không chút cảm xúc, giọng nói cứng ngắt, tuy nhiên không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của Minh Nguyệt. Mấy năm nay tính tình hắn như thế nào, Minh Nguyệt không dám nói nàng là người hiểu hắn nhất, nhưng cũng có thể đứng hàng thứ ba nha.

“Đúng rồi, không phải nói lát nữa đi điều tra ở tiệm đồ cổ sao? Đi tới đó làm gì nữa?”

“Là đi xung quanh đó.” Minh Nguyệt liếc nhìn tứ phương, thấy không có ai nghe trộm, mới nói, “Huynh ấy vừa mới nói cho muội biết, tối hôm đó phu canh nhìn thấy có người ôm một đồng đồ lén lút bỏ đi, theo hướng tiệm đồ cổ đi ra. Cho nên muội muốn đi xem một lần nữa, coi cái đường kia thông với chỗ nào.”

“À? Hồi này hắn có nói với Tần đại nhân.” Cuối cùng Bạch Thủy cũng cười, “Tần đại nhân thực sự bị hắn làm phiền chết, nhưng ngài ấy vô cùng nhẫn nại.”

“Hiện tại, Tần đại nhân không có đường thối lui, vụ án này nếu làm tốt chính là công lao của ông ta, nếu xử không xong còn bị Tô công tử hỏi tội, chuyện tốt ấy mà.” Minh Nguyệt bĩu môi, giọng nói có chút khinh thường, “Còn nữa, hung thủ uống Khẩu Tử Tửu, phối với đồ ăn đầy dầu mỡ, khi đó đã là giờ thân, buổi tối người trong khách điểm cũng không đông lắm, chúng ta đi đến mấy khách điểm xung quanh hỏi thử, nói không chừng chủ quán vẫn còn có chút ấn tượng.”

Bạch Thủy ngạc nhiên nói, “Tô công tử đã nói với ta rồi, bảo ta đi nghe ngóng.” Hắn cười cười, “Không ổn rồi, hiện tại hai người tâm linh tương thông rồi.”

Mắt Minh Nguyệt giựt giựt mấy cái, “Huynh ấy không nói với ta chuyện đó.”

“Không nói cho muội biết là vì muốn tốt cho muội, dù gì muội cũng là tiểu cô nương, mấy chuyện này nên giao cho bộ đầu như ta mới đúng. Nói cho muội nghe, lỡ như hung thủ phát hiện thì sao, rất nguy hiểm. Hắn chỉ muốn tốt cho muội, muội không nên tức giận hắn.”

Minh Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại cái lý do này, trong lòng khá thoải mái, vui vẻ nói, “Được rồi, nhưng muội không buông chuyện này đâu, dù sao huynh cũng đi, dẫn muội đi chung là được. Muội xem như là một nửa ngõ tác, nếu gặp mặt hung thủ, có thể nhìn thấy những cái huynh không thấy được.”

Bạch Thủy hiểu rất rõ tính tình của nàng, nếu nàng không biết thì may ra còn có thể ngồi yên ở nhà, nhưng nếu biết rồi, ngăn cản không nổi, hắn không dẫn nàng theo, nàng tự mình chạy đến, lúc đó càng nguy hiểm hơn, hắn nói, “Đi thôi, trước tiên đi tra ở tù lâu.”

“Trước tiên huynh phải thay đổi công phục đi, còn nữa không cần mang theo đao.”

“Được được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cửa tiệm đồ Cổ (11)

Editor: HD

Rất nhanh đã đến chính Ngọ, mặt trời trên cao chiếu xuống, ánh nắng chiếu qua lá cây xanh biếc, xóa tan hơi nước ẩm ướt trong không trung, chiếu xuống đình đầu, phoi đỏ hai má Minh Nguyệt, đỏ hồng như rượu thạch lưu (*lưu).

Nàng ôm khuôn mặt nóng bỏng của mình, nói, “Chúng ta đã đi hết các tù lâu khách điểm gần tiệm đồ cổ, ngay cả quán trà cũng đi vào hỏi hết, nhưng tại sao quán nào cũng đóng cửa giờ tỵ. Chẳng lẽ hung thủ đến từ chỗ khác, xa hơn nơi này một chút?”

Bạch Thủy lấy túi nước bên hông ra đưa cho nàng uống thấm giọng, giờ tay lau mồ hôi trên trán, nói, “Lúc đó, giờ thìn ta tới tiệm đồ cổ, mặc dù trên đất còn nước, nhưng không nhiều lắm. Nếu hung thủ từ địa phương xa tới, toàn thân hắn nên ướt đầm, như vậy thì khi vào cửa hàng sẽ không chỉ là một chút nước thôi đâu. Hơn nữa trên người hắn còn có rượu, nếu xông qua màn mưa, rượu trên người sẽ không nồng đậm đến thế. Vì vậy, Tô công tử liên kết đủ mọi nguyên nhân phân tích, nói người nọ tuyệt đối không phải người từ tù quán cách quá xa một dặm đến.”

“Nhưng đã tìm khắp chỗ này rồi, không thấy gì cả.” Minh Nguyệt hỏi, “Có khi nào hắn ta ngồi ở nhà ăn thịt uống rượu không?”

“Nếu là như vậy thì khó khăn rồi.”

“Phu canh chỉ nhìn thấy người kia đi trên đường thôi.”

Phu canh nhìn thấy người kia bởi vì con phố này rộng sáu trượng, được gọi là lục trượng nhai. Đang là ban ngày, người đi qua đi lại nhiều, nên Minh

Nguyệt đi sát vách tường. Lục trượng nhai vòng vèo uốn lượn, trong đó có rất nhiều con hẻm nhỏ, mỗi hướng thông đến nhà và quán khác, địa hình khá phức tạp, đi hết con đường này, cũng không có thu hoạch gì.

Minh Nguyệt đi tới đi lui, mới chợt nhớ ra, liền quay đầu nói với Bạch Thủy, “Nếu ở nhà uống rượu, vậy con đường này chính là quay về nhà hung thủ, vậy vì sao hung thủ lại đổi hướng đi đến tiệm đồ cổ? Cho dù là đi ngang qua, cũng cần phải có lý do, hơn nữa đêm trời mưa lớn, vì cái gì hấn lại ra ngoài?”

“Mượn rượu làm càn?”

“Chẳng phải Tô công tử đã nói sao, tửu lượng người nọ chắc chắn rất tốt, nếu không khi hấn rời đi đã không phân biệt được đồ vật nào tốt.” Minh Nguyệt nói xong, lại càng thêm nghi ngờ, “Nửa đêm uống rượu ăn thịt, còn hiểu đồ này tốt đồ kia không, lại dám giết người...”

Nhiều manh mối như vậy, nhưng hết sức lộn xộn, Minh Nguyệt chưa thể liên kết tất cả những điều đó lại. Nàng quay lại con đường cũ, nếu hung thủ đi ra từ tiệm đồ cổ, vậy thì phải có điểm đi tới, tiệm đồ cổ nằm ở ngã rẽ, ngược với hướng đi, nói không chừng có thể tìm ra manh mối khác.

Quá trưa, khuôn mặt Minh Nguyệt phơi nắng càng ngày càng hồng, nắng xuân không hề chói mắt, nhưng cả ngày đi tới đi lui, nên có cảm giác đỉnh đầu sắp bốc ra khói trắng rồi. Bạch Thủy thân là bộ khoái thường xuyên cưỡi ngựa đi xa, chạy khắp nơi xử án bắt giặc cũng không hề gì. Nhưng cô nương xinh xắn đằng trước không ngừng bước chân, nhìn thể nào cũng giống là bộ đầu bắt người hơn.

Hấn định lấy túi nước đưa cho nàng, liền thấy nàng dừng bước, thiếu chút nữa đâm vào nàng rồi. Hấn theo bản năng giơ tay đỡ nàng, “Đừng vội, muội nghỉ ngơi chút đi, cẩn thận bị cảm nắng.”

Minh Nguyệt ngơ ngẩn nhìn đối diện, nhếch cằm, “Không... huynh nhìn kia.”

Bạch Thủy ngược mắt nhìn, cửa chính đối diện đóng chặt, cho nên cực kì dễ dàng nhìn thấy cửa hàng đó, trước cửa có một lá cờ, in đậm một chữ “Đồ”. Đó là đồ phường (*sòng bạc) lớn nhất trấn Nam Nhạc, hấn nói, “Là đồ phường thôi, có gì đâu mà phải ngạc nhiên như vậy, bình thường nó đóng cửa vào ban ngày, mở cửa vào ban đêm?”

Minh Nguyệt nuốt nước miếng, “Muội bảo huynh nhìn trước cửa.”

Bạch Thủy lại dòi tầm mắt đến chỗ kia, lúc này hấn mới biết vì sao Minh Nguyệt sững người. Trước cửa đồ phường, có một mảng bùn đất lớn, hình như từng có người đi qua không cẩn thận đạp trúng, cách xa đồ phường một chút, còn có dấu chân dính bùn.

Dấu chân dính bùn đất... tiệm đồ cổ cũng có dấu chân, dính bùn.

&&&&&

Đêm dài, trên đường phố các cửa hàng thi nhau đóng cửa, chỉ có cánh cửa của đồ phường và thanh lâu vẫn đóng chặt đợi tới khi mặt trời lặn về tây mới mở, bắt đầu chào đón khách.

Đồ phường trong trấn Nam Nhạc là sòng bạc lớn nhất, xúc xắc, bài chín lá, cờ vây, lục bác, trò chơi của bốn phương không thiếu cái nào, mỗi ngày người ra vào nơi này không ít hơn trăm người. Nếu gặp mùa mưa người dân làm nông không thể đi làm, các cửa hàng thì lại không có khách, nên người đến nơi này sẽ càng nhiều hơn.

Ở trong này chủ yếu là người trung niên, cũng có người trẻ tuổi, nhưng bộ dạng khá khó coi, cho nên khi đám người Tô Vân Khai đi vào đồ phường, liền kéo theo sự chú ý của người khác. Nhất là Tần Phóng, toàn thân hấn mặc áo lông cáo, cổ áo lông lá xù xì che hết cổ hấn, khuôn mặt cũng bị che khuất phân nửa.

Minh Nguyệt hình dáng nhỏ xinh, mặc dù mặc nam trang, nhưng không thể che dấu tóc mai chỉ có ở nữ tử, bởi vì nơi này không có cô nương nào lui tới, không thời đã sớm bị phát hiện.

Giữa ba người, ngược lại Tô Vân Khai nhìn bình thường nhất không thu hút sự chú ý. Hấn thấy Tần Phóng cứ liếc mắt nhìn xung quanh, có hơi đáng ngờ, thấp giọng, “Đừng nhìn xung quanh nữa.”

Tần Phóng nói, “Đây là lần đầu tiên đệ tới sòng bạc, tò mò lắm nha.”

“Sớm biết như vậy, ta nên bảo Bạch bộ đầu tới, so với hấn, đệ càng dễ gây sự chú ý.”

“Ai bảo hấn là bộ đầu bắt người nhưng lại không am hiểu rượu, hấn mà tới lại dọa người ta chạy mất.” Tần Phóng vừa ngửa tâm lại vừa ngửa tay, nói chung đã bước vào đây rồi thì đường ai nấy đi, hấn liền đi tìm một chỗ để chơi.

Minh Nguyệt tiếp tục đi theo Tô Vân Khai vào trong, không có đứng lại xem người ta đánh bạc, mà là quan sát khắp nơi.

Chớp mũi ngửi thấy mùi thịt kho, cùng với mùi rượu nồng đậm. Tô Vân Khai phát hiện ra, nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng vẫn đi theo sát phía sau, lúc này mới theo hướng mùi hương.

Mùi rượu với mùi đồ ăn đến từ tận phía sau đồ phường, đi qua dân cờ bạc, thì thấy cái giá trên tường treo đầy rượu, mà trên mặt bàn có đặt giò heo, củ vịt, còn có cả thịt kho, ngay cả thức ăn chay cũng có, xối đầy xì dầu, ăn tất cả vào bụng trên răng vẫn còn lưu lại mùi đồ ăn.

Đồ phở chỉ mở vào hoàng hôn, bình minh mới đông, nửa đêm các cửa hàng khác không mở, đồ phở liền mời đầu bếp về nấu, thuận tiện cho con bạc ăn uống, vừa hay có thể kiếm được tiền bán rượu và đồ ăn.

“Khẩu Tử tử.” Tô Văn Khai không phân biệt được rượu, nhưng nhìn thấy chữ trên vỏ rượu. Trên giá trưng bày rượu, tất cả đều là Khẩu Tử tử.

Minh Nguyệt nhìn liếc sơ qua một cái, nhỏ giọng nói, “Lúc trước, huynh vẫn nghi ngờ người kia có phải là khách đến thanh lâu hay không, xem ra hiện tại không có khả năng rồi.”

Nếu là thanh lâu, tuyệt đối không chỉ có một loại rượu. Ngoài mùi rượu ra, trên quần áo phải dính thêm son phấn. Thi thể Liễu Bội Trân không có mùi son, trong phòng của nàng ta chỉ tìm thấy một loại phấn son, cũng không bị trộn lẫn trong không khí. Cho nên so với thanh lâu, sông bạc càng có khả năng chính là nơi hung thủ rồi đi.

Huống chi, thanh lâu cách tiệm đồ cổ ba con phố, còn đồ phở cùng lắm là nửa con đường.

Nếu muốn tìm hung thủ ở chỗ mấy trăm người ra vào, quả thực không dễ dàng rồi, nếu thăm hỏi tình hình ngược lại có thể bức dây động rừng. Hai người ở lại đồ phở một chút, tiện thể tìm vài trò đánh bạc. Không ngờ vận may của hai người khá tốt, thắng được một ít tiền. Để tránh khỏi sự chú ý của người khác, nhanh chóng thoái lui, đi tìm Tần Phóng.

Tần Phóng thua một số tiền lớn, nhưng từ trước đến nay hán vốn tiêu tiền như nước, không hề để ý, nguyên nhân cũng bởi là lần đầu tiên vào sông bạc, ngược lại cảm thấy thú vị, lúc rời khỏi đồ phở vẫn cực kì vui vẻ.

Phía trước đồ phở đều là bùn đất. Mấy ngày trước mưa lớn, nhưng hiện tại bùn có chút khô. Tô Văn Khai gỡ túi nước xuống, đổ vào bùn, chờ nó nhũn ra rồi đạp lên, cảm thấy bàn chân hơi nặng nề. Hấn ngẩng đầu nhìn phía trước, nói, “Ta sẽ dùng hết sức chạy đến mái hiên, lát nữa chúng ta gặp nhau ở trước cửa tiệm đồ cổ.”

Vụ án lần này khiến Tần Phóng nửa đường đổi nghề, đối với án mạng hấn không mấy quan tâm, hấn cũng chẳng có việc gì để làm. Với lại, từ nhỏ hấn rất thích đi theo Tô Văn Khai, thấy Tô Văn Khai chạy đi hấn cũng vội vàng chạy theo, chớp mắt một cái bỏ lại một mình “chân ngắn” Minh Nguyệt.

Hiện tại là ban đêm, đường phố vắng người, mấy sạp bán đồ ăn khuya đã đóng cửa, lạnh lẽo rét buốt, bọn họ đang tra án tử nha, cả người Minh Nguyệt không tránh khỏi run rẩy, cảm thấy thật đáng sợ.

Tô Văn Khai chạy rất nhanh, đến chỗ tiệm đồ cổ, liền nhìn xuống lòng bàn chân, bùn đất vẫn còn dính trên giày. Ngày ấy mưa to, mặt đất ẩm ướt, nên không biết được là dính nhiều hay ít, nhưng ở dưới mái hiên khá nhiều, nước đọng lại ít, tính toán khi hung thủ đi vào đồ phở bị dính bùn, cùng với lúc trở ra bị dính thêm, như vậy có khả năng hung thủ từng đi qua con đường này, cũng thật sự đi ra từ đồ phở.

Một hồi sau, Tần Phóng thở hồng hộc chạy tới, từ bé đến lớn, đi ra khỏi cửa hấn đều ngồi xe ngựa, cho nên lần này chạy rất khổ sở, “Tỷ, tỷ phu, huynh không thể chạy chậm một chút sao, nửa đêm nửa hôm chạy như vậy, mệt chết rồi.”

“Cho nên mới nói, thường ngày đệ đi bộ nhiều một chút, đừng ngồi xe ngựa nữa, không phải...” Hấn dừng lại, nhìn thấy bên cạnh Tần Phóng trống trơn, bỗng nhiên nhíu mày, “Minh Nguyệt cô nương đâu?”

Bây giờ Tần Phóng mới nhớ ra, quay đầu nhìn lại, đâu có ai đâu. Lại quay đầu, thấy vẻ mặt Tô Văn Khai cực kì khó coi, giống như sắp mắng chửi hấn, nhưng vội vàng chạy đi tìm người, nên cả đường đi không nói lời nào. Trong lòng hấn thầm kêu khổ, tỷ phu cái gì cũng tốt, có điều quá nghiêm túc, một người sống sờ sờ thì thể nào tí nữa cũng tới thôi, có mất đầu mà sợ.

Đường phố yên tĩnh, ban đêm tiếng bước chân trên đường càng phát ra tiếng rõ ràng. Tô Văn Khai chạy rất vội vàng, cho nên dù là đêm lạnh nhưng hấn vẫn lấm tấm mồ hôi. Nếu Minh Nguyệt xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người đáng trách nhất không phải Tần Phóng, mà chính là hấn.

Hấn biết rõ tính tình cả lơ phất phơ của Tần Phóng, đáng lẽ ra không nên dặn Tần Phóng chiếu cố nàng.

Quay ngược lại đường cũ cũng không xa lắm, hấn đi được phân nửa đã nhìn thấy nàng rồi. Nàng giống như con thỏ nhỏ, chạy chạy, ngừng ngừng, lúc thì nhìn xung quanh, lúc thì nhìn thẳng trước mặt cảnh giác.

Bước chân Tô Văn Khai chậm lại, trong lòng bình tĩnh, sau đó mới đi sang chỗ nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân Minh Nguyệt tức căng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy được khuôn mặt của người tới, nàng rất vui mừng vẫy tay với hấn giống như người xa cách lâu năm mới gặp lại. Bộ dáng này khiến Tô Văn Khai cảm thấy bọn họ đã quen biết ba năm năm rồi, thực kỳ diệu.

“Sao huynh lại quay lại, tiểu cữu tử nhà huynh đâu?”

Tô Văn Khai đáp, “Đệ ấy ở tiệm đồ cổ. Ta... ta quay lại xem có đường tắt hay không.”

Minh Nguyệt gật đầu, ngồi xổm xuống nhìn giày của hấn, mũi giày màu đen, ngay mép đáy giày có một lớp màu trắng, có thể là do giẫm đạp quá sâu, vì vậy vẫn dính bùn, “Xem ra dính không ít, lúc ấy trời mưa, mưa chảy từ trên xuống, có lẽ còn ướt hơn nữa.”

Tô Văn Khai thấy nàng muốn giơ tay chạm vào, vội vàng chụp lấy tay nàng, nói, “Bản.”

Minh Nguyệt thoải mái đáp, “Thì thể cũng chạm rồi, chút bùn đất này tính là gì.”

Lời này không sai, nhưng ở thời điểm này... Sao hấn lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cửa tiệm đồ Cổ (12)

Editor: Snowflake HD

Ngày hôm sau trong huyện và mấy vùng lân cận ngoài huyện đều không có tin tức gì mới về cửa hàng đồ cổ, nha dịch gần như được phái đi khắp nơi tra xét, chỉ có một mình Bạch Thủy và hai nha dịch ở lại nha môn, bận tới mảy tới mọt, cũng không kịp đến khách điểm Tô Vân Khai ở để hỏi hấn có tìm thấy manh mối gì trong đồ phùng hay không.

Vừa đến hoàng hôn, Minh Nguyệt đi tìm Tô Vân Khai, hai người cùng nhau đi vào đồ phùng ăn cơm, mấy ngày tiếp theo, hắc bạch điên đảo, nhưng manh mối tìm được lại không nhiều. Mà hai người đã chơi hết tám món bài bạc trong đồ phùng mấy lần, dĩ nhiên thuộc lòng tám món đánh bạc này. Lúc hai người đánh bạc thì vô cùng cẩn thận, manh mối thì không thấy, tiền thắng bạc thì khá nhiều.

Dân cờ bạc thấy hai người, tiện thể nói, “Không uống rượu không ăn cơm, vậy mà hai tên tiểu bạch kiểm kia lại thắng bạc rồi.”

Sòng bạc tất nhiên có thắng có thua, nhưng bọn họ ghét nhất chính là những người thắng bạc của mình, càng không chịu nổi những người có thần tài phù hộ. Tô Vân Khai giả vờ không nghe thấy, lập tức đi đồ xúc xúc đoán đại tiêu. Mở vài ván, thua vài lần, thua cỡ chừng hơn mười lượng, làm cho nhà cái vô cùng vui vẻ mặt mày hớn hờ, mở miệng trêu ghẹo hấn, “Lý công tử Lâm công tử, xem ra hôm nay vận khí của các người không tốt nha.”

Tô Vân Khai cười nói, “Có thắng có thua mới tốt, hôm nay cao hứng, chỉ bằng ta mời mọi người uống rượu ăn một bữa.”

Mọi người lập tức ủng hộ, có người sợ hấn đổi ý, lập tức chạy tới quầy rượu lấy đồ ăn. Minh Nguyệt cảm túi tiền đi trả, cũng không biết Tô Vân Khai muốn làm cái gì. Có vẻ như, mấy hôm trước đến đây không phải không thu hoạch được gì, mà là hấn đã sớm có kế hoạch.

Dân đánh bạc vừa uống rượu ăn thịt chơi như bình thường, mở thêm vài ván, Tô Vân Khai tiếp tục thua. Hết thua lại đi mời rượu, nhà cái cao hứng, dân cờ bạc càng cao hứng hơn, nói rất nhiều. Tô Vân Khai tán dóc vài câu, hữu ý vô ý (*có tình giả vờ) hỏi, “Ta chơi ở đây ba ngày, các vị cũng đã biết rõ khuôn mặt rồi, người vào sòng bạc đều giống vậy sao?”

“Thường đến chơi khăng định là dân bản xứ, chỉ có người qua đường mới vào đồ phùng chơi một lần rồi đi thôi. Làm gì cũng phải chuyên tâm mới được, đánh bạc cũng giống như vậy. Ngươi vừa mới làm quen nơi này, đừng để ý thắng thua, chứ ngươi mà đi, thần tài nơi này cũng không thích ngươi đâu. Trừ phi, thua quá thảm mà thôi, nói cho cùng thì cứ coi như chơi đánh bạc để đổi vận may đi.”

Tô Vân Khai cười nói, “Nhưng nếu thua quá thảm rồi thì không sao?”

Một người cười nhạo nói, “Trò đánh bạc này, mọi người ai mà chẳng biết là việc xấu, nhưng một khi dính vào rồi, giống y hệt uống kim đan, sẽ bị nghiện. Cho dù người trắng tay rồi, sớm hay muộn cũng có ngày quay trở lại.”

Minh Nguyệt là người ngoài cuộc, có chút không hiểu, những dân cờ bạc này không ai phản bác, bởi vì trong lòng bọn họ hiểu rất rõ.

Đề tài đang đi đến hướng Tô Vân Khai nghĩ, thừa cơ hỏi, “Chẳng lẽ thật sự không có ai thua thảm đến mức phải rời khỏi nơi này? Thậm chí là bỏ chơi ba bốn ngày thôi?”

“Không, đừng nói là ba ngày, một ngày thôi cũng đủ lấy mạng người.”

Dân cờ bạc thì nhau phụ họa, nhà cái lác xức xúc đột nhiên nhớ tới, nói, “Thật ra cũng có, các người quên Vu Hữu Thạch rồi hả?”

Hấn vừa nói xong, những người khác mới bừng tỉnh, “Đúng, sao lại quên hấn được.”

Tô Vân Khai vừa đặt bạc xuống vừa hỏi, “Vu Hữu Thạch là ai?”

“Chính là một tên xui xẻo thua hết bạc, mấy năm nay ngày nào hấn cũng tới.”

Tô Vân Khai cười hỏi, “Nếu ngày nào cũng thua bạc, vậy tiền đâu mà ra?”

“Nhà hấn làm ăn buôn bán, là người có tiền, sau này phụ thân hấn qua đời, việc làm ăn xuống dốc không phanh, hấn bán nhà bán cửa đổi thành tiền đi đánh bạc. Lần trước hấn còn bán luôn cả nương tử mình, thật là lòng lang dạ sói.” Hấn cười khê một tiếng, thấy hơi hoang đường, bấy giờ mới nói tiếp, “Cũng không biết kết quả thế nào, hình như là thắng được bạc.”

Một người nói thêm, “Đứng đứng, lúc đó hấn còn mời bọn ta uống rượu.”

“Đứng a, nhưng mà hấn thật sự đen đui, còn chưa vui về được bao lâu, liền thua hết tiền, đến nửa đêm, thua hết toàn bộ tiền bạc.” Khi nhà cái nói lời này, sắc mặt không chút thay đổi, có thể khẳng định, không hề kỳ quái cũng không thương xót, nhưng cười lạnh một tiếng, “Ta thấy hấn thua rồi còn rất nóng nảy, định giựt tiền trong tay ta.”

Minh Nguyệt vội vàng hỏi, “Kết quả thế nào?”

“Kết quả tất nhiên là bị chúng ta lôi ra ngoài đánh cho một trận. Lúc hấn chạy trốn còn làm vỡ mấy vò rượu, sau đó không thấy người nữa, chắc sẽ không rơi xuống cống ngầm nào đó rồi chết đâu.”

Lời nói lạnh lùng vô tình, Minh Nguyệt cảm thấy sòng bạc chính là nơi ăn thịt người, phải biết rằng, nếu bọn họ không mở đồ phùng, thì Vu Hữu Thạch kia sẽ không rơi vào tình thế đó, tuy là Vu Hữu Thạch cũng có hơn phân nửa trách nhiệm, nhưng đồ phùng cũng không thể chối bỏ quan hệ.

Tô Văn Khai hỏi, “Chuyện đó là khi nào?”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, một hồi lâu mới có người nhớ ra, “Hình như là ngày 16 đó.”

Minh Nguyệt vô cùng hồi hộp, Liễu Bội Trân chết trong đêm đó? Bây giờ nàng mới hiểu tại sao hồi nãy Tô Văn Khai khách sáo như vậy.

Tô Văn Khai cũng không hỏi tiếp, đánh thêm vài ván sau đó nhìn thấy một nam tử muốn đi ra ngoài, cũng lấy cớ nghỉ tay, rồi đi theo người nọ.

Nhà vệ sinh của đồ phùng ở phía sau sân viện, rời khỏi đồ phùng, Tô Văn Khai vội vàng đổi theo, vỗ vai người nọ.

Nửa đêm bị người ta vỗ vai quả thực không phải chuyện gì tốt, nhà cái nhíu mày quay đầu lại, thấy hấn, mới hơi khách khí một chút, “Lý công tử cũng cần đi giải quyết sao? Ở phía trước đó, không xa đâu.”

“Không.” Tô Văn Khai cười nói, “Ta muốn cầu xin người một chuyện.”

Nhà cái còn chưa kịp đánh giá hấn tí mĩ, trên tay đã có một túi bạc, túi chưa mở, nhưng ước lượng sức nặng, xem ra giá trị không nhỏ, bỗng nhiên lộ khuôn mặt tươi cười, “Có thể giúp gì cho Lý công tử?”

Tô Văn Khai ghé sát lỗ tai hấn, nhỏ giọng, “Thực không dám giấu, cái người mà người vừa mới nói Vu Hữu Thạch gì đó, ta nghi ngờ hấn chính là người từng lừa gạt cha ta bảy mươi lượng bạc trắng, vào khoảng hai ngày trước. Tiền bạc là chuyện nhỏ, nhưng trong lòng cha ta không vui, cho nên muốn nhờ người dẫn người của đồ phùng đến chỗ hấn, để hù dọa hấn một phen, coi như xả giận cho cha ta.”

“Nhưng Vu Hữu Thạch không thiếu tiền của chúng ta.”

Tô Văn Khai cười nhẹ, “Ta không có chứng cứ, nếu trực tiếp đánh hấn thì không được. Nhưng các người thì được, lấy lý do hấn nợ tiền, cũng không khó. Ví như... hấn đập vỡ mấy vò rượu chén bát, bắt hấn đền một trăm lượng.”

Đôi mắt thông minh lạnh lợi của nhà cái xoay vòng, nhận lấy túi tiền, cười nói, “Ta hiểu rồi, đợi lát nữa ta sẽ làm theo lời công tử.”

“Đa tạ.”

Tô Văn Khai trở lại đồ phùng trước, lại thua mấy ván, liền kéo Minh Nguyệt đi.

Tối nay Minh Nguyệt cảm thấy hấn đã bắt đầu hành động, nhưng bây giờ lại rời đi sớm như vậy, không giống mấy hôm trước chút nào. Cách xa đồ phùng rồi, nàng mới nói, “Vừa nãy huynh đi theo nhà cái sao?”

Tô Văn Khai gật đầu, “Phải. Cầu xin hấn giúp một chuyện, đi hù dọa Vu Hữu Thạch.”

Minh Nguyệt trợn mắt, “Vì sao?”

“Ta nghi ngờ Vu Hữu Thạch là hung thủ.”

“Lý do.”

Tô Văn Khai không vội giải thích, chỉ nói, “Hung thủ giết người đêm đó, chắc hấn là chơi xúc xắc, đoán đại tiểu.”

Minh Nguyệt bắt đầu lặp lại câu kia, “Vì sao?”

“Đồ phùng có tất cả tám món bạc, từng trò đều có tiền kinh doanh riêng, không giống nhau. Bất kể là bài chín lá hay bài mã điều, tay đều phải chạm vào bài, tay không rảnh lại sẽ bị bắt. Chỉ có chơi đoán đại tiểu thì hai tay mới hoàn toàn buông thả, chỉ cần dùng tay lấy tiền ra đặt cược mỗi ván, sau đó hai tay đều rảnh rồi. Vì tiền mà giết người, hơn phân nửa là người do thua đến đường cùng.”

Về mặt Minh Nguyệt có vẻ đang suy nghĩ, “Hấn bán nhà bán đất, ngay cả thê tử cũng bán, xác thực là có thể bí quá đi giết người cướp của. Nếu chỉ là

báo thù, sẽ không nhân cơ hội trộm đồ trong cửa hàng, lý do vì tiền bạc thì hợp lý hơn nhiều.”

“Đúng vậy, dựa vào hoàn cảnh gia đình của hân trước đây, tuyệt đối có khả năng phân biệt được đồ tốt xấu. Nếu là dân cò bạc bình thường, sao có thể phân biệt được.”

“Vậy huynh đi tìm nhà cái là để hỏi rõ chuyện của hân?”

Cho dù là thời gian hân rời khỏi sòng bạc hay là động cơ giết người, đều cực kì trùng khớp. Tô Vân Khai không có mười phần chứng cứ, tuy nhiên có suy luận riêng, “Không phải, ta nhờ nhà cái đi đòi tiền hân làm vỡ rượu với chén bát đêm đó.”

Minh Nguyệt đột nhiên hiểu ra, đôi mắt tròn to, “Huynh nghĩ rằng, nếu Vu Hữu Thạch là hung thủ, tuy hiện tại hân không dám đem đồ bản thân đã trộm để đi bán, nhưng bị người của đồ phường hù dọa như vậy, chắc chắn sẽ mang mấy vật trong tiệm đồ cô đi cầm lấy tiền trả?”

“Phải, bây giờ hung thủ vẫn chưa mang đồ đi bán, có lẽ vì hân muốn đợi sóng yên biển lặng mới bán kiếm tiền, hân có thể chờ, chúng ta thì không thể, người chết và người nhà của người chết càng không thể chờ... Thê tử mình Vu Hữu Thạch cũng bán rồi, khẳng định không phải loại người tốt, cho dù hân không phải hung thủ, cứ để người đồ phường đi tới hù cho hân sợ cũng được.”

Minh Nguyệt cực kì đồng ý, nếu may mắn thì ngày mai bọn họ không cần phải đi tới sòng bạc nữa rồi, đi mấy ngày trời, nằng cảm giác trên người toàn là mùi rượu, rửa cũng rửa không sạch. Nàng nghĩ, tối ngày 16 đó Vu Hữu Thạch vì tiền mà tranh chấp với nhà cái, trong lúc đánh nhau làm vỡ vài vò rượu, cho nên quần áo hân bị dính không ít, như vậy mới có khả năng dính lên mặt Liễu Bội Trân. Nàng rung mình một cái, nguyên nhân là do hưng phấn, bọn họ càng ngày càng gần hung thủ.

Suy nghĩ kĩ mới thấy, “Mấy ngày nay huynh có ý thắng bạc, đợi bọn họ lợi là cảnh giác, thì giả vờ thua bạc?”

“Đúng.” Không đợi nàng hỏi, Tô Vân Khai nhìn nàng cười, “Có phải cô muốn hỏi vì sao ta có thể không chểnh mảng thắng thua hay không?”

Minh Nguyệt cười cười, quả thực nàng muốn biết.

“Rất đơn giản, lúc đánh bạc, luôn luôn có người có vận khí tốt và người vận khí không tốt. Tìm người vận khí không tốt thua nhiều bạc, nếu muốn thắng thì cứ mua ngược lại với hân, muốn thua thì cứ mua theo hân.”

“...” Hai mắt Minh Nguyệt lại mở lớn hơn, “Thật sao?”

Tô Vân Khai thấy hai mắt nàng sáng trưng, cảm thấy nàng muốn đi tới đồ phường, tìm cái tên xui xẻo nào đó để thắng tiền, trong mắt nàng hiện lên hai chữ tham tiền, hân lập tức bật cười, “Già đó.”

Minh Nguyệt cười cười, tự khinh thường bản thân, nàng chợt phát hiện thì ra chính mình cũng tham tiền lắm nha, “Ta còn tưởng huynh có biện pháp gì để làm giàu chứ.”

Tô Vân Khai cười nói, “Dầu sao cũng rất khó để tìm thấy người xui xẻo như vậy.”

“Vậy rốt cuộc là huynh làm như thế nào?”

“Ban đầu có lẽ là do vận may đi, thắng một chút tiền. Sau này chơi đồ xúc xắc, nhìn ra chút bí quyết. Ở đó không có ai thắng được nhiều tiền, nhưng hẳn là chỗ có tiền cược lớn, nhà cái đều ăn. Cho nên ta nghỉ ngơi nhà cái có thể khống chế số điểm, nhưng nói chung bọn họ vẫn phải để cho dân cò bạc thắng một chút, đôi khi lại thua một chút, tính tổng cả đêm thì thắng khá nhiều, dân bạc có thắng có thua do đó không phát hiện ra, bởi vậy ta mới khẳng định nhà cái có thể khống chế điểm số. Cô có nhớ tối nay lúc đi vào trong đồ phường ta nói cái gì không?”

Minh Nguyệt suy nghĩ một lúc lâu, nói, “Huynh nói, ngày mai chúng ta phải rời khỏi trấn Nam Nhạc rồi.”

Tô Vân Khai cười nhạt, “Lúc ta nói ra câu kia, thì chúng ta đã là cá nằm trên thớt gỗ rồi, bị làm thịt. Tất nhiên nhà cái sẽ không cho chúng ta kiếm thêm bạc, cho dù chơi cái gì, cũng sẽ thua. Dù gì ngày mai chúng ta cũng đi rồi, sao bọn họ có thể tha cho con dê béo này.”

Lúc này Minh Nguyệt mới hiểu, cảm thấy vừa giận lại vừa buồn. Giận nhà cái bắt lương, buồn dân bạc bắt tình.

Tô Vân Khai thấy nàng buồn bực liền an ủi, “Sau khi kết thúc chuyện này, mời Bạch bộ đầu tới quét sạch mấy chỗ đồ phường này đi.”

“Ừm.” Minh Nguyệt nghe hân nhắc tới Bạch Thủy, tiện thể nói, “Bạch ca ca là một bộ đầu tốt, đúng không?”

“Đích thực là một bộ đầu tốt.”

Nghe thấy sự khẳng định của hân, Minh Nguyệt rất an tâm, nói như vậy khi hân rời khỏi trấn Nam Nhạc, Bạch Thủy lại càng có cơ hội đồng hành với hân, mặc dù không đi Khai Phong, nhưng cách Khai Phong cũng gần.

Nàng chợt nhớ ra, Bạch Thủy với thân phận là bộ đầu dễ dàng đi theo hân, còn nàng a?

Ánh trăng mờ ảo, ánh sáng trong mắt nàng âm u không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cửa tiệm đồ Cổ (13)

Editor: HD

Tin tức Cát Tổng là hung thủ được truyền đi khắp trấn Nam Nhạc, trở thành chuyện phiếm cho dân chúng trong các quán trà lâu. Nghe phong phanh là do nha môn truyền ra, nhưng đến tận bây giờ nha môn vẫn chưa thẩm vấn định án, cho nên có mấy người vẫn hoài nghi. Tuy nhiên thì từ Cát Tổng muốn vào nhà lao thẩm, lao đầu không chỉ không ngăn cản lại còn cho phép nâng mạng thức ăn ngon vào, thời gian thăm người tương đối lâu, rất có ý tứ, càng khiến cho dân chúng khẳng định phán đoán của mình.

Nhưng cách thả dây câu dài này vẫn không làm cho hung thủ xuất đầu lộ diện ở tiệm cầm đồ, Bạch Thủy ngồi chờ đến phát cáu, nói chung cũng không thể để cho Cát Tổng vô tội ngồi trong nhà lao mãi được, lại còn nhà mẹ đẻ Liễu thị gây náo loạn, muốn chôn cất nàng, tới nha môn ầm ĩ mấy lần.

Ngày hôm đó vừa ngăn cản bọn họ xong, rốt cuộc Bạch Thủy cũng không thể ngồi yên được nữa, giải quyết xong mọi chuyện đã là tối khuya, vội vàng chạy tới khách điểm tìm Tô Văn Khai. Lúc này vừa mới bước lên lầu, liền nhìn thấy một công tử cầm lồng sắt chơi đùa với chim.

Tần Phóng nghe thấy tiếng động thì nghiêng đầu nhìn, thấy người kia, nhớ lại ngày đó hắn ta nắm đầu hắn áp sát vào mặt thì thê, khiến hắn gặp ác mộng, Tần Phóng lập tức la lên một tiếng vội vàng chạy vào phòng đóng cửa lại, ngay cả lồng chim cũng không cần.

Bạch Thủy nghiêm mặt đi qua, nhìn tới cái lồng chim, bước lên hai bước nhặt lồng lên, rồi gõ cửa phòng kế bên, “Tô công tử, Tô công tử?”

Bên trong không có tiếng trả lời, nhưng cách vách đáp, “Anh rě ta không có trong phòng, đi cùng với Minh Nguyệt cô nương đi ra ngoài rồi.”

“Đi đâu rồi hả?”

“Sòng bạc. Ngày nào cũng chạy tới sòng bạc. Ta đang nghi ngờ không biết hai bọn họ đã trở thành ma bài bạc hay chưa.”

Nói xong, trên hành lang có tiếng trả lời, “Ma bài bạc? Người thật không biết xấu hổ.”

Tô Văn Khai và Minh Nguyệt mới từ đồ phường trở về, một trước một sau đi trên hành lang, chơi mấy ngày mấy đêm, sắc mặt hai người đều không tốt lắm, nhưng khí sắc trong mắt không hề suy giảm chút nào.

Cửa “Rầm” mở ra, Tần Phóng thò đầu ra nhìn, “Tỷ phu, huynh có biết đệ ngồi ở nhà chờ rất chán không, sao lại không dẫn đệ đi theo.”

Tô Văn Khai cười như không cười, “Chỉ có thể trách đệ quá bất mắt.”

Tần Phóng không đồng ý đáp, “Đệ bất mắt chỗ nào chứ hả?”

Minh Nguyệt nói xen vào, “Bình thường quá mức chói lóa, sao lại nói không gây chú ý chứ.”

Tần Phóng nghe xong, không truy hỏi cũng không khó chịu, cực kì cao hứng mở cửa ra, hoan nghênh bọn họ đi vào sau đó tự mình đi xuống lầu tìm tiểu nhị bưng thức ăn lên. Tô Văn Khai nhìn thấy hết sức thất phục, quả là một câu nói liền khiến người ta ngoan ngoãn, trước kia hắn cảm thấy tính tình của Tần Phóng không ai ngăn được, hiện tại xem ra, bản thân bốc thuốc không trúng bệnh.

Không có tiếng ồn ào của Tần Phóng, thế giới yên bình hơn nhiều.

Bên ngoài nửa ánh trăng treo cao, mắt thấy nhanh đến giờ Hợi. Một canh giờ nữa trôi qua, vụ án mạng ở tiệm đồ cổ đến giờ đã được tám ngày. Bạch Thủy thấy hai người nhỏ giọng nói cái gì đó, kìm nén tính tình nghe xong mới hỏi, “Mấy ngày rồi các người bận rộn làm cái gì hả?”

Minh Nguyệt nói, “Giúp huynh tìm hung thủ.”

“Vậy muội có tìm được không?”

“Bạch ca ca chờ một chút đi.”

Bạch Thủy trừng mắt, “Còn chờ nữa ư, các người có biết hay không nhà mẹ đẻ Liễu thị sắp đập vỡ cửa nha môn tới nơi rồi, còn tuyên bố nếu không trả

lại thi thể cho bọn họ, bọn họ sẽ đi chặn kiệu khâm sai đại nhân.”

Tô Văn Khai uống một ngụm trà, rồi nói, “Thời gian này khâm sai đại nhân không đi tuần tra, bọn họ không chặn được đâu.”

Vốn là một câu nói vô ý, Bạch Thủy lại hiểu kì nói, “Vì sao? Khâm sai đều xuất quỷ nhập thần thế sao?”

Tô Văn Khai cười nói, “Khâm sai phụng mệnh thánh chỉ đi tuần, nhưng dựa theo thông lệ, sau tết được nghỉ, đợi tới nguyên tiêu mới vào triều xử lý công việc. Công văn nửa tháng đây bàn, đừng nói thánh thượng không rảnh phái người đi tuần, ngay cả bản thân các quan viên đều bận sức đầu mề trán, do đó nếu nhanh nhất, cũng cần hai tháng khâm sai mới đi tới dân gian lại.”

“Có đạo lý.” Bạch Thủy lại nói, “Thì ra không có đại quan đi ngang qua nơi này, làm Tần đại nhân sợ muốn chết, sợ bọn họ sẽ chặn đường đại quan thật.”

Tô Văn Khai cười nói, “Không, có thì cũng có, nhưng Tần đại nhân sẽ không nhận ra.”

“Ví như?”

“Cuối năm nay nhiều quan viên được chuyển đi nơi khác làm việc, nhưng đều giống nhau là qua năm mới được nhận chức. Cho nên lúc này có khả năng các quan viên đã rời khỏi quê nhà đi nhận chức, sau đó... vừa vặn đi ngang qua nơi này.”

Khi hắn nói lời này, sắc mặt không chút thay đổi, Minh Nguyệt và Bạch Thủy nghe từ tai trái sang tai phải rồi thôi, trái lại Tần Phóng nghe xong, chắc chắn hai tiếng, bị Tô Văn Khai lừa một cái liền ừ ừ không dám nói nữa, hi hi ha ha “Ăn com ăn com”, bốn người cầm đĩa ăn com, không nói về chủ đề ban này nữa.

Hôm sau, ánh sáng xuyên qua tầng mây, chiếu rọi mặt đất, lại là một ngày đẹp trời.

Bạch Thủy ra khỏi nhà, lại nhìn sang phòng kế bên, nhớ ra mấy ngày này Minh Nguyệt bồn ba mặt mệt, ngày đêm hỗn loạn, cho nên không đi qua gọi nàng, để nàng ngủ thêm một lát, bản thân đi đến nha môn. Chưa đến được nha môn, liền thấy trước cửa chật ních người, nhìn thấy đám người mặc đồ tang thì biết chính là Liễu gia. Hắn đột nhiên thấy đau đầu, suy nghĩ một hồi quyết định đi theo con đường nhỏ, đi vào từ cửa sau của nha môn.

Vào nha môn, lập tức nghe thấy tiếng người bên ngoài kêu la “Trả lại nữ nhi cho ta” “Nhập thổ vi an (*chôn cất).” Hắn chưa bước vào công đường, liền thấy Tần đại nhân vội vã chạy đến, la lên, “Bạch bộ đầu, sao người tới trễ như vậy, người nhìn mấy điều dân bên ngoài xem, ta đâu có nói sẽ không phá án, bọn họ kêu gào cái gì. Còn chưa bắt được hung thủ, sao có thể trả thi thể Liễu lại cho bọn họ, bọn họ có còn muốn phá án bắt hung thủ hay không hả!”

“Ta hiểu rồi, nhưng bọn họ không hiểu.” Về mặt Bạch Thủy lạnh nhạt, giọng điệu càng lạnh hơn, “Bọn họ nóng lòng muốn đưa Liễu thị về, không phải vì muốn chôn cất Liễu thị, chỉ là không muốn sự việc ngày càng lớn, ảnh hưởng đến danh dự Liễu gia.”

--- Nếu không thì bọn họ sẽ không ở trong tình huống hung thủ chưa bắt được, đã vội vàng muốn kéo người đi. Bấy giờ ngoài nha môn sẽ không còn la hét “Nhập thổ vi an”, muốn người chết thật sự nhập thổ vi an, thì nên kêu là “Bắt được hung thủ”.

Càng ở nha môn lâu, thì trong lòng càng thấu hiểu và lạnh lùng hơn.

Bạch Thủy lắc đầu, thói quen này không tốt chút nào, nhưng tại sao cứ gặp phải tình huống này.

“Nhưng mà hiện tại Tô Văn Khai không có tin tức chính xác đúng không? Ta nghe nói mấy ngày nay hắn dẫn Tiểu A Nguyệt đi đến sông bạc? Nếu Minh Thịnh trở về nghe thấy việc này, sẽ không trách người không chăm sóc tôn nữ bảo bối của ông ta chứ?”

Bạch Thủy đáp, “Tối hôm qua đi tìm hắn, hắn bảo ta chuyển lời đến đại nhân, bây giờ đang định nói, hung thủ có khả năng...”

Chưa kịp nói xong, đã thấy nha dịch bên ngoài chạy vào, nói, “Ở ngoài có người đàn bà đánh trống, nói rằng tối hôm qua hàng xóm của bà ta bị người ta đánh, lại còn đập phá chỗ hắn ta sống, khiến cho nhà của bà ta bị sập, mời chúng ta qua xem một chút.”

Tần đại nhân đang nóng lòng, nghe xong thiếu chút nữa tức đến nhảy dựng lên, “Kẻ nào dám cả gan làm loạn ở trấn Nam Nhạc, không để cho ta yên bình mấy ngày đi.”

Bạch Thủy hỏi, “Người kia bị thương có nặng không?”

“Phụ nhân báo án nói không nặng, có thể đi lại chạy nhảy, chỉ có nhà cửa là gặp nạn.”

“Chuyện này thật kì quái, vì sao người kia không tự mình báo án?”

“Ta nghe xong cũng cảm thấy kì lạ, nghe phụ nhân nói người hàng xóm kế bên là kẻ cờ bạc chẳng ra gì, chính là người của sông bạc đến đánh, có thể là do mang nợ nên bị người ta đòi, đuối lý, không dám báo án.”

Bạch Thủy đột nhiên nhớ ra, lập tức hỏi, “Người kia tên là gì?”

Nha dịch suy nghĩ, “Vu Hữu Thạch.”

Vu Hữu Thạch... Bạch Thủy chợt cười lạnh một tiếng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Tô Văn Khai kia quả là dự liệu như thần, thần tiên sao...

Hắn sờ cái cằm trắng nõn, nói, “Người đi nói cho phụ nhân kia biết, dạo gần đây nha môn khá bận rộn, tạm thời không đến được, trước mắt đi bảo bà ta thương lượng với Vu Hữu Thạch, mấy ngày nữa chúng ta sẽ phái người qua.”

“Dạ.”

Chờ hắn đi rồi, Tần đại nhân mới nói giận, “Người dám thay ta tự quyết định, làm càn.”

Bạch Thủy lạnh lùng liếc ông ta một cái, Tần đại nhân ho nhẹ, “Thật ra Bạch bộ đầu xử án bốn quan luôn luôn yên tâm, cũng biết Bạch bộ đầu một lòng vì dân, tuyệt đối không...”

“Đại nhân nên đi xử lý công việc rồi.”

“... A...”

Tần đại nhân vừa đi vừa cần nhân, người Liễu gia bên ngoài vẫn còn la hét trả lại thi thể, Bạch Thủy che lỗ tai, đi vào bên trong làm việc.

Nhanh đến giờ thân, ánh dương tà tà, phụ nhân đánh trống hồi sáng lại tới, nói người sòng bạc lại đến tìm người, ồn ào đến mức mọi người không yên lòng. Bạch Thủy vừa đi ra ngoài, trước đó liên tục dặn dò Tần đại nhân không được phái người đến chỗ phụ nhân kia nói. Nói nhiều đến mức lỗ tai sắp sinh kén, vừa thấy người đi vào, vội vàng ném bà ta cho người khác, còn bản thân bỏ chạy.

Phụ nhân thấy chính mình giống như tú cầu bị ném qua ném lại, liền tức giận bỏ đi. Về đến nhà, người đồ phường đã đi rồi, còn Vu Hữu Thạch cách vách không biết đi nơi nào, nghĩ thầm, có thể là trốn chỗ khác rồi, lúc này mới không đến nha môn nữa. Tối đêm, ngoài ba trượng đèn thui không thấy rõ, bà ta ra ngoài vo gạo, thì thấy hình như nhà hàng xóm có người ra ngoài, nhìn bộ dạng có vẻ là Vu Hữu Thạch, âm thầm mừng hắn xúi quẩy. Đang định đi vào, liền thấy một bóng đen đi theo, tốc độ cực nhanh, thấp thoáng như quỷ. Bà ra rùng mình một cái, vội vàng đi vào trong nhà.

Người kia quả thực là Vu Hữu Thạch.

Hắn khoảng chừng 30, thân hình to lớn, nhưng lưng có chút còng xuống, không biết trong lòng ôm cái gì, hơi khom người che đậy, nhìn từ xa giống như ông lão bảy mươi mấy.

Hắn đi ra ngoài bằng ngõ tắt nhỏ, quẹo trái rẽ phải, đi trên đường phố, lâu lâu lại quay đầu nhìn đằng sau. Khoảng nửa canh giờ sau, hắn mới đi ra khỏi con đường tắt, vào con đường lớn hơn, nhưng so với đường cái thì vắng vẻ hơn nhiều. Lại đi hơn ba mươi bước, lúc này dừng lại, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên tường, chỉ có một chữ duy nhất “Cầm”.

Vu Hữu Thạch quay đầu nhìn phía sau, che đậy thứ trong ngực, do dự một lúc mới bước vào bên trong, lấy trong ngực ra một cái chén bạch ngọc to khoảng chừng bàn tay, đặt lên mặt tủ, thấp giọng nói, “Cầm đồ.”

Một lát sau, bên trong có bàn tay cầm lấy, chuông quầy coi xét một hồi, nói, “Cầm sống hay cầm chết?”

“Cầm đồ chết.”

Chuông quầy không kịp trả lời, Vu Hữu Thạch lập tức nghe thấy tiếng “Ầm” vang lên, hắn ngẩn người, vội vàng quay đầu, thấy Bạch bộ đầu giờ tay kéo cổ áo mình, về mặt lạnh lùng, “Vu Hữu Thạch, theo ta đến nha môn một chuyến.”

Vu Hữu Thạch lập tức giật mình, cuối cùng giận dữ nói, “Ta phạm tội gì chứ, dựa vào cái gì mà bắt ta?”

Bạch Thủy cười lạnh, sáng sớm hắn đã canh chừng gần nhà Vu gia, khó khăn lắm mới thấy Vu Hữu Thạch rời khỏi nhà, dọc đường bám theo hắn tới tiệm cầm đồ, bày ra thứ kia, rõ ràng là một trong những vật tiệm đồ cổ bị mất.

“Ta nghi ngờ, người chính là hung thủ giết chết nữ chủ nhân của tiệm đồ cổ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Cửa tiệm đồ Cổ (14)

Editor: HD

Nửa đêm vụ án mạng nữ chủ nhân của tiệm đồ cổ lại tiếp tục thăng đường, nghe nói Cát Tổng không phải hung thủ, chính là cái người mới bắt được. Lúc này vừa mới ăn cơm tối xong, dân chúng rảnh rỗi không có việc gì làm, tất nhiên chạy tới coi, nhưng không tích cực hăng hái chen lấn như hai lần

trước, không đi vào trong cũng không ở lại bên ngoài quá lâu, đã nhanh chóng giải tán – dù sao, tám phần là bắt sai người nha.

Tần đại nhân chưa kịp ăn cơm tối, lúc này đang ngồi trên công đường cảm thấy có chút ảm ức, nhìn đại hán cao sáu thước quỳ bên dưới, lại nhìn Bạch Thủy nghiêm trang đứng một bên, hỏi, “Bạch bộ đầu, người dưới công đường là ai?”

Bạch Thủy ôm quyền, “Bẩm đại nhân, người này tên là Vu Hữu Thạch, cầm đồ của tiệm đồ cổ đi đổi tiền, ty thức nghi ngờ, vì thế bắt hán về, giao cho đại nhân thẩm vấn.”

Vừa nghe liên quan tới án mạng của tiệm đồ cổ, ông ta mới liếc mắt nhìn đến những người dưới công đường, quả nhiên nhìn thấy Tô Văn Khai và Minh Nguyệt, người của Liễu gia cũng đến. Toàn bộ ánh mắt đều tập trung về chỗ này, ông ta bỗng thấy áp lực, thu hồi suy nghĩ, gõ đường mộc một cái, “Vu Hữu Thạch, tại sao ngươi lại có đồ vật của Liễu Bội Trân chủ tiệm đồ cổ?”

Vu Hữu Thạch cao giọng đáp, “Thảo dân không biết tiệm đồ cổ gì hết, chỉ biết thứ này là do thảo dân lượm được ở cống nước hai ngày trước. Nếu đại nhân không tin, thảo dân có thể dẫn ngài cùng với vị Bạch bộ đầu này đi xem thử.”

Tần đại nhân cười lạnh, “Ngươi đã không biết về đồ cổ, vì sao vẫn nhặt lên, lại đem đi cầm, mà không phải ném đi chỗ khác?”

Vu Hữu Thạch nói, “Trước đây trong nhà thảo dân có làm ăn buôn bán, đồ vật giá thể nào vẫn có thể phân biệt được, thảo dân đoán thứ này có giá trị không nhỏ, liền lấy đi cầm thử một lần. Không ngờ lại liên quan tới án mạng gì đó, nếu thảo dân biết, nhất định không đụng tới.”

“Không biết công tử đi qua cống nước kia khi nào?”

Tô Văn Khai đứng bên cạnh sư gia đột ngột mở miệng, Vu Hữu Thạch lập tức nhìn qua hán, thấy hán là một thư sinh tuấn tú, hai mắt tỉ mỉ đánh giá, xong mới nói, “Tôi hôm trước, ta vừa đi đồ phùng về, trên đường đi về thì nhìn thấy.”

“Ngươi chơi ở đồ phùng nào?”

“Tất nhiên là đồ phùng lớn nhất trấn Nam Nhạc rồi.”

Nói xong, đột nhiên thấy khóe miệng người trước mặt kéo lên ý cười châm biếm, Vu Hữu Thạch mở to mắt, nhìn chằm chằm người này.

“Nhưng người trong đồ phùng nói lâu lắm rồi không thấy ngươi xuất hiện ở đó, hình như là... từ sau đêm ngày 16, cũng chính là buổi tối chương quỳ Liễu thị bị giết.”

Khuôn mặt Vu Hữu Thạch kéo căng, giọng nói trầm thấp, “Ý của ngươi là gì, chẳng lẽ ngươi muốn nói ta chính là hung thủ?”

“Dĩ nhiên là không thể nói như vậy. Có điều ngươi nhặt được bát bạch ngọc đêm đó, chứ không phải tối hôm trước.”

Bộ dạng Vu Hữu Thạch có vẻ nghe theo, “Có thể là do ta nhớ nhầm, nhưng ta thật sự nhặt được dưới cống.”

“Buổi tối giờ nào?”

Nói xong, Vu Hữu Thạch nhìn thấy người nọ cười đến mức khiến người ta chán ghét, cười đến mức làm cho người ta thấp thỏm lo lắng.

Tô Văn Khai đi đến trước mặt hán, nói, “Nếu như ta nhớ không lầm, từ đồ phùng đến nhà ngươi có bốn cống nước, nhưng cống là dùng để thoát nước, hầu như ở chỗ tối khó thấy, nước chảy trong cống cũng cực kì bẩn. Lại nói, ở những chỗ đó không có đèn chiếu sáng, thử hỏi ngươi làm thế nào để nhặt một cái bát nhỏ vào đêm tối như vậy?”

Minh Nguyệt biết hán đã đi những vùng xung quanh tiệm đồ cổ rất nhiều lần, từ khi biết thân phận của Vu Hữu Thạch hán cũng đi qua đi lại từ đồ phùng đến nhà Vu gia vài lần, nhưng không ngờ hán lại nhớ từng chi tiết trên đường.

Vu Hữu Thạch cũng hết sức bất ngờ vì đột nhiên xuất hiện một người không đi nghiệm chứng đã có thể nói rõ địa hình, bỗng dưng nghĩ tới thư sinh tuấn tú thông minh nhiều lần mở miệng nói chuyện ở trên công đường trong lời đồn mấy ngày nay, lúc này mới thật sự cảnh giác, không hề tùy ý trả lời nữa, “Có phải ngươi đã quên, không có đèn, nhưng trên đỉnh đầu còn có ánh trăng.”

Tô Văn Khai cười cười, người này tuy rằng diện mạo xấu xí, nhưng khá thông minh, lá gan cực lớn, đã vậy còn bình tĩnh, trả lời trôi chảy. Hán hỏi, “Ngươi bị người của đồ phùng uy hiếp, vì sao không báo án?”

“Ta nợ bọn họ một món tiền, đuối lý, nếu báo án, chỉ càng làm cho bọn họ hận ta.”

“Thì ra ngươi nợ tiền bọn họ.”

Vu Hữu Thạch nhú mày, nhìn người này chằm chằm, không biết là hán ta biết được quá nhiều, hay là đã điều tra toàn bộ. Nếu là về sau, chỉ sợ phiền phức rồi... hán chớp mắt một cái, nói, “Ta đập vỡ mấy vỏ rượu và chén bát của bọn họ.”

Tô Văn Khai cười nói, “Nhưng bọn họ bắt ngươi đền một trăm lượng, chuyện ức hiếp người quá đáng như vậy, đáng lý ra ngươi nên báo án mới đúng chứ?”

Vu Hữu Thạch há miệng thờ đốc, lúc này mới phát hiện thì ra đã rơi vào cái bẫy của người này, nói nhiều sai nhiều, rõ ràng không nên nói chuyện với hắn ta nữa, hắn quay mặt sang chỗ Tần đại nhân, dập đầu, “Đại nhân, người này rõ ràng muốn vu cáo hãm hại thảo dân giết người. Trên công đường còn có đại nhân, sao có thể dễ dàng để cho một thường dân thay ngài thẩm án, như vậy uy nghiêm của đại nhân đặt ở đâu?”

Tô Văn Khai hiểu rõ Vu Hữu Thạch muốn tìm người ép hắn, hắn cảm thấy người này không ngu ngốc chút nào, trái lại cực kì thông minh.

Tần đại nhân đã sớm quăng cái nôi này đi, nói, “Người đã biết hắn thay bản quan phá án, vậy sao người còn không mau trả lời hắn.”

Vu Hữu Thạch biến sắc, lông mày nhú chặt.

Tô Văn Khai nói tiếp, “Dựa theo lời nói của người trong đồ phùng, tối ngày 16 người rời khỏi đồ phùng, sau khi rời khỏi đó, người đã ở đâu?”

“Tối đó mưa lớn nên ta đi thẳng về nhà.”

“Vậy sau khi người về nhà, có rửa sạch giày không?”

Vu Hữu Thạch có cảm giác bị lừa, do dự một chút, nghĩ rằng trả lời cũng không sao, mới nói, “Không có.”

Tô Văn Khai cười nhạt, ra hiệu cho nha dịch đi tới, lấy đồ vật trên tay hắn, đặt trước mặt Vu Hữu Thạch, “Cái này có phải giày của người không?”

Nhà Vu Hữu Thạch rất nghèo, có một chút tiền thì đem đi cò bạc, giày của hắn không quá ba đôi, nhưng cũ nát không chịu nổi, liếc mắt một cái liền nhận ra, “Phải.”

“Ngày nguyên tiêu mưa rất to, đến hơn nửa đêm ngày 16 mới ngừng, bên ngoài đồ phùng đọng một vùng bùn đất, đã sớm bị nhão. Lúc người đi vào và đi ra tất nhiên sẽ dính bùn, người nói sau khi người về nhà không rửa sạch giày, vậy thì tại sao giày của người không dính một chút bùn đất nào? Bùn ở đáy giày dễ dàng giữ ra, nhưng nếu đã dính trên mũi giày, ít nhiều cũng sẽ để lại dấu vết. Việc này có thể chứng minh, tối hôm đó người không mang đôi giày này.”

Khuôn mặt Vu Hữu Thạch lạnh lùng, nói, “Cho dù đêm đó ta mang giày khác, thì thế nào?”

“Bởi vì người sợ đôi giày kia có thể khiến người bại lộ, cho nên người đã sớm ném nó đi.”

Cuối cùng Vu Hữu Thạch cũng ngước mắt nhìn hắn, nghênh tiếp ánh mắt sáng quắc của hắn, nói, “Có ý gì? Ta ném giày của mình đi thì có gì sai chứ?”

Minh Nguyệt đợi này giờ, lập tức mang tờ giấy trắng trải ra trước mặt Vu Hữu Thạch, chỉ vào tờ giấy nói, “Đây là hình vẽ dấu chân bùn đất, dấu giày chân trái thì bình thường, nhưng dấu giày chân phải, ở giữa dấu giày, có cái gì lộ ra ngoài, chúng ta suy nghĩ rất lâu mới hiểu thấu, đó là hình dạng ngón chân thứ hai. Chỉ có giày rách, mới có thể có dấu chân này. Mà hung thủ phát hiện ra điểm ấy, cho nên làm cách đơn giản nhất chính là vứt giày đi.”

Vu Hữu Thạch giật mình, nhìn kĩ hình vẽ dấu chân kia, lại nhìn mấy đôi giày sạch sẽ của mình, không ngờ lại tự chui đầu vào rọ, bị người này dắt mũi, dẫn đi vào tử huyệt, không còn khả năng xoay chuyển.

“Còn nữa, đêm Liễu thị bị giết, có người từng thấy người ôm rất nhiều đồ bỏ chạy.”

Vu Hữu Thạch mím chặt môi, không định trả lời.

Tô Văn Khai chậm rãi nói, “Đêm đó trên đường từ đồ phùng về nhà, đi ngang qua tiệm đồ cổ, phát hiện cửa chưa khóa, vì thế định vào trộm đồ. Đợi Liễu thị tiền Cát Tổng ra ngoài, người lên núp vào trong. Khi nàng quay vào, người dùng nghiến mực đánh lên sau lưng nàng. Ai ngờ Liễu thị không chết, còn có sức giằng co với người. Cuối cùng người bịt nàng tới chết, Vu Hữu Thạch... người có nhận tội hay không?”

Vu Hữu Thạch nắm chặt bàn tay, trên mu bàn tay hiện lên gân xanh.

Tô Văn Khai thấy hắn có vẻ tàn bạo, vội vàng tiến lên kéo Minh Nguyệt đến bên cạnh mình, tránh cho tên đó nổi điên làm nàng bị thương.

Minh Nguyệt bị Tô Văn Khai kéo xuống, còn nghiêng người bảo vệ, để nàng đứng cách Vu Hữu Thạch một đoạn, thì thấy có chút ấm áp.

“Người nói không sai.” Câu nói đầu tiên của Vu Hữu Thạch khiến cho người xem không khỏi kinh sợ, người nhà Liễu thị càng kích động mắng lớn tiếng, mãi đến khi Tần đại nhân gõ đường mộc, dưới công đường mới yên tĩnh. Hắn lại nói thêm, “Lúc ta rời khỏi đồ phùng, quả thực có đi ngang qua tiệm đồ cổ, còn đi vào trộm đồ. Nhưng mà...” Hắn nói tiếp, “Khi ta đi vào, không gặp Liễu Bội Trân. Ta trộm đồ xong rồi, ngày hôm sau mới nghe tin nàng chết. Chẳng phải người nói, có người nhìn thấy ta ôm rất nhiều đồ sao? Đúng vậy, những vật đó đều do ta trộm, tuy nhiên... Thảo dân lại không giết người nhà.”

Tô Văn Khai thu hồi ánh mắt, Vu Hữu Thạch này so với trong tưởng tượng của hắn còn gian xảo hơn nhiều.

Hắn ta tự biết không thể giấu giếm được nữa, toàn bộ bằng chứng đều chứng minh hắn ta từng đi tới tiệm đồ cổ, ngay cả vật bị mất cũng ở trong tay hắn, không thể chối cãi, cho nên hắn thẳng thắn thừa nhận mình từng vào tiệm đồ cổ, nhưng không thừa nhận bản thân giết người.

--- hiện giờ chứng cứ chỉ nói Vu Hữu Thạch đã vào tiệm đồ cổ, nhưng Vu Hữu Thạch tin rằng, người của quan phủ không có bằng chứng hắn giết người.

Tội ăn cắp so với tội giết người, bên nặng bên nhẹ không cần phải nói tới.

Nghĩ vậy, Vu Hữu Thạch ngồi chờ phán quyết của Tàn đại nhân – phán hấn tội ăn cắp, cũng chỉ có thể là tội ăn cắp mà thôi.

Hắn ngẩng đầu, có chút đắc ý nhìn thư sinh, để xem hắn ta chứng minh hắn giết người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cửa tiệm đồ Cổ (15)

Editor: Snowflake HD

Không khí công đường nha môn trở nên nghiêm trọng, gió xuân ngưng lại, không có người nói chuyện, càng không có tiếng xôn xao âm ỉ. Vu Hữu Thạch có chút hào hứng chờ Tô Văn Khai mở miệng, để coi hắn ta chất vấn hắn như thế nào.

Tàn đại nhân nhìn thấy không khí quá mức yên tĩnh, thì cảm thấy thất bại trong gang tấc, đã thắng đường mấy lần, vậy mà chưa bắt được hung thủ, không kìm chế được, nhỏ giọng gọi Tô Văn Khai một tiếng.

Nhưng Tô Văn Khai không quay người lại, cũng không trả lời, ánh mắt nhìn đến cái chén bạch ngọc ở trước mặt Vu Hữu Thạch.

Chén ngọc cứng rắn, sáng bóng, lấy ngón tay lướt qua chén ngọc, ẩm ướt bụi đất. Hai ngón tay xoa nắn, lại đưa đến mũi ngửi, sau đó cầm chén lên coi.

Vu Hữu Thạch thấy hắn thật lâu cũng không nói lời nào, một mực nhìn chén bạch ngọc kia thì nói, “Ăn trộm đồ quả thực là do ta không đúng, nhưng...”

Không đợi hắn nói xong, căn bản là Tô Văn Khai cũng không nghe hắn nói chuyện, ngẩng đầu hỏi, “Tang vật khác ở đâu?”

Vu Hữu Thạch do dự một lúc, mới nói, “Dưới gốc cây đào phía sau hậu viện của nhà ta.”

Tô Văn Khai đột nhiên đứng dậy, vỗ vai Bạch Thủy thì thầm mấy câu. Sau đó Bạch Thủy nói, “Đại nhân, trước tiên xin cho ty chức đi tới nhà Vu Hữu Thạch tìm tang vật.”

Đĩ nhiên Tàn đại nhân đồng ý, không bắt được hung thủ, ít nhiều cũng lấy lại vật bị trộm, cũng là chuyện tốt, “Đi đi.”

Bạch Thủy đi một bước, nghĩ đến Tô Văn Khai bảo hắn đi gọi Tàn Phóng đến, biết rõ nếu một mình mình đi gọi người Tàn Phóng nhất định không chịu nghe theo, cho nên bảo Minh Nguyệt đi cùng. Mặc dù Minh Nguyệt muốn ở lại nghe thẩm án, nhưng tự dưng Bạch Thủy lại rời đi khẳng định Tô Văn Khai đã sắp xếp rồi, vì vậy đi theo hắn. Vừa bước ra ngoài, Bạch Thủy liền nói, “Hai chân không thể so với ngựa, đợi chút, ta bảo bọn họ đi lấy ngựa.”

Từ nhỏ Minh Nguyệt đã sợ ngựa, cảm thấy tính tình hoang dã khó khống chế, dễ bị nó hất xuống. Mặt mày đau khổ hỏi, “Huynh bảo ta ra đây làm cái gì?”

“Đi gọi Tàn Phóng tới.”

“Muội đi bộ là được rồi.”

“Sao có thể bằng ngựa được, dù gì cũng tiện đường, ta giúp muội đưa qua, lát nữa muội với hắn cùng nhau trở về.”

Một lát sau, nha dịch dẫn hai con ngựa tới, Bạch Thủy nhảy lên. Minh Nguyệt chậm rãi bò lên ngựa, ngồi ở phía sau ôm chặt hông hắn, kết quả Bạch Thủy nhú mày, “Muốn ôm đứt hông ta à.”

Sắc mặt Minh Nguyệt trắng bệch, nhắm hai mắt lại.

Roi ngựa vùng lên, Bạch Thủy cảm thấy người sau lưng càng lúc càng dùng lực, thực sự muốn ôm đứt thắt lưng hắn đây mà.

Ở trên công đường, Tô Văn Khai không tiếp tục truy vấn, chỉ yên lặng nhìn tang vật. Hắn đặt chén xuống, xoay người nói, “Đại nhân, có thể cho gọi phu canh Trình Đạt đến hay không?”

Đây là lần đầu tiên Trình Đạt tới công đường, mặc dù trước kia Bạch Thủy từng âm thầm tới tìm hắn, nhưng lại không ai biết, hiện tại đồng người đứng xem, hắn im lặng quỳ không dám ngẩng đầu. Mãi đến khi Tô Văn Khai hỏi, hắn nghe hai lần mới nghe rõ.

“Trình Đạt, buổi tối ngươi cầm canh đi ngủ ở những chỗ nào?”

Trình Đạt đáp, “Văn An, Lục Trọng Nhai, Hưng Long tam phỏ.”

Trần Nam Nhạc có sáu phu canh, phụ trách những địa phương khác nhau, để kịp thời gỡ canh. Mà chỗ tiệm đồ cổ nằm trong khu vực do Trình Đạt phụ trách.

“Tôi ngày 16 tại giờ dần, ngươi ở đâu?”

“Chúng ta điếm canh một đêm năm canh, mỗi lần đến canh nhất, thì sẽ đi tuần ban đêm để gỡ mỗ. Giờ dần vừa vặn nằm trong năm canh, sau canh nhất, tất nhiên là ta đang đi tuần rồi.”

Tô Văn Khai lại hỏi, “Vậy ngươi có nhìn thấy người nào đáng ngờ không?”

“Trước khi đi tuần Lục Trọng Nhai, giờ dần nhìn thấy có người ôm đồ chạy qua, bởi vì trời mưa lớn, cách hơn mười trượng đã không nhìn thấy rõ nữa, rốt cuộc là ai ta cũng không biết, chỉ thấy thân hình người nọ khá cao lớn.”

Vu Hữu Thạch liền nói, “Người ông ta thấy chắc hẳn là ta, khi ta chạy ngang qua đó, quả thực cũng nghe thấy tiếng gỡ canh. Đồ ta ôm là tang vật, nhưng ta không hề giết người.”

Tô Văn Khai nhượng mảy truy hỏi, “Vậy ngươi dùng cái gì để đựng đồ?”

“Quần áo.”

Tô Văn Khai để cho Trình Đạt lui sang một bên, lại bảo nha dịch gọi một người khác lên. Vu Hữu Thạch vừa nghe tên người kia, trong lòng hẳn ngược lại khá yên tâm.

Tô Văn Khai gọi người lên, chính là nhà cái đồ xúc xắc trong đồ phường, Tống Hữu.

Người trong đồ phường ngày đêm bị đảo lộn, cho nên sắc mặt Tống Hữu không tốt lắm, thân hình nhỏ gầy, đầu lại lớn, nhìn hết sức buồn cười. Hắn đã quen nhìn thấy nhiều người, còn làm việc ở nơi long xà hỗn tạp, vì vậy cho dù ở trên công đường cũng không tỏ ra một chút e sợ. Người ngoài thì thầm hắn đầu to thân nhỏ, hắn cũng không hề tức giận.

Tô Văn Khai hỏi, “Tống Hữu, vào chính nguyệt tới ngày 16, Vu Hữu Thạch có đi tới đồ phường không?”

Tống Hữu nhìn hắn, liền nhận ra hắn là người tự xưng Lý công tử, nghĩ đến việc hắn xuất hiện ở công đường thẩm vấn án tử, lập tức hiểu rõ ‘Lý công tử’ tới đồ phường làm gì, cũng không giận không nghi ngờ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đáp, “Đêm nguyên tiêu Vu Hữu Thạch tới đồ phường vào khoảng giờ Hợi, mãi đến nửa đêm ngày 16 giờ dần mới rời đi.”

“Lúc hắn ở trong đồ phường có xảy ra chuyện gì kì lạ không?”

“Thua bạc, thua rất nhiều, cuối cùng nảy sinh tranh chấp, sau đó hắn đập vỡ mấy vò rượu và chén bát của chúng ta, lại hất vỡ mấy chén đồ ăn của khách.”

“Rượu bị vỡ là rượu gì? Đồ ăn bị hất đi là món gì?”

Tống Hữu không chút suy nghĩ, lập tức đáp, “Đồ phường của chúng ta mở cửa gần mười năm, bán một loại rượu duy nhất, năm món đồ ăn. Rượu là Khẩu Tử Tửu, đồ ăn gồm móng heo, cổ vịt, vịt luộc, gà quay, cùng với món ăn chay, đồ ăn bị hất đổ là móng heo và cổ vịt.”

Tần đại nhân chưa ăn cơm tối, nghe thấy lời này dạ dày liền co thắt, thờ dãi, “Đều là những món có mùi thơm nồng.”

Tô Văn Khai tiếp tục nói, “Vậy những thứ đó có dính vào quần áo Vu Hữu Thạch không?”

“Tất nhiên có.”

Sắc mặt Vu Hữu Thạch đột nhiên trở nên rất khó coi, đảo mắt nhìn sang phía người kia, ra vẻ cảnh giác.

Tô Văn Khai nói, “Liễu thị chết do bị ngạt khí, tất nhiên không thể dùng vật cứng, chỉ có thể là vật mềm mại. Nếu dùng hai bàn tay, vậy thì gò má người chết sẽ có dấu vết. Tuy nhiên Minh Nguyệt cô nương phát hiện mũi miệng Liễu thị có rượu, rượu kia chính là Khẩu Tử Tửu.”

Người nghe xử án lập tức ồ lên.

Về mặt Vu Hữu Thạch không rõ ràng, không mở miệng.

“Mà khi uống Khẩu Tử Tửu, đồ ăn phối hợp tốt nhất là những món của đồ phường.”

Tần đại nhân lập tức hiểu được, “Ý ngươi là, khi Vu Hữu Thạch tranh chấp với người đồ phường, quần áo hắn dính rượu. Trước khi rời khỏi tiệm đồ cổ, hắn dùng quần áo bịt Liễu thị chết, rồi mới trộm đồ đi?”

“Đúng.”

“Đại nhân, người này chỉ suy luận, không có bằng chứng rõ ràng.” Vu Hữu Thạch vẫn không nổi giận, nhưng giọng điệu đã không còn bình tĩnh như hồi nãy nữa, “Hắn vu khống tiểu nhân là hung thủ, căn bản không có một chút chứng cứ nào.”

Tô Văn Khai không đáp, khoanh tay nhìn ra bên ngoài, chờ chứng cứ.

Bạch Thủy cười ngửa, rất nhanh đã quay lại. Minh Nguyệt chạy bộ trở về, còn phải đợi Tần Phóng sửa soạn sạch sẽ mới chịu ra khỏi cửa nữa, bởi vì một người chậm trễ, cho nên ba người gặp nhau tại cửa nha môn. Tần Phóng đi vào cửa cần nhân phản đối. Mãi đến khi thấy người đứng đây sánh đường, lại nhìn thấy Tô Văn Khai cũng ở đây, bấy giờ mới im lặng. Nhìn xuống mặt đất, không thấy thi thể nào cả, lúc này mới yên tâm.

Bạch Thủy trình tang vật lên cho Tần đại nhân, cao giọng, “Đại nhân, những thứ này được chôn dưới gốc cây đào sau nhà Vu Hữu Thạch, đều là bảo vật mà tiệm đồ cô bị mất.”

Tần đại nhân xem qua một lần, thấy Tô Văn Khai tiến lên, đang định hỏi hắn, đã thấy hắn cầm hai hộp sứ, trong bàn tay một lớn một nhỏ, một là son phấn, một là son môi, màu sắc tươi đẹp, là đồ dùng của phụ nhân.

“Hai thứ này là đồ trang điểm mà Liễu thị sử dụng hằng ngày, do Ngô Trù tặng. Ngày xảy ra án mạng, chính Minh Nguyệt cô nương đã so sánh, khi chết Liễu thị cũng dùng những thứ này.”

Tần đại nhân lập tức xem lại bản báo cáo kiểm thi, xác thực có nói, tiện thể gọi Ngô Trù lên chứng minh. Ngô Trù xem xong, nói chính là đồ thê tử hắn dùng, cũng là đồ hắn giao cho Bạch bộ đầu. Vu Hữu Thạch nghi ngờ nói, “Người bày ra những thứ này để làm gì?”

Tô Văn Khai khẽ liếc qua Vu Hữu Thạch: “Đêm đó phu canh nhìn thấy có người ôm đồ bỏ chạy, ta nhớ người nói người dùng quần áo để bọc đồ lại, tất nhiên đó là áo khoác dính rượu của người. Khi người đem đồ chôn xuống đất, cũng không lấy y phục ra. Cho nên chén bạch ngọc này vẫn còn rất sạch sẽ, chỉ dính chút bùn đất.”

Tần đại nhân hỏi, “Cũng có thể là đã rửa, nhưng không sạch sẽ.”

“Nếu đã từng rửa qua, mùi rượu trong chén sẽ không nồng đến vậy, thậm chí bùn dính trên mặt chén cũng đã bị trộn với mùi rượu.”

Mặc dù Tô Văn Khai giải thích rất đơn giản, nhưng lại cực kì dễ hiểu, Tần đại nhân hiểu được, nên không hỏi lại nữa.

Tô Văn Khai lại nói, “Liễu thị là do nghẹt thở mà chết, dựa vào lớp trang điểm trên mặt mà nói, khi nàng còn sống từng mạnh mẽ giãy giụa. Kháng định hung thủ không để ý, khi hắn dùng quần áo bao bọc đồ, chẳng những dính rượu, dầu trơn, còn có son môi nữa.”

Tần đại nhân không quan tâm mấy bảo vật này nữa, cầm lấy y phục xem. Mỗi chỗ ông ta xem qua, sắc mặt Vu Hữu Thạch lại trắng thêm một chút. Đến khi thấy Tần đại nhân không động đây, trong lòng mới kinh hãi.

Góc áo y phục màu xám của hắn, vói trên lưng, đều có một vết son đỏ, để dưới mũi ngửi thử, quả thực có mùi rượu. Tần đại nhân vừa vui vừa giận, “Vu Hữu Thạch, bây giờ người còn gì để nói!”

Đầu gối quỳ trên mặt đất đến tê dại, Vu Hữu Thạch nghĩ muốn đứng lên bỏ chạy, nhưng đôi chân vô lực, không đứng dậy nổi. Hắn há miệng thở dốc, không còn giữ được bình tĩnh, ánh mắt lo lắng nhìn bốn phía, muốn tìm một lý do để đáp trả đối phương, nhưng phát hiện căn bản không còn lời nào để nói.

Người nhà Liễu thị xông tới chỗ hắn, Bạch Thủy quát một tiếng, nha dịch gỗ gậy lập uy, bọn họ mới chịu lùi bước, nhưng tiếng mắng chửi không ngừng.

Vu Hữu Thạch nghe thấy, trong lòng tĩnh lặng nổi lên một ngọn lửa không cam chịu, lớn giọng nói, “Trên quần áo dính Khẩu Tử Tửu thì sao chứ, Liễu thị đã chết, theo như ta biết Lê ngô tác kia không biết uống rượu, sao có thể kháng định trên người thi thể là Khẩu Tử Tửu?”

Minh Nguyệt thấy thần trí Tần Phóng không tập trung, căn bản không nghe án, liền kéo tay áo hắn, nhỏ giọng, “Này, người kia si nhục tài giám tửu của người kia, nói trên người Liễu thị không phải Khẩu Tử Tửu.”

Quả nhiên, Tần Phóng lập tức hoàn hồn, gần như nhảy lên, áo lông cáo màu trắng trên người cũng run run, xem ra khá giận, “Người dám nghi ngờ phán đoán của ta, cho dù ta nhắm mắt bịt một mũi cũng đoán ra đó là Khẩu Tử Tửu.”

Vu Hữu Thạch cười lạnh, “Đó là người nói thôi, người là ai, Tần đại nhân, ngài là một tri huyện, vậy mà đi tin tưởng một người không biết từ đâu tới, rốt cuộc ngài là tri huyện, hay hắn mới là tri huyện đây?”

Tần Phóng giận đến cắn răng, “Không biết tốt xấu, xem ra đọc được vài quyển sách, lại dám cả gan đi chèn ép người.”

“Người không có phận sự không được nói!”

“Người mới là người nhàn rỗi.” Tần Phóng giận dữ nói, “Ta là con của đương kim quốc công, được gọi là Tiểu Hầu gia!”

Bạch Thủy liếc mắt nhìn hắn, con của quốc công? Tiểu Hầu gia cả lợ phát phờ vậy sao?

Minh Nguyệt lập tức kinh hãi, không ngờ thân thế Tần Phóng lại lớn như vậy.

Tần đại nhân cũng kinh ngạc đến mức đứng bật dậy, trần Nam Nhạc chỉ là một địa phương nhỏ, không ngờ lại được Tiểu Hầu gia tới chơi. Khoan đã, lần trước hình như Bạch Thủy ép hắn đi xem thi thề, còn dọa hắn hôn mê bất tỉnh, ỏi một hồi lâu? Nghĩ xong, ông ta sững người, xong đòi rồi.

Tần Phóng thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, không khỏi đắc ý, lại thấy bộ dạng hết thuốc chữa của tỷ phu, mới giật mình nhớ ra hắn tiết lộ thân phận rồi. Hắn vội vàng khoát tay nói, “Không, không, ta nói giỡn thôi. Ta còn có việc, đi trước đây.”

Nói xong lập tức muốn chạy, nhưng bị Bạch Thủy tóm được, hắn không kịp kêu khổ.

Ban nãy Vu Hữu Thạch có hơi kinh ngạc, hiện tại thấy tình thế hỗn loạn, lại la lên “Oan uổng”. Một tiếng kia vừa vang lên, đôi mắt Minh Nguyệt nhìn hắn chăm chú, mặc dù thân hình nhỏ xinh, nhưng đôi mắt rất có thần thái, đặc biệt kiên cường.

“Thời điểm Liễu thị chết, từng dùng sức phản kháng, khiến ba móng tay bị gãy. Trên móng gãy còn có chút da máu, chính là nói, trên người hung thủ, chắc chắn có dấu vết bị cào.”

Vu Hữu Thạch ngăn người, theo bản năng sờ soạng bên hông. Bạch Thủy nhìn thấy, lúc này buông Tần Phóng ra, tiến lên một bước, nắm lấy quần áo hắn, Vu Hữu Thạch lập tức lùi lại. Người đằng trước không buông tay, sau đó mạnh mẽ kéo, y phục hắn liền bị xé rách. Thì thấy trên hông Vu Hữu Thạch có một vết thương bắt đầu kết vảy, vết thương rất rõ ràng!

Hắn đột nhiên giật mình, nhìn về mặt mọi người, liền biết không còn cơ hội phản kháng, tức thì ngồi sững sờ tại chỗ, mất hết sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cô nương bánh nhân đậu (1)

Editor: HD

Hung thủ vụ án nữ chương quỳ tiệm đồ cổ bị tóm gọn, người được lợi lớn nhất là Tần đại nhân, trước khi nhậm chức gấp đại án, tiến độ không nhanh cũng không quá chậm. Sau khi kết án không thấy Tô công tử quay lại nha môn, càng lo lắng lại càng an tâm, vậy thì toàn bộ công lao này thuộc về ông ta rồi.

Lúc này Tô Văn Khai đang ở khách điểm thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ rời khỏi trần Nam Nhạc. Khi hắn đi qua gõ cửa phòng Tần Phóng, thì phát hiện không biết hắn đã đi đâu, hỏi chương quỳ mở phòng hắn ra, đi vào trong nhìn thử, quần áo vẫn còn, chỉ có tiền là không thấy đâu. Hắn suy nghĩ một chút, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, từ lâu hai nhìn xuống, thấy mười mấy nam tử thân hình cường tráng ở phía dưới đi tới đi lui.

Hắn lập tức hiểu rõ, hóa ra người của quốc công đã phát hiện tung tích của Tần Phóng, cho nên Tần Phóng vội vàng bỏ chạy, cũng không biết đi nơi này. Khai Phong là một địa điểm tốt để chơi đùa, vậy tại sao không chịu quay về, quả là chuyện lạ.

Mặc dù tính tình Tần Phóng tự do phóng khoáng, nhưng từ trước đến nay hắn sẽ không để cho chính mình chịu thiệt thòi, Tô Văn Khai không cần phải lo lắng cho hắn nữa. Hắn khép cửa sổ lại, chuẩn bị đi trả tiền trọ. Mới vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy có người đứng trước cửa phòng hắn, đang định gõ cửa. Người đó hơi nghiêng đầu, vừa vận nhìn thấy mình, sau đó thả tay xuống, cực kì khách khí nói, “Tô công tử.”

“Bạch bộ đầu?” Tô Văn Khai đứng ở cửa hỏi, “Sao ngươi lại tới đây, bên phía Tần đại nhân còn có việc gì sao?”

Bạch Thủy lắc đầu, “Đã kết thúc rồi, đại nhân... Ông ta nhận toàn bộ công lao về mình, không có chuyện gì liên quan tới chúng ta.”

Tô Văn Khai cười cười, “Bạch bộ đầu không để ý?”

“Tất nhiên ta quan tâm.”

Câu trả lời này vừa chân thực lại cực kì không khách khí, Tô Văn Khai nói, “Cũng không thể trách được, trong trấn quan trường, có một số việc không phải do chính mình quyết định mà thôi.”

Bạch Thủy im lặng chốc lát, nói, “Ta liệu mạng làm việc như vậy, bởi vì muốn tích góp công lao, nhưng hiện tại công lao bị người ta cướp mất, ta không cam lòng.”

Tô Văn Khai quen biết Bạch Thủy qua Minh Nguyệt, giữa hai người không có quan hệ gì, thậm chí khi nói chuyện cũng chỉ bàn về vụ án tiệm đồ cổ. Hiện tại hắn nói với mình những lời này, lại... Hắn quan sát phía sau, thấy không có ai, bấy giờ mới lên tiếng, “Hôm nay Bạch bộ đầu tìm ta là có việc gì?”

Trọng điểm cũng nói ra rồi, Bạch Thủy không che giấu nữa, thờ một hơi nói, “Ta biết ngươi là người phương nào, cho nên tới cầu xin ngươi, để cho ta đi

với người tới nha môn Đại Danh Phủ, cho dù chỉ được làm một tên sai vặt cũng được, đến Đại Danh Phủ rồi, ta sẽ cố gắng tích góp công lao, không làm Tô đại nhân mất mặt.”

Tô Văn Khai đã sớm chuẩn bị, nhưng nói chung vẫn có chút bất ngờ, “Người biết ta là ai?”

Bạch Thủy gật đầu, chậm rãi nói, “Đề Hình quan tân nhiệm của Đại Danh Phủ.”

Đại Danh Phủ có hơn mười cái châu, huyện, từng phủ chia làm bốn Tư. Đề Hình Tư là một trong số đó, cai quản các vụ án hình ngục của châu huyện.

Tô Văn Khai vừa mới làm quan, đã nhận chức lớn ở Đại Lý Tự, Hình Bộ, nguyên nhân vì chiến tích của hắn rất tốt, xử án như thần, cho nên được đặt biệt đề cử làm Hình Quan, ba tháng sẽ nhậm chức. Năm trước công văn phát đi khắp các nha môn ở Đại Danh Phủ, nhưng không đâu không đuôi, chỉ có một cái tên. Hắn nhủ mảy, nhìn Bạch Thủy hỏi, “Làm sao người được biết thân phận của ta?”

Bạch Thủy do dự một chút, nói, “Trên công văn có tên của người.”

“Chỉ bằng một cái tên người liền tin đó là ta, Bạch bộ đầu không phải người qua loa như vậy.” Tô Văn Khai thấy hắn bắt đầu cẩn thận không nói lời nào, vì thế nói tiếp, “Vi là lời nói từ miệng của Minh Nguyệt, cho nên người hết lòng tin theo, nhưng ở trong nha môn Minh Nguyệt còn kém hơn so với người, sao nàng lại biết được?”

Bạch Thủy vội vàng nói, “Nàng không hề có ác ý với người.”

Tô Văn Khai cũng biết, cho nên vừa nãy hắn có ý định trước khi rời đi ghé sang Minh gia gặp nàng. Từ khi Vu Hữu Thạch bị bắt vào đại lao, ở ngay cửa nha môn hai người liền tách ra, nàng biết hắn sắp đi, do đó không nói gì nhiều, nói từ biệt hắn, rồi quay trở về.

Lạnh nhạt nói lời từ biệt, lại sinh ra một tia suy nghĩ li biệt quá mức bình lặng. Tô Văn Khai cảm thấy Minh Nguyệt không đơn thuần tiếp cận hắn, nhưng có điều nàng không có ác ý. Cho nên càng khiến cho hắn tò mò, hiện tại xem ra nên hỏi thăm một chút tình hình rồi.

Bạch Thủy cảm thấy chính mình đã làm lộ Minh Nguyệt, trong lòng bất an, cũng không nói tiếp nữa, sau đó từ biệt hắn, rời khỏi khách điểm. Ra khỏi khách điểm, nhìn trên phố rộn ràng đông vui, hắn dừng chân, lại mất đi cơ hội ‘thăng chức’, tuy hắn còn trẻ, nhưng ai biết được mười năm sau vẫn cứ tiếp tục dừng ở vị trí này. Hắn thở dài một tiếng, bước chân nặng nề.

Hoàng hôn buông xuống, từng nhà đốt đèn, trên đường phố cũng vắng bóng người đi. Gió chen lẫn mưa phùn, mặt đất đường đá lại ướt nhẹp.

Tô Văn Khai cho rằng mưa sẽ không lớn, thời điểm rời khỏi khách điểm mưa khá nhỏ, không ngờ vừa chạy tới ngõ nhà Minh gia, mưa đột nhiên biến lớn, khi hắn chạy tới cửa nhà Minh gia, quần áo đã ướt nhẹp. Hắn phui phui hạt mưa dính trên áo, sau đó mới gõ cửa.

Bên trong có tiếng người, lát sau cửa được mở ra, trước mắt là cái ô 24 nan, đằng sau lưng nàng là ngọn đèn vàng, trong đêm mưa xuân vừa lạnh lại có chút ấm áp. Cái ô chậm rãi giro lên, lộ ra một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt sáng tinh, nàng xinh đẹp dịu dàng tỏa sáng trong đêm đen kịt.

Minh Nguyệt nhìn thấy người tới, vô cùng kinh ngạc, “Sao huynh lại tới đây?”

Nàng giro tay lên, đẩy dù qua che cho hắn. Tô Văn Khai thấy nàng thật vất vả, giro tay cầm lấy, vốn hỏi trong nhà còn người nào khác không, hắn vào trong có bất tiện hay không, thì Minh Nguyệt đã nắm lấy tay áo hắn kéo vào trong.

“Mau đi vào trong sưởi ấm, mưa xuân rơi vào người, dễ dàng bị bệnh lắm, chẳng phải ngày mai huynh sẽ rời đi sao, không thể chậm trễ được.”

Nàng nói xong liền kéo hắn đến chỗ phòng bếp, có bếp, than lửa vẫn chưa tắt, vừa hay có thể sưởi ấm.

Tô Văn Khai theo nàng vào phòng bếp, trên bếp bày đồ ăn, trên tô com thiếu một miếng, xem ra nàng đang ngồi ăn com, “Cô nương ăn com đi, ta đi sưởi ấm.”

“Vậy huynh ăn không?”

Hắn muốn nói ăn, nhưng chợt hiểu đây là câu nói dối theo bản năng nên ngừng một chút, lập tức bị Minh Nguyệt phát hiện, cười cười nói, “Ta chỉ nấu đủ cho một người ăn, vậy ta làm cho huynh hai quả trứng.”

Nàng đi lấy bó rau xanh, lại lấy ra hai quả trứng bắt đầu bận rộn. Tô Văn Khai muốn giúp đỡ, nhưng nhanh chóng hồi phục tinh thần – hắn chưa từng đi vào phòng bếp, ngay cả việc cầm dao thế nào cũng không biết. Nghĩ ngợi, có lẽ nên ngồi im ở trước bếp lò, hong khô quần áo, nhìn Minh Nguyệt bận rộn trong bếp.

“Vừa nãy Bạch bộ đầu tới tìm ta.”

Minh Nguyệt đang làm trứng, suy nghĩ nói, “Có phải huynh ấy cầu xin huynh dẫn huynh ấy đến phủ không?”

“Ừ.”

“Vậy huynh từ chối rồi hả?”

“Ừ.”

Minh Nguyệt nói, “Bạch ca ca là người tốt... Huynh ấy muốn theo huynh đến phủ, bởi vì huynh ấy có ca ca là người của Khai Phong, nhưng về sau đột ngột mất tung tích. Huynh ấy đi tìm rồi, kết quả không tìm thấy, sau này cảm thấy phải vào chốn quan trường mới có thể tìm ra manh mối, cho nên huynh ấy làm việc liều mạng như vậy.”

Tô Văn Khai im lặng lắng nghe, chờ nàng nói xong, mới nhìn nàng rồi nói, “Cô nương hiểu rõ vì sao ta muốn dẫn hấn đi cùng.”

Minh Nguyệt than thở, “Ta biết lý lịch của Bạch đại ca thôi thì chưa đủ...”

“Không đúng.” Tô Văn Khai nhún mày, giọng nói thay đổi, “Bởi vì Bạch bộ đầu là nữ tử, nếu như về sau bị phát hiện, đó chính là tội chết.”

Minh Nguyệt lập tức sùng sốt, kinh ngạc nhìn hấn, “Hấn, hấn che giấu rất tốt mà.”

Tô Văn Khai lắc đầu, “Nàng với cô nương vô cùng thân thiết, nhưng hai người không giống tình nhân. Cô nương đến nha môn chơi, mặc dù có cười đùa với nam nhân khác nhưng nói chung vẫn giữ khoảng cách, tuy nhiên với Bạch Thủy thì không. Cô nương luôn kéo tay áo ta với Tần Phong, nhưng trực tiếp nắm lấy tay Bạch Thủy, Bạch Thủy lại theo bản năng không hề buông ra. Còn nữa, ngày đó ba người chúng ta đi kiểm tra thi thể Liễu thị, khi cô nương cởi quần áo Liễu thị ra, nàng không quay mặt đi. Ngược lại khi bắt Vu Hữu Thạch, không cần thận xé rách y phục hấn, nàng lập tức quay mặt né tránh. Khuôn mặt nàng có vẻ giống nam nhân, sức lực cũng thế, nhưng nói cho cùng nàng không phải nam nhân, trong tiềm thức sẽ có những hành động dễ dàng phát hiện thân phận của nàng.”

Minh Nguyệt kìm nén hồi lâu, không nói lên lời, cũng quên luôn quả trứng. Một hồi sau mới lật mặt, “Vậy bây giờ một cô nương không mặc váy không tó son, liều mạng đi làm bộ đầu, huynh giải thích thế nào đây? Ta có thể... cho nên dù biết nàng sẽ đi Đại Danh Phủ, thậm chí sau này đi Khai Phong sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ta nguyện ý ủng hộ nàng, không cảm thấy nàng ngu ngốc chút nào.”

“Chỉ là nếu sau này nàng thực sự gặp chuyện gì ngoài ý muốn, cô nương sẽ tự trách chính mình, vì sao lúc trước không ngăn cản nàng.”

Minh Nguyệt gật đầu, “Năm đó Thủy Thủy từ Lâm Châu qua đây làm nha dịch ở nha môn, tất cả người trong nha môn chỉ có một mình gia gia phát hiện Thủy Thủy là cô nương, nhưng gia gia không vạch trần nàng.” Cũng giống như Tô Văn Khai hôm nay, đều không vạch trần nàng. Có lẽ hấn cũng nghĩ tới, không ai vô duyên vô cớ đi làm chuyện mạo hiểm tính mạng, vì vậy giấu giếm hộ nàng, “Cảm ơn huynh, đã không vạch trần thân phận của nàng.”

“Không cần cảm ơn ta, nên cảm ơn, chính là nàng ta.” Hai người im lặng rất lâu, Tô Văn Khai mới ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt được than lửa chiếu sáng ngời, “Vì sao cô nương biết ta là ai?”

Chiếc đĩa tức thì đập vào chén, phát ra tiếng đing đang. Hấn nói xong, Minh Nguyệt không trả lời hấn, chỉ có tiếng động ra truyền ra khắp phòng bếp nhỏ, giao hòa với tiếng mưa bên ngoài. Trứng ở trong bát như đám mây màu vàng bị chiếc đĩa quấy lên, bàn tay Minh Nguyệt chậm lại, nói, “Ô Đại Tổng, không biết huynh là ai mới hiểm có. Từ nhỏ thông minh chăm chỉ, xử sự nhanh nhạy. 17 tuổi phong Thâm Hoa, năm đó bắt đầu làm quan, không đi vào Hàn Lâm, lại ở Đại Lý Tự Bình Sự, giải quyết chuyện quan lại, bởi vì là quan thanh liêm, cương trực công chính, nhiều lần được thăng chức, Kinh Lại Bộ, Hình Bộ, lại vì hiền lương mưu lược, hành sự quyết đoán, đặc biệt được thăng chức Hình Ngục Tự, năm nay đi nhậm chức.”

Lần này Tô Văn Khai không tin Minh Nguyệt không hỏi thăm tin tức của hấn, việc này đến chính bản thân hấn còn cảm thấy mờ nhạt, sau tết về nhà ở Giang Châu, người trong tộc mở tiệc ăn mừng, trong lúc bàn luận, bọn họ còn không biết rõ các chức quan hấn từng làm. Vậy mà Minh Nguyệt lại biết tất cả, điều này nằm ngoài ý muốn của hấn.

Minh Nguyệt biết ngày mai hấn sẽ đi, cho nên nàng nghĩ, nếu hấn không nhớ cô nương bánh nhân đậu năm đó, nàng sẽ để cho hấn rời đi. Sau này không còn khả năng gặp mặt nữa, không nên để hấn nhớ về chuyện này.

“Kết...”

Cửa gỗ bị đẩy ra tiếng động vang khắp nhà bếp, Minh Nguyệt vênh tai lên nghe, sau đó bỏ đĩa xuống, “Chắc chắn là gia gia ta đã về.”

Tô Văn Khai vội vàng đứng dậy, đi theo nàng ra ngoài, chuẩn bị chào hỏi lão gia gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cô nương bánh nhân đậu (2)

Mưa càng rơi càng lớn, giống như tiên nhân ném ngọc trai xuống, đất đai ẩm ướt, vạn vật tron bóng. Mưa đổ vào áo toi trên người lão giả, vừa mới bước vào hiên, liền nhìn thấy Minh Nguyệt chạy tới, ông xua tay nói, “Dưới hiên ướt đầm nước mưa, đừng chạy, cẩn thận ngã.”

Minh Nguyệt nghe thấy những lời này nhưng vẫn chạy, chu miệng nói, “Người vẫn coi con là tiểu cô nương dễ dàng bị ngã a.”

Minh Thịnh cởi áo toi ra, lại nói, “Gần đây trong nhà môn có chuyện gì xảy ra không?”

Minh Nguyệt mỉm cười, “Con nói trong lòng gia gia không thể bỏ nhà môn xuống được, mỗi lần đi xa về, mở miệng trước đều hỏi nhà môn. Một tháng sau, Tần đại nhân sẽ nhanh chóng đi nhận chức, Bạch ca ca bảo con khuyên người trở về.”

Minh Thịnh cười nhạo một tiếng, trong giọng nói tràn đầy bất mãn đối với nhà môn, không trả lời. Sau khi cởi áo toi, ông nhìn về phía sau lưng nàng có một chàng trai trẻ tuổi, sắc mặt lập tức nghiêm túc, liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, nghiêm khắc đến nỗi khiến tim Minh Nguyệt rung lên. Gia gia muốn ăn thịt người a!

Tô Văn Khai nhanh chóng bước lên, Minh Nguyệt đứng ở chính giữa, dưới mái hiên nhỏ hẹp không đủ chỗ cho hai người cùng đứng, vì thế hắn ở phía sau Minh Nguyệt chấp tay hành lễ, “Văn bối bái kiến lão trượng.”

Thấy hành động của hắn, có lẽ nghĩ phép tắc, giọng nói không nóng không lạnh, diện mạo tuấn lãng, giữa trán không có lệ khí (*tàn bạo), lúc này sắc mặt Minh Thịnh mới hòa hoãn một chút. Minh Nguyệt nhân cơ hội nói, “Gia gia, người không biết đầu khi người đi rồi ở trần xảy ra án mạng, nhờ có Tô công tử, án mạng mới được phá. Ngày mai hắn phải đi rồi, nay tôi chào tạm biệt, vừa đúng lúc trời mưa, hắn lại không mang dù, con lại không thể để hắn ở ngoài trời, cho nên mời hắn vào nhà.”

Minh Thịnh hỏi, “Vì sao lại đi ra từ phòng bếp, có đạo mời khách như vậy sao?”

Tô Văn Khai vội vàng nói, “Minh Nguyệt cô nương thấy quần áo của ta bị ướt, cho nên dẫn ta tới phòng bếp sưởi ấm.”

Minh Nguyệt dùng sức gật đầu, Minh Thịnh vẫn nghiêm mặt với nàng, khi quay sang Tô Văn Khai sắc mặt có chút chế giễu, “Là tôn nữ nhà ta đãi khách không tốt, mời Tô công tử lên tiền sảnh uống trà.”

Tô Văn Khai cảm thấy đã làm phiền người ta quá rồi, mắt thấy mưa sắp tạnh, liền nói, “Ngày mai ta phải khởi hành, vẫn chưa thu dọn quần áo xong, đã nói chào từ biệt, như vậy không quá phiền nữa.”

Minh Thịnh không có ý giữ lại, chỉ nói, “Mang dù theo đi.”

Tô Văn Khai nói cảm tạ, nhận lấy dù trong tay Minh Nguyệt. Có thể do ngọn đèn hơi tối, vì vậy hắn thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, thời điểm đưa dù cho hắn, nàng liếc hắn một cái, muốn nói gì đó lại thôi. Hắn muốn hỏi hai câu, nhưng thấy gia gia của cô nương đứng một bên nhìn chăm chăm, không chừng còn có lời khó nói, nhưng hắn không hỏi, chỉ cười cười, “Ngày mai ta đi, cô nương có thể tới tiễn Bạch bộ đầu.”

Minh Nguyệt sững người, “Huynh đồng ý cho Thủy Thủy đi theo mình?”

Minh Thịnh thấy nàng gọi ra hai chữ kia trước mặt nam tử, liền hiểu người này biết thân phận của Bạch Thủy rồi. Nhưng là Minh Nguyệt tín nhiệm người này nên nói bí mật cho hắn biết, hay bán thân hắn tự phát hiện ra? Nhìn ánh mắt cháu gái lưu lại trên người hắn, ông ta mơ hồ hiểu ra cái gì đó.

Tô Văn Khai nói, “Ừ, tuy hiện tại vẫn có chút do dự, nhưng suy xét cẩn thận, dù bây giờ ta có chặn cơ hội của nàng, nhưng cũng không thể chặn được ý nghĩ. Ngày sau lỡ như nàng tin nhầm người xấu, vậy chẳng phải là lỗi của ta ư? Cho nên chỉ bằng để rải đường cho nàng đi, coi như tám ngày duyên phận đi.”

“Nhưng nếu như vậy, về sau lỡ bị phát hiện, huynh sẽ bị liên lụy, vì huynh là người đề bạt nàng.”

Tô Văn Khai bật cười, “Vậy thì sau này hắn nói.” Hắn lại quay sang Minh Thịnh chấp tay hành lễ, sau đó bung dù đi ra ngoài.

Minh Nguyệt nhìn hắn bung dù rồi đi, im lặng không nói gì. Gia gia đã đi vào nhà, nhưng nàng vẫn không động đậy, vẫn nhìn theo, nghĩ muốn đi theo hắn ra ngoài. Hắn nói mình với Bạch Thủy có tám ngày duyên phận, nhưng nàng với hắn có 13 năm duyên phận a.

Cuối cùng hắn vẫn không nhớ ra nàng.

Phiến đá ngoài sân bị mưa dội ướt, cả viện đầy bùn. Tô Văn Khai đi trên tầng đá bằng phẳng ngoài đường, nhanh chóng đến cửa gỗ, bên ngoài có gió, mang theo mưa phùn thổi tới. Tay trái hắn cầm dù, ánh mắt nhìn sang cây đào ngay vách tường, không được cắt tỉa, nhánh cây vươn ra ngoài. Gần tới tháng hai, nụ hoa bắt đầu sinh nở. Không người thấy mùi hoa, không nhìn thấy đóa hoa, trong đêm đen tối, những nhánh cây đào giống như bức họa được khảm trên giấy tuyên thành, nụ hoa màu đỏ trên giấy, rất có sức sống.

Gốc cây đào trong mắt, đón thanh phong mưa phùn, xuân ý chốc người, không nhìn thấy bầu trời, nhưng có cảm giác trong sáng.

Tô Văn Khai thấy cực kì thoải mái, khi giầy đạp ra cửa, tầm mắt không còn nhìn thấy cây đào nữa, trong lòng đột ngột nhảy dựng lên.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

(*Gương mặt người xưa giờ không biết chốn nao

(Chỉ thấy) hoa đào vẫn như cũ cười với gió xuân.

Hắn chưa từng đi tới chỗ này, nhưng hắn khẳng định đã đến trấn Nam Nhạc rồi.

Phụ thân làm quan thanh liêm ngay thẳng, mỗi lần gặp gian thần giữa đường, thì ông chắc chắn sẽ bị giáng chức. Mỗi khi gặp trung thần giúp đỡ, thì ông cũng sẽ được đề bạt thăng chức. Cho nên từ nhỏ hắn luôn đi theo phụ thân, cùng nhau chuyển nhà, từ bắc ra nam, từ nam ra bắc. Thậm chí có một lần phụ thân bị giáng chức phải trở về Giang Châu, sau đó lại được tái bổ nhiệm. Hắn theo phụ thân vào Khai Phong, dọc đường đi ngang qua trấn Nam Nhạc.

Trấn Nam Nhạc, trấn Nam Nhạc...

Nhớ lại, vào một ngày nọ.

Hắn bị chó dí.

Vì sao chó lại đuổi theo hắn?

Bởi vì hắn với mẫu thân đi ra ngoài khách điểm, kết quả nhìn thấy tiểu cô nương bị chó rượt theo. Hắn chạy qua giúp đỡ, cuối cùng mua cho nàng cái bánh bao.

“Muội không thích ăn bánh, muội thích bánh nhân đậu.”

“Tiểu ca ca huynh tên gì?”

Chuyện cũ như hoa sen, từng tầng từng tầng nở rộ, mở ra trí nhớ 13 năm trước mà hắn đã quên mất.

Hắn còn nhớ rõ bộ dạng của nàng trước đây, nhưng không biết khi lớn lên nàng sẽ trông ra sao.

Tô Vân Khai ngẩn ngơ xoay người, nhìn người kia vẫn đứng dưới hiên chưa quay vào trong, chậm rãi mở miệng, “Cô nương bánh nhân đậu?”

Minh Nguyệt lập tức ngẩn người, dĩ nhiên quên đáp lại. Nhưng với phản ứng này, còn tốt hơn cả câu trả lời.

Xác định nàng chính là người trong trí nhớ, Tô Vân Khai cảm thấy thật phi diệu. Hắn cực kì kinh ngạc, 13 năm, sao nàng có thể liếc mắt một cái là nhận ra hắn.

Minh Nguyệt nắm góc áo, mắt mở lớn, rốt cuộc bật cười, “Hóa ra huynh vẫn còn nhớ ta.”

Hai người xa cách đã lâu nay nhận thức, ngược lại không thoải mái như trước, khá thận trọng. Nhất thời trong hai người không ai tiến lên, đứng cách xa nửa sân nói chuyện, trời lại mưa, giọng nói không lớn, phải thật tập trung mới không nghe sót một chữ nào.

Tô Vân Khai nhẹ nhàng gật đầu, “Nhớ rõ, chỉ là vừa mới nhớ lại, không nhớ lâu bằng cô nương.”

Minh Nguyệt cảm thấy hắn vẫn còn nhớ rõ chuyện này, nhớ rõ cô nương bánh nhân đậu năm đó, nàng hết sức vui vẻ, “Khi đó ta còn nhỏ, tất nhiên sẽ không giống bộ dáng hiện tại rồi.”

Tô Vân Khai âm giọng, “Vì sao cô nương có thể nhận ra ta?”

Minh Nguyệt nói, “Thời điểm cuối năm, Thủy Thủy nói cho ta biết có người tên Tô Vân Khai đến Đại Danh Phủ chúng ta nhận chức Đề Hình Quan, ta không chắc chắn huynh có đi ngang qua đây hay không, cũng không biết có phải huynh hay không, nhưng mà vẫn đề ý đến những nam nhân lạ mặt ngoài. Ngày đó, tiệm đồ cổ có rất nhiều người, ta đi qua đó vài lần, sau đó thấy bên hông huynh có treo một miếng ngọc bội, giống hệt huynh hồi đó.”

Tô Vân Khai cúi đầu nhìn, đây là hồng ngọc vật gia truyền nhà hắn, hắn vẫn luôn mang theo bên người.

“Sau đó ta tới gần xem thử, nhìn thấy trên mu bàn tay huynh có vết sẹo.”

Hắn gơ tay lên nhìn, vết tích này, do lúc trước cứu nàng, bị chó cào bị thương. Không ngờ nhiều năm như vậy, đã trở thành dấu vết để phân biệt. Có lẽ nàng không biết Tô Vân Khai của triều đình có phải là hắn hay không, nhưng nàng vẫn cẩn thận đi nghe tin tức ‘Tô Vân Khai’. Nói chuyện một hồi, cảm giác xa cách cũng bớt dần, hắn cười cười, “Không tệ, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi.”

Minh Nguyệt cũng vui mừng, “Đúng vậy, để gặp được huynh, ta phải cực khổ muốn chết.”

Một cô nương lại nói với nam tử như vậy, trong lòng Tô Vân Khai nhấp nhô, Minh Nguyệt cũng nhận ra rồi, cho nên mặt nàng ửng hồng.

Trong phòng có tiếng ho nhẹ, thu hút sự chú ý của hai người, sau đó nói, “Vào nhà đi, trời lạnh rồi.”

Minh Nguyệt đáp lại, Tô Vân Khai nói, “Sáng mai ta tới trả dùi.”

“Không cần đâu, dù sao ta cũng muốn tới tiễn Thủy Thủy, thuận đường mang về.”

“Ừ.” Tô Vân Khai sợ nàng không biết, bổ sung thêm, “Giờ thìn.”

Minh Nguyệt mỉm cười, “Đã nhớ.”

Hai người đứng một hồi, Tô Văn Khai mới rời đi. Hắn đi mất dạng, xong Minh Nguyệt quay vào nhà.

Minh Thịnh đã uống được ba tách trà, thấy nàng đi vào, cũng rót cho nàng một tách, hỏi, “Hắn là Tô Văn Khai? Gia gia còn nhớ rõ hắn, không ngờ bộ dạng tuấn tú đoan chính rồi. Cũng không ngờ rằng, nhiều năm như vậy toàn thân vẫn đầy chính khí, không chút thay đổi.”

“Không phải nói ba tuổi nhìn thấy lão yêu, 80 năm sau chưa chắc đã là người chính trực.”

Minh Thịnh lườm nàng một cái, người không biết còn tưởng nàng nói nàng 80 tuổi.

Minh Nguyệt lấy ấm trà qua châm trà cho ông, cười nói, “Gia gia, hắn chính là Tô Văn Khai trên công văn nha môn, là Đề Hình Tư mới nhậm chức của Đại Danh Phủ chúng ta.”

Bàn tay Minh Thịnh chấn động, “Hắn là Đề Hình Tư mới nhậm chức?”

“Ừm. Chung quy, gia gia nói ở bên trên bất chính, nhưng bây giờ người vội vàng thay đổi suy nghĩ, xem ra, người đang muốn quay về.” Minh Nguyệt biết gia gia không hề muốn rời khỏi nha môn, có ý định tiếp tục làm ngỗ tác, nhưng mà quan trường hắc ám, không muốn ở lại nữa.

Minh Thịnh trầm mặc rất lâu, không nói gì. Gia gia im lặng không nói chuyện, thật lâu sau mới hỏi, “Con muốn ra khỏi trấn Nam Nhạc quan sát bên ngoài không?”

Minh Nguyệt cười nói, “Đương nhiên là con muốn, chẳng phải gia gia từng nói, làm một ngỗ tác, nhân giới không được nhỏ.”

“Vậy thì đi với Bạch ca ca ra bên ngoài đi.”

“Sao lại thế, nàng...” Minh Nguyệt ngừng một chút, “Gia gia muốn con đi với Tô công tử đến Đại Danh Phủ sao?”

Minh Thịnh không vui nói, “Ta bảo con đi với Bạch ca ca.”

Minh Nguyệt chớp mắt mấy cái, hình như chẳng có gì khác biệt nha. Hồi nãy gia gia đứng sau cửa nghe lén bọn họ nói chuyện? Mặt nàng đỏ lên, một hồi sau mở miệng nói, “Con đi rồi, gia gia phải ở lại đây một mình a.”

“Ta quay lại làm ngỗ tác, cũng không có thời gian rảnh quan tâm con.” Trong lòng Minh Thịnh không muốn, nhưng cô nương lớn rồi, ông ta không thể bắt nàng ở lại nơi này, “Tô đại nhân là một vị quan tốt, hắn biết rõ Bạch Thủy là nữ tử, nhưng vẫn giữ lại nàng, lại đồng ý dẫn nàng đi phủ. Chẳng phải con muốn làm ngỗ tác sao? Ngỗ tác không phải quan chức, không có quan phẩm, có thể giả thành cái này. Hắn là Đề Hình Quan, mỗi ngày các con sẽ tiếp nhận các vụ án khác nhau. Con ở bên cạnh hắn, tự mình rèn luyện, trở thành một ngỗ tác tài giỏi. Gia gia không cần con chăm sóc, chỉ hy vọng nhìn thấy Minh gia có một ngỗ tác giỏi xuất thế, coi như hoàn thành tâm nguyện của phụ thân con.”

Hai mắt Minh Nguyệt chưa xót, không dễ dàng trả lời.

Ai biết huyện lệnh tiếp theo của trấn Nam Nhạc có phải cùng một loại người với Tần đại nhân hay không, xem thường nữ tử, cũng không muốn làm bạn với nữ tử.

Nàng nắm chặt ngón tay, cảm thấy đêm dài mệnh mạng, trong lòng không yên.

p/s: ôi duyên phận a ~~~

HD: cuối tuần không chương, tuần sau có thể cũng không có chương mới do HD đi du lịch chưa biết ngày về, cơ mà chương ra lâu quen rồi nên chắc cũng không cần thông báo nhớ?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cô nương bánh nhân đậu (3)

Editor: HD

Mưa gió ánh trăng mờ, lồng thêm một tầng màu xám trên đỉnh núi, bình minh đi lên, màu xanh của những dãy núi lộ ra tia nắng ban tươi đẹp, rũ xuống vạn vật đất đai, hào quang chói mắt.

Sáng sớm tinh mơ, Bạch Thủy chuẩn bị đi đến cửa thành tập hợp với Tô Văn Khai, bản thân nàng rất lo lắng, tối hôm qua đi đến nha môn từ chức, đêm khuya đi sang từ biệt Minh gia gia, thu dọn một chút đồ dụng nữ nhân, để có thể đi xa một chuyến.

Bước ra ngoài, xong nàng khóa chặt cửa, cũng không quá lưu luyến nơi này, ngược lại vì có thể đến Đại Danh Phủ mà rất cao hứng, cứ như vậy, càng ngày càng gần Khai Phong rồi. Huống chi Tô Văn Khai là một người cực kì đáng tin tưởng, chỉ cần nàng tận tâm tận lực, ngày sau khẳng định có thể đi tới Khai Phong. Tô Văn Khai coi quản hình ngục, nếu được thăng chức, chắc chắn có thể vào Đại Lý Hình Bộ.

Nghĩ như vậy, ngày thường khuôn mặt nàng hết sức trắng xanh nhưng nay vui vẻ nên có chút hồng nhuận, toàn thân nam trang, trông giống như ngọc diện lang quân. Nàng đi đến đầu ngõ nhỏ, đứng trước cửa Minh gia, gõ cửa.

Một lát sau, Minh Thịnh ra ngoài, thấy nàng, nhìn bao quần áo trên vai nàng, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, “Một mình ra ngoài, phải cẩn thận, đến chỗ phủ rồi, rảnh rồi nhớ viết thư báo bình an.”

Trong lòng Bạch Thủy âm áp nói, “Gia gia yên tâm, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, thường xuyên viết thư về... Đây là chìa khóa nhà con, nếu bằng hữu thân thích của gia gia đến chơi, có thể cho bọn họ ở bên đó, gia gia với Minh Nguyệt dùng được cái gì trong nhà, thì cứ lấy ra dùng đi. Con nghĩ... phải rất lâu sau mới có thể trở về.”

Minh Thịnh nhận lấy chìa khóa, “Ừm”, lại nói, “Con đi đến nơi đất khách quê người, còn Minh Nguyệt ở nhà, ta càng lo lắng cho Minh Nguyệt hơn.”

Bạch Thủy hỏi, “Gia gia nói lời này là có ý gì?”

Minh Thịnh nhìn bên trong, khuôn mặt hiền lành có chút khổ sở, “Cha mẹ Minh Nguyệt mất sớm, khi còn nhỏ nó đã theo ta đến trấn Nam Nhạc, không có người chăm sóc, mỗi khi ta tới nhà môn đều dẫn nó theo, ai ngờ mưa dầm thấm lâu, đã học được nghề ngỗ tác. Đây không phải là hy vọng của ta, dù gì cũng là cô nương gia, ngỗ tác lại là nghề ‘dân đen’, nhưng nó thích vậy, cũng rất có thiên phú. Sau đó, ta dần nghĩ thông suốt, không muốn chôn vùi tài năng của nó.”

Bạch Thủy chợt nói, “Là chuyện khi nàng bốn tuổi gặp được Tô đại nhân?”

“Đúng vậy. Đã lâu như thế nhưng nó vẫn nhớ Tô đại nhân, ta suy nghĩ rất nhiều lần, có lẽ bởi vì nó không nơi nương tựa, quá mức cô đơn, cho nên không quên được hẳn. Cũng sau lần đó, mỗi lần ta đi đến nhà môn đều dẫn nó theo, ai ngờ mưa dầm thấm lâu, đã học được nghề ngỗ tác. Đây không phải là hy vọng của ta, dù gì cũng là cô nương gia, ngỗ tác lại là nghề ‘dân đen’, nhưng nó thích vậy, cũng rất có thiên phú. Sau đó, ta dần nghĩ thông suốt, không muốn chôn vùi tài năng của nó.”

Thời điểm Bạch Thủy phá án, tính tình nàng rất không tốt, dễ dàng xúc động nóng nảy, cho nên xem thường chi tiết nhỏ nhất. Nhưng hiện giờ yên lặng nghe người ta nói, bên trong truyền đạt ý tứ, có thể nghe ra được hơn phân nửa, nàng suy xét một hồi, hỏi thăm dò, “Gia gia muốn để nàng đi chung với Tô đại nhân, tới Đại Danh Phủ?”

Minh Thịnh gật đầu, “Tôi hôm qua ta tới nhà môn một chuyến, hỏi thăm tường tận vụ án kia, từ đầu đến cuối Tô đại nhân không từ chối hợp tác với Minh Nguyệt, thậm chí những quan viên khác còn không có sự nhần nại tôn trọng người khác như hắn. Lấy án tử làm trọng, không lấy thân phận khinh thường người cộng sự. Ta đã khuyên nhủ nó, nhưng nó vẫn không yên tâm. Tôi qua nghe thấy nó trở mình, đứng trước phòng đi qua đi lại, rõ ràng trong lòng bị dao động.”

Bạch Thủy liền sáng tỏ, “Con đi khuyên nhủ nàng.”

Minh Thịnh xua tay, “Tính tình nó rất cứng rắn, khuyên cũng vô ích.”

“Gia gia muốn...”

Ông giao chìa khóa lại cho nàng, nói, “Nó không yên lòng bởi vì lo cho ta, nhưng ta càng mong muốn cuộc sống của nó tốt đẹp. Vu công vu tư, Tô đại nhân là một vị quan tốt, nguyện che giấu thân phận cho con, tính tình như vậy sao có thể không nhận Minh Nguyệt, chỉ cần nó làm tốt vai trò ngỗ tác, ta nghĩ, nó nhất định sẽ sống tốt hơn so với trấn Nam Nhạc. Hồi nãy bình minh nó mới bắt đầu ngủ, bây giờ đang ngủ say, ta cũng thu dọn đồ đạc xong rồi, chuẩn bị rời khỏi nơi này, đi dạo chơi ở chỗ khác. Sống ở trấn Nam Nhạc cả đời, cũng nên đi tới địa phương khác xem thử.”

Bạch Thủy không biết lời này là thật hay giả, nhưng ông ấy lo lắng cho Minh Nguyệt, chỉ cần nàng tốt, ông cũng không nói chính mình sẽ cô độc quãng đời còn lại. Gia gia này, thật ra cũng rất nóng tính. Nàng nắm chặt chìa khóa trong tay, nói, “Gia gia yên tâm, tới nhà phủ, con nhất định sẽ chăm sóc Minh Nguyệt.”

Nếu không phải người Minh gia, năm đó khi nàng giả mạo thân phận từ Lâm Châu qua, đã sớm bị quan huyện phát hiện. Minh gia không ghét bỏ nàng, còn coi nàng như người thân. Cho nên dù sau này nàng mất đi cơ hội đến Khai Phong, nàng cũng phải bảo vệ Minh Nguyệt thật tốt.

Minh Thịnh rất thích cách làm việc dửng dưng của nàng, không hề do dự thiếu quyết đoán, đối với Minh Nguyệt mà nói, có một người bằng hữu như vậy bên cạnh, ông ta cũng yên tâm hơn.

Ông xoay người đi vào trong phòng, mang bao quần áo, cầm theo áo nón toi, sau đó ra ngoài.

Khi Minh Nguyệt tỉnh dậy, đã là giờ ty. Một đêm ngủ không ngon, ngủ ban ngày làm sao có thể đủ. Nàng ngồi trên giường mê mang một hồi lâu mới đi xuống, mang vớ giầy vào, cầm nhánh liễu chuẩn bị đi xúc miệng, vừa mở cửa phòng ra liền thấy một người ngồi ở tiền đường. Nàng kinh ngạc gọi, “Thủy? Sao ngươi còn ở nơi này, chẳng phải ngươi nên đi với Tô đại nhân sao?”

Bạch Thủy ngược mắt nhìn nàng, “Mau đi đánh răng rửa mặt, lát nữa tới cửa thành tụ họp với Tô đại nhân, cùng nhau đến Đại Danh Phủ.”

Minh Nguyệt gõ đầu, còn tưởng nghe nhầm, gõ đến mức tỉnh táo ra, “Ngươi nói sai rồi, ta không đi.”

“Gia gia người lại ra ngoài rồi, bảo ta chăm sóc người, mà ta lại phải đi phủ, người nghĩ thế nào? Cho nên ta chỉ có thể dẫn người đi cùng.”

Minh Nguyệt há miệng thở dốc, đột nhiên hiểu được, nàng ngồi trên ghế, tinh thần không tốt lắm, “Gia gia cố ý ra ngoài, gia gia không muốn ta ở lại trấn Nam Nhạc.”

Bạch Thủy hiềm khi lộ ra bộ dáng dịu dàng, “Gia gia dụng tâm lương khổ, ai biết tính tình huyện lệnh tiếp theo của trấn Nam Nhạc như thế nào, người từng làm việc với Tô đại nhân, hẳn là người thấu tình đạt lý, chỉ cần người mở miệng, hẳn tuyệt đối không từ chối cho người đi cùng.”

Tô Văn Khai là người thế nào, Minh Nguyệt không dám nói nàng hiểu hẳn mười phần, nhưng từ chuyện tiệm đồ cổ mà nói, hẳn quả thực là vị quan tốt. Đối với nữ tử làm nghề ngỗ tác, hẳn chưa từng biểu lộ một chút khinh thường.

Trong lúc nàng suy nghĩ, cửa gỗ vang lên, bởi vì không đóng cửa, cho nên gõ hai lần liền mở ra. Hai người nhìn sang, thấy người kia là Tô Văn Khai.

Tiểu viện nông gia nhỏ hẹp, cửa vừa mở ra hẳn liền nhìn thấy người trên tiền sảnh, Tô Văn Khai không đi vào, chỉ đứng nhìn hai người. Bạch Thủy vẫn mặc y phục thường ngày, nhưng Minh Nguyệt thì, ừ... mái tóc rối loạn như mới vừa ngủ dậy, vẻ mặt mơ màng. Bộ dạng này lại giống như trước đây, khi nàng bị chó rượt trên đường.

Minh Nguyệt thấy hẳn nhìn mình, lúc này mới nhớ ra nàng vẫn còn chưa đánh răng chải đầu, đứng dậy vội vàng chạy vào phòng.

Bạch Thủy mở miệng gọi hẳn vào, xấu hổ nói, “Có phải đợi ta lâu quá hay không, cho nên tự mình đến đây, thật có lỗi, ta có việc nên chậm trễ rồi.”

“Không sao, ta mới vừa đi, liền nhớ ra người phải chào tạm biệt người nha môn với hàng xóm láng giềng, nên tốn một chút thời gian, vì vậy cứ tới đây ngồi.”

Bạch Thủy chớp mắt, “Vì sao lại tới Minh gia?”

Tô Văn Khai dừng một chút. Thật ra hẳn đến tìm Minh Nguyệt, hôm qua nàng nói tới chào tạm biệt Bạch Thủy, nhưng giờ thì, đợi hoài không thấy, Bạch Thủy cũng không tới, bản thân tự mình đi qua xem, như vậy mới yên tâm. Hẳn đi ngang qua Bạch gia thấy nhà khóa cửa, nhưng không nghĩ rằng Bạch Thủy sẽ ở đây, hẳn muốn qua từ biệt Minh Nguyệt, cho nên đến nhà nàng, ai ngờ Bạch Thủy cũng ở tại nơi này. Hẳn khẽ nhấp một ngụm trà, lợi dụng thời gian dùng trà để suy nghĩ câu trả lời, nói, “Nhà người khóa cửa, ta nghĩ người sẽ đến đây.”

Lúc này Bạch Thủy mới hiểu, nàng nhìn bên trong, thấp giọng nói, “Đại nhân cảm thấy Minh Nguyệt là người như thế nào?”

Tô Văn Khai lại nhấp một ngụm trà, “Cái gì như thế nào?”

“Nàng làm ngỗ tác như thế nào.” Bạch Thủy khó hiểu hỏi, “Đại nhân tưởng ta hỏi cái gì?”

---- hẳn cho rằng nàng hỏi con người Minh Nguyệt như thế nào. Tô Văn Khai lại uống trà, “Rất cẩn thận, cũng cực kì có tâm. Nàng làm ngỗ tác không đơn giản vì chức trách, mà vô cùng quan tâm vụ án, nếu làm không xong sẽ tuyệt đối không buông tay.”

“Vậy đại nhân cảm thấy nàng có thể làm ngỗ tác trong phủ không, đi theo đại nhân phá án?”

Lời này vừa nói xong, tâm tình Minh Nguyệt phía sau cánh cửa liền loạn, đời này ngoại trừ sợ chó nàng chưa từng sợ thứ gì, vậy mà bây giờ lại sợ hãi nghe câu trả lời của hẳn.

Tô Văn Khai nghe ra ý tứ trong lời nói, ngẩng đầu nhìn nàng, “Ý của Bạch bộ đầu, muốn đề Minh Nguyệt cô nương cùng đi đến Đại Danh Phủ? Nhưng nàng...”

Trái tim Minh Nguyệt nhảy dựng lên, cực kì hồi hộp, không dám nghe tiếp, trong lòng nàng hết sức sợ hãi nha!

“Nhưng nàng nguyện ý đi sao?”

Hai mắt Bạch Thủy sáng ngời, “Ý đại nhân là chỉ cần nàng đồng ý, ngài cũng sẽ không ghét bỏ nàng?”

Tô Văn Khai lắc đầu, “Nàng là một ngỗ tác giỏi, so với ngỗ tác ta từng gặp ở Đại Lý Hình Bộ lúc trước, năng lực của nàng không phải là tốt nhất, nhưng nàng thích hợp nhất. Nếu Minh Nguyệt cô nương chịu đi, là may mắn của nha môn.”

Bạch Thủy mừng rỡ, chạy đến cửa phòng Minh Nguyệt, ra sức gõ cửa, thiếu chút nữa khiến lỗ tai Minh Nguyệt điếc một cái.

“Người nghe thấy gì không, còn không mau ra đây, đi Đại Danh Phủ nào!”

Bên trong đáp lại, Bạch Thủy liền đi vào giúp nàng thu dọn đồ đạc. Tô Văn Khai vẫn ngồi tại chỗ uống trà, nhưng hẳn chợt phát hiện trà đã nguội rồi. Ài, ôi... sao miệng lưỡi lại khô đắng đến thế, nóng vội gì chứ.

Hắn đặt chén trà xuống, đi tới cửa hít thở không khí. Đứng ở tiền sảnh nhỏ nhỏ, dễ dàng thu hết hình ảnh gốc cây đào trong viện vào trong mắt.

Mấy ngày gió táp mưa sa, nụ cây đào không còn mấy cái, lá cây ít ỏi treo trên cành, lá cây màu xanh tò điểm thêm cho thân cây khô nâu, bức tường rục

rõ màu sắc, quả thực giống như tranh vẽ. Không lâu sau phát ra tiếng mở cửa, một cô nương đi ra, không còn rối loạn như ban nãy, mắt sáng như ngọc, cười đẹp hơn hoa đào.

Nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cự tiểu xuân phong.

Hắn nghĩ, hiện giờ hắn có khả năng sửa lời, bởi vì người vẫn còn, hoa đào vẫn còn.

(HD: ý Tô Vân Khai là sửa lời trong câu ‘Đào hoa y cự tiểu xuân phong’, thơ gốc là ‘đào hoa y cự tiểu đông phong’)

“Đi thôi, đi Đại Danh Phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô nương bánh nhân đậu (4)

Editor: HD

Tô Vân Khai đi Đại Danh Phủ nhận chức, đã sớm rời khỏi Giang Châu, vốn định chậm rãi đi bộ đến, tiện thể thưởng thức cảnh đẹp ven đường. Nhưng lại vô tình ở trấn Nam Nhạc hơn mười ngày, cho nên thời gian còn lại có chút gấp gáp. Vì thế hắn mua xe ngựa, dự định lái xe tới. Khi mua xe ngựa xong đã là giữa trưa, rõ ràng phải đi ăn trước mới xuất phát được.

Khi bọn họ ăn cơm xong, tiểu nhị cũng đã cho ngựa ăn no rồi dắt ra ngoài.

Tô Vân Khai cầm lấy roi ngựa, để cho hai vị cô nương lên xe ngồi. Bạch Thủy lên xe trước, đang định đỡ Minh Nguyệt lên, thì chợt phát hiện trong xe có người, nhú mảy, lập tức vén rèm lên, quăng một quả dấm vào người nọ, quả dấm còn chưa xuống, liền thấy rõ khuôn mặt, vội vàng thu tay lại. Còn chưa kịp phát ra tiếng, lập tức bị người nọ bịt miệng, hắn nói với chính mình “Xuyt”, Tô Vân Khai và Minh Nguyệt nghe thấy, thò đầu vào trong thăm dò.

Về mặt Tần Phóng dính đầy bụi đất, thấy hai người kia vào hắn lại “Xuyt, xuyt” hai tiếng.

Bạch Thủy bị hắn đè nửa người, mặt đỏ tai hồng nheo cổ tay của hắn một cái, Tần Phóng bị đau đến đỏ cả mặt, nhưng không dám la lên, nằm bò trong xe xoa tay, trợn mắt nhìn Bạch Thủy, “Có tin ta báo cha ta cắt chức người không!”

Bạch Thủy cười lạnh một tiếng, giơ tay làm bộ muốn đánh hắn, Tần Phóng vội vàng trốn sang một bên, ánh mắt nhìn Tô Vân Khai cầu cứu, “Tỷ phu, cứu đệ, người của cha đệ vẫn còn ở quanh đây, đệ không mang bạc, hết tiền lộ phí.”

Tô Vân Khai suy nghĩ một chút, “Có thể mang đệ đi cùng, nhưng chơi đùa nửa tháng, đệ phải trở về Khai Phong cho ta. Đợi lát nữa viết thư báo bình an về nhà.”

“Được được, nghe huynh hết.” Lúc này hắn mới thấy thoải mái, nhìn Bạch Thủy hỏi, “Tỷ phu của ta phải rời khỏi đây, người đi theo làm gì? Mau đi xuống, bán công tử buồn ngủ rồi.”

Thanh đao của Bạch Thủy chia về phía hắn, lạnh lùng nói, “Dám vượt qua chỗ này, ta liền chém người thành hai mảnh.”

Tần Phóng hít một hơi lạnh, chân lùi về sau không dám lên tiếng nữa.

Đối với Minh Nguyệt mà nói xe ngựa có hơi cao, lại không có ghế ngựa, cho nên khi muốn đi lên thì phát hiện chân mình khá ngắn, tay mất lực, thiếu chút nữa ngã xuống, ai ngờ có người đỡ ngang hông nàng, nàng mượn lực leo lên. Nhìn lại, phát hiện chính là Tô Vân Khai. Thấy hắn, nàng vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi người đi vào trong xe, sau đó lại sờ sờ eo mình, vừa hay Tô Vân Khai đưa bao quần áo vào liền nhìn thấy hành động của nàng. Hắn giả vờ không biết, để nàng khỏi xấu hổ.

Một lát sau, bên ngoài đưa đến một cái ghế, bảo Tần Phóng cật vào thùng xe. Minh Nguyệt nhìn thấy cái này thật quen mắt, lúc này mới nhớ ra, đây chẳng phải là cái ghế hồi nãy chương quây khách điểm đem ra ngoài để ngồi phơi nắng sao? Nàng nhìn ra ngoài cửa xe, chương quây đang đứng, dựa lưng vào cây cột!

Nàng duỗi lưng, mệt mỏi tới qua tan thành mây khói. Ngày hôm nay, ánh nắng ấm áp, mặt trời chói mắt.

Lát sau, Tần Phóng nằm úp, lên nhìn ra ngoài quan sát, không phát hiện người nào khả nghi, bấy giờ mới thấy an tâm. Sau đó hắn nhìn Bạch Thủy giơ đao chia về mình, sợ tới mức vội vàng rút người lại.

Từ trấn Nam Nhạc tới Đại Danh Phủ, đường đi vô cùng thuận lợi, nhưng cũng mất tám ngày mới đến được.

Dọc đường đi, một ngày bọn họ phải ở cùng nhau hơn mười hai canh giờ, không muốn thân quen cũng không được. Mặc dù Tô Vân Khai và Minh

Nguyệt cũng có chút cẩn trọng, nhưng không xa cách như những người mới quen biết nhau, khi nói chuyện thường xuyên cười đùa. Bạch Thủy và Tàn Phóng thì khác, ở chung với nhau rất âm ỉ. Như Minh Nguyệt miêu tả, như là chuột với mèo.

Tô Vân Khai có quan ấn, dẫn theo bọn họ làm người hầu cận, ghi tên vào danh sách, cùng nhau ở trạm dịch, bớt đi rất nhiều rắc rối.

Ngày hôm đó, bốn người Tô Vân Khai vẫn đi theo lộ trình, cách phủ nha khoảng chừng hai mươi dặm, nếu đi gấp có thể kịp giờ ăn trưa. Lần này hắn đi nhận chức không có thông báo cho người bên kia, chỉ biết là có quan mới nhận chức.

Tàn Phóng ngủ suốt mười ngày trên ván gỗ, thắt lưng cứng ngắt. Giường chỗ trạm dịch còn cứng hơn, lúc hắn ra khỏi trạm dịch hai tay đỡ lấy hông, đi chân thấp chân cao. Bạch Thủy nhìn thấy, giờ tay chọc vào lưng hắn, Tàn Phóng lập tức nhảy dựng lên, nổi giận nói, “Bạch bộ đầu!”

Bạch Thủy nhủ mày, “Đứng nhức nhích, ta bấm huyệt cho ngươi, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Tàn Phóng nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu hắn bỏ chạy, nói không chừng Bạch ma vương cũng tóm hắn trở về, không khéo lại chịu thêm tội. Hắn “Ừ” một tiếng đứng im, Bạch Thủy néo trái néo phải, không chê vào đâu được. Cuối cùng Bạch Thủy buông tay ra, Tàn Phóng bước hai bước, không ngờ hắn thực sự đỡ hơn nhiều rồi. Hắn có chút ngưỡng mộ nhìn Bạch Thủy, “Tay nghề không tồi, học ai vậy, hôm nào ta cũng đi học.”

Bạch Thủy hát cầm, “Ừ.”

Tàn Phóng nhìn theo, thấy một đôi nam nữ cùng nhau bước ra khỏi dịch quán, ánh nắng chiếu xuống, trai tài gái sắc, cười cười nói nói, thật sự là một đôi ngọc bích, nhìn thôi cũng cảm thấy thoải mái. Đột nhiên hắn có cảm giác không đúng, cảm thấy dạ dày quay cuồng, kinh ngạc nhìn Bạch Thủy, “Minh, Minh Nguyệt cô nương? Nàng học như thế nào?”

Bạch Thủy suy nghĩ một lát nói, “Từ khi nàng theo gia gia học nghiệm thi, buộc phải nhớ các vị trí huyệt đạo, tất nhiên nhớ huyệt đạo cũng có chỗ hữu dụng.”

Tàn Phóng bỗng nhiên cảm thấy hai chân vô lực, thắt lưng càng ngày càng đau, dạ dày có chút khó chịu.

Tô Vân Khai thấy sắc mặt Tàn Phóng tái nhợt nằm úp trên vách xe, thì hỏi, “Hắn bị sao vậy?”

Bạch Thủy nhìn hắn một cái, trả lời, “À, chắc là do đau lưng nha.”

Minh Nguyệt bước lên phía trước nói, “Tiểu hầu có muốn ta bấm huyệt cho ngươi không?”

“Không cần!”

Tô Vân Khai nhủ mày, “Không thì không, cần gì phải lớn tiếng như vậy.”

Tàn Phóng nói, “Thì, không!”

Tô Vân Khai cong khóe miệng, giờ tay chọc lưng Tàn Phóng một cái.

“Oa —”

Tàn Phóng thở hắt hắt, Tô Vân Khai cảm ghé xuống, đặt trên mặt đất. Minh Nguyệt gãi ghé đi lên, cúi người để hắn bỏ ghé vào trong. Mấy ngày nay lập đi lập lại, hai bên đã sớm hiểu ý nhau.

“Tỷ phu, đệ không thể trèo lên được.”

Tô Vân Khai ngồi trên xe, tay cầm roi ngựa, ánh mắt khẽ lướt qua hắn, “Vậy thì ở lại dịch quán đi.”

Tàn Phóng vừa nghe vậy, lập tức nhảy vọt lên xe, động tác còn nhanh hơn cả báo. Chờ hắn bò vào xe rồi, lại bắt đầu rên rỉ, khiến Bạch Thủy vô cùng bức bối.

Minh Nguyệt nghe hai bọn họ cãi nhau hết sức ồn ào, liền cúi người ra ngoài, ngồi bên cạnh Tô Vân Khai, mở bao giấy dầu ra, xé một miếng bánh nướng đưa tới trước mặt Tô Vân Khai. Hắn cắn vào trong miệng, từ từ nhai nuốt. Nuốt vào một miếng, nàng lại dứt thêm một miếng. Chốc lát chiếc bánh đã được ăn hết, Minh Nguyệt hỏi, “Uống nước hay là ăn một cái nữa?”

“Nước.”

Đội hắn uống nước xong, Minh Nguyệt ôm túi nước. Tiếng vó ngựa vang lên, gió từ từ ngừng lại, bọn họ đã lên núi. Đường núi này cực kì ngắn, dưới sườn núi có thể nhìn thấy thôn trang. Nàng xem bản đồ, chỉ vào thôn trang bên trái đường, “Đi qua chỗ này, đường bên phải sẽ thông tới nơi khác.” Nàng nói xong nghiêng đầu hỏi, “Huynh đi con đường này bao giờ chưa?”

“Đã từng. Từ Giang Châu tới Khai Phong, từ Khai Phong tới Đại Danh Phủ, lại từ Đại Danh Phủ tới những địa phương khác, trước đây đi theo phụ thân, có lẽ đã đi hết Đại Tổng rồi.”

Giọng nói người lái xe cực kì nhẹ nhàng, nhưng nhà quan lại sao có thể chạy tới chạy lui. Minh Nguyệt từng nghe chuyện phụ thân hắn, bởi vì là người

quá ngay thẳng chính trực, cho nên con đường làm quan không hề thuận lợi. Sở dĩ Tô Văn Khai được thưởng thức, vì hắn là thám hoa do đích thân hoàng đế khám điểm, lại từng bồi thái tử đọc sách, cực kì được tín nhiệm, hắn lại rất có năng lực, cho nên con đường làm quan thuận lợi hơn nhiều so với phụ thân hắn.

Hiện tại hắn được thăng chức làm Đề Hình Quan, đây chính là bằng chứng tốt nhất.

Dưới khuôn mặt bình tĩnh tuần lãng, là một vách tường cao ngất, Minh Nguyệt không tài nào vượt qua được. Tiểu ca ca trong trí nhớ, rõ ràng là một người phóng khoáng hay nói chuyện.

Tô Văn Khai thấy nàng thật lâu không nói chuyện, nhìn nàng, “Sao vậy? Gió lớn thì vào trong ngồi đi.”

“Không sao cả, một mình huynh đánh xe cực kì buồn chán, ta ngồi với huynh.”

Buồn chán? Cũng không hẳn. Nhưng có người ngồi bên cạnh trò chuyện, cũng không tệ lắm. Tô Văn Khai không bảo nàng vào trong nữa, nhưng mà hai người trong xe cãi nhau ầm ĩ không ngừng, tiếng động rất lớn. Tô Văn Khai với Minh Nguyệt nheo mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ bật cười, thật sự là hai kẻ dở hơi.

Dưới sườn núi, đi ngang qua bên trái thôn trang. Khi đến gần, cách một đoạn đường Minh Nguyệt nhìn thấy có giấy tiền vàng mã hương nến.

Một cây hương nến xen kẽ với một mảnh giấy tiền vàng, mặt đất có hai ba ngọn đèn nhỏ, tán ở trong bụi cỏ, trên đường có bùn. Có chút ẩm ướt, nên lúc xe ngựa đi ngang qua cán thành bùn, để lại trên đất dấu vết lớn, chắc chắn phải đi một khoảng nữa mới hết.

Ở Tổng Triều, khi người dân bán xức qua đời, người dân dùng giấy tiền vàng mã cùng với hương đèn, rải trên mặt đất, nghe nói để lót đường cho quỷ hồn, thuận lợi tìm đến quỷ môn quan, hơn nữa sau khi người chết ra đi, có thể sử dụng số tiền này.

Minh Nguyệt nhìn xung quanh, thế mà lại phát hiện không có nhà nào treo tang trắng, cũng không nghe thấy kèn loa, chỉ có giấy tiền trải một đường dài.

Tô Văn Khai cũng quan sát vài lần, mãi đến khi xe ngựa rời khỏi đường nhỏ, cách lộ khẩu (*đường giao) không xa trên một sườn núi nhỏ, có một đám người túm tụm một chỗ. Nhưng không ai là khóc, cũng không thấy rơi lệ, cảm thấy kì quái, “Bên kia đang làm cái gì?”

Minh Nguyệt cũng hết sức tò mò, “Đi coi thử đi.”

Xe ngựa đột ngột dừng lại, Tần Phóng dừng một chút, vén màn lên nhìn ra ngoài, thì thấy trên mặt đất trải đầy tiền vàng, hắn lập tức rút người lại. Bạch Thủy thấy vậy, liền nhảy xuống xe, đi theo hai người kia tới sườn núi.

Vốn tưởng do ở xa nên không nghe thấy tiếng động, hóa ra đến gần, vẫn không có ai khóc. Minh Nguyệt cực kì tò mò, vội vàng đi tới, thấy mười mấy người cúi đầu nhìn xuống một chỗ, vẻ mặt thoải mái, cũng có người vừa cười vừa nói. Đợi nàng đi tới cái hồ đó nhìn xem, mới hiểu ra. Đúng lúc Tô Văn Khai đến, nàng thấp giọng nói, “Là thập cốt.”

Tô Văn Khai giật mình, thập cốt gọi là thu thập tro cốt cải tang, ở Nam Triều khi đó Giang Yêm từng nhắc tới “Xuyết hoạch liêm hỏa, thối hồn thập cốt”, là một dạng mai táng người chết, người thân tìm tro cốt người thân mai táng lần nữa, quy định phải đủ 13 năm.

Chẳng trách về mặt những người này khá thoải mái, dù sao người thân cũng rời đi 13 năm rồi, có thể có bao nhiêu đau buồn chứ.

Minh Nguyệt nghĩ thông suốt, trong lòng không còn gì nghi ngờ, liền quyết định rời đi. Nhưng vừa mới xoay người, cổ tay bị Tô Văn Khai kéo lại. Nghiêng đầu nhìn, hắn liếc mắt, ý bảo nàng nhìn lên đồng xương cốt kia. Nàng nhìn tới, lập tức dừng lại.

Ở trên đó, có hai bộ hài cốt.

Nàng nuốt nước miếng, Tô Văn Khai hỏi người ngoài, “Xin hỏi vì sao lại có hai bộ hài cốt?”

Người ngoài cười nói, “Phu thê thôi, đồng mộ đồng huyệt.”

Minh Nguyệt nhú mày, “Nhưng nhìn hai bộ hài cốt lớn nhỏ, hai người đó chắc hẳn phải cách nhau mười mấy tuổi?”

Người ngoài vẫn cười, đáp ---

“Mình hôn.”

(*Đám cưới ma)

Chương 20: Bạch cốt mười năm (1)

Editor: HD

“Minh hôn?” Minh Nguyệt lập lại lần nữa, thấy hắn gật đầu, mới không hỏi nữa, nhìn về phía Tô Văn Khai.

Tô Văn Khai cũng từng nghe thấy chuyện này, cho nên không ngạc nhiên.

Minh hôn hay gọi là phối âm hôn, kết hôn sau khi qua đời, thói tục do cha mẹ lựa chọn người có độ tuổi thích hợp kết làm âm thân. Kết âm thân hay có cách nói khác là sợ người chết lòng còn oán khí, quỷ hồn không chịu rời khỏi gia đình, khiến cho người thân không yên tâm. Cho nên để bọn họ trở thành phu thê, chôn chung hợp táng. Lại có nguyên do là vì nữ tử chưa cưới mà chết không thể lập bia, sợ thành oan hồn vô chủ, khiến cha mẹ bất an, vì thế gả cho người ta, để mồ mà không còn là cô hồn.

Tô Văn Khai ngẩng đầu nhìn lên hướng sườn núi, bia mộ lớn lớn nhỏ nhỏ đứng lằng lằng trên sườn núi, rõ ràng là nghĩa địa. Nhìn kỹ lại, bia mộ bị đào lên không giống bia mộ bên cạnh, so sánh một chút, có lẽ thực sự không giống nhau, riêng về phần mộ địa, phần mộ lớn hơn bình thường rất nhiều. Hắn hỏi: “Nơi này rất thịnh hành kết âm thân sao?”

“Trước kia nơi này của chúng ta gặp họa rất nhiều, những đứa nhỏ chết khi chưa thành thân cũng nhiều, cha mẹ bọn họ sợ dưới đất cô đơn lạnh lẽo, liền phối hợp cho chúng. Nhưng mấy năm nay cuộc sống khá dễ chịu, không có thiên tai, hồng thủy cũng không chìm đồng ruộng, hài tử có thể sinh sống, cho nên không còn mấy chuyện này nữa.” Nói xong, bên kia hét lên bảo cần người giúp, hắn từ liền đi qua.

Một mình Tần Phóng ngồi trên xe chờ bọn họ, hắn không đi qua, nhìn phía xa thấy mấy người bọn họ đi về. Ba người vừa mới về, lúc này trong lòng Bạch Thủy mới cảm thấy vô cùng khiếp sợ, “Buổi tối mà đi qua chỗ này, có lẽ sẽ nhìn thấy quỷ hỏa.”

Nói xong cảm thấy dưới chân giẫm lên cái gì đó, cúi đầu nhìn, hóa ra là một cục đá. Lại nhìn kỹ, là bia đá, phần đầu dính bùn, có thể mới bị người ta đào lên, lại là một cái thập cốt a. Nàng cảm thấy lòng bàn chân run lên, vội vàng chạy đi, bỏ lại Tô Văn Khai và Minh Nguyệt ở phía sau.

Tô Văn Khai thấy hiếm lạ, “Thật kì quái, Bạch bộ đầu không sợ người chết, lại sợ quỷ.”

Minh Nguyệt cười nói, “Đa số mọi người đều như vậy, có thể thấy được rằng, nếu biết trước hung hiểm sẽ không còn thấy sợ hãi. Đáng sợ nhất là không biết chuyện gì sẽ xảy ra thôi.”

Tô Văn Khai hơi hiểu được, “Cho nên có người cảm thấy thà đắc tội tiểu nhân, còn hơn kết giao với quỷ quân tử.”

So với chính diện nghênh địch, đột nhiên bị người ta đâm một nhát sau lưng, đây mới là chuyện đáng sợ nhất.

Tô Văn Khai thấy sắc mặt nàng vẫn bình thường, cúi đầu hỏi, “Cô nương không sợ sao?”

“So với quỷ, ta càng sợ tiểu nhân hơn. Gia gia từng nói, không làm việc trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa.”

Nhìn bộ dạng vững vàng tin chắc của nàng, Tô Văn Khai chậm nửa bước, cúi người nhẹ nhàng thở một hơi vào cổ nàng. Minh Nguyệt cứng đờ, hét lên một tiếng rồi che lỗ tai nhanh chóng bỏ chạy. Chạy một hồi mới dừng lại, quay đầu nhìn hắn, thấy vẻ mặt nín cười của hắn, bấy giờ mới hiểu ra, quay lại đánh hắn hai cái.

Quả đảm của nàng mềm mại hơi hột, Tô Văn Khai không chút phản ứng, thuận thế xoa đầu nàng. Cười cười nói, “Sau này đến Đê Hình Tư, sẽ gặp rất nhiều án kiện, có những lúc ta chuyên tâm phá án mà quên mất người khác, nếu cô nương nói không sợ, ta thực sự sẽ nghĩ cô nương không sợ. Cho nên sợ thì cứ sợ, tránh cho ta không để ý, vớt cô ở lại một mình.”

Minh Nguyệt nâng mắt nhìn hắn, lúc này mới gật đầu.

Đến chỗ Đại Danh Phủ, đã là tháng hai rồi. Chưa tới cuối xuân, nhưng mưa khá nhiều, cả đường đi bánh xe dính bùn đất thật dày, xe ngựa ướt sũng nhìn thấy có chút chật vật sơ sài.

Sau khi vào Đại Danh Phủ, Tô Văn Khai phát hiện người dân nơi này rất yên bình, cửa nhà môn rộng mở, nhưng không có ai đi vào, cánh cửa cũ kĩ nhưng không bẩn thỉu, bảng hiệu đại môn cũng không nhiễm bụi trần. Nếu muốn biết quan viên trước làm tốt hay không, nhìn là có thể thấy được.

Bạch Thủy nhận lấy công văn từ Tô Văn Khai, xong đi vào bên trong thông báo. Lát sau có người ra, dẫn bọn họ vào.

Phủ nha so với nha môn trấn Nam Nhạc, không những khí thế bên ngoài to lớn, bên trong càng rộng lớn hơn. Vào trong, đó là sân nhỏ, một cây tùng cổ lâu đời vĩ đại như quạt lông, nằm ngay sân. Gần đó có chòi nghỉ mát, bốn vách tường trống không, mái hiên cao. Hành lang dài cứ mười bước lại có một bộ tranh chữ, chữ viết mạnh mẽ tiêu sái, bức họa kém hơn chữ một chút, nhìn ẩn chương trên tranh, xem ra không phải của người nổi tiếng.

Nha dịch thấy Tô Văn Khai để ý bức tranh chữ, liền nói, “Đây là bút mực đại nhân lưu lại, trước đó có dặn dò chúng ta, nếu vị đại nhân sau này cảm thấy không thích, cứ việc gỡ xuống. Nếu cảm thấy vừa mắt, thì rảnh rỗi nhìn qua vài lần.”

Trong lòng Minh Nguyệt tò mò, lén nhìn bức tranh chữ, hầu như đều là tám chữ ‘Thanh chính liêm minh, yêu dân như con’ một cái khác là ‘Gương sáng treo cao, công bằng chấp pháp’, nàng thấp giọng nói, “Đi thì cứ đi, vì sao để lại nhiều tranh chữ như vậy?”

Tô Văn Khai cười cười, nghiêng đầu nhẹ giọng, “Vị đại nhân kia nhờ người chuyển lời, một câu hai nghĩa. Tranh chữ viết đều là châm ngôn, nếu ta khinh thường, bỏ mấy thứ kia đi, thì chính là không nguyên ý làm quan tốt. Nếu ngoài mặt ta giữ chúng lại, nhưng trong lòng không muốn làm quan tốt, mỗi ngày ra vào nơi này, làm sao có thể đối mặt với chúng?”

Minh Nguyệt mấp máy môi, “Vị đại nhân này thật đúng là dụng tâm lương khô.”

Tần Phóng nói xen vào, “Cổ hủ, cả dòng quan văn đều có mùi cổ hủ, có bao nhiêu người thật sự vì dân mà phục vụ chứ, chỉ bằng mấy bức tranh chữ này là có tác dụng? Ngốc không chịu được.”

Minh Nguyệt nói, “Quan tiền nhiệm rời khỏi nơi này, nhưng tâm tư vẫn ở đây, sao người có thể nói người ta ngốc chứ.”

“Chính là ngốc.” Tần Phóng sinh ra ở nơi người quý tộc đều là quan viên địa phương, cái gì cũng từng thấy qua, cho nên hắn mới không thích ở Khai Phong. Nhắm mắt làm ngơ, đi xem kí kịch, đọc thoại bản, nghe hát kịch xưa.

Tô Văn Khai xem xong tất cả tranh chữ trên hành lang, dặn nha dịch cứ dọn dẹp như trước kia, không cần gỡ bỏ mấy cái này xuống.

&&&&&

Dọc đường có bố trí cho một vài Tư, ngoại trừ Hình Tư, còn có Chuyển Vận Tư, quản lý tiền bạc; thay những Tư khác làm những việc thường ngày, phụ trách trông coi kho, cứu tế dân chúng. Tô Văn Khai vừa mới nhận chức, chẳng những muốn nhanh chóng xử lý công vụ, còn phải bớt thời gian đi thăm hỏi mấy vị đại nhân khác, gặp gỡ cường hào địa phương, tránh cho bên ngoài loạn lạc. Nửa tháng trôi qua, Minh Nguyệt rất ít khi gặp mặt hắn.

Bạch Thủy là bộ khoái cho nên đi theo Tô Văn Khai, Tần Phóng là người ham vui, dẫn cô nương đi theo thì khá bất tiện, cho nên không mời Minh Nguyệt đi chơi cùng. Cứ như vậy, chỉ có một mình nàng là người nhàn rỗi.

Nhưng rảnh rỗi cũng được, miễn sao trị an nơi này tốt là được, không xảy ra án mạng. Nàng tận dụng thời gian rảnh rỗi để chăm sóc hoa cỏ, cây đất cho chúng nó, lại bảo người dọn rửa hồ nước, ngoại ra giữ hơn nửa nước bùn để trồng hoa sen. Lá cây làm cho hồ nước thật đẹp mắt, nàng cảm thấy sức sống vẫn chưa đủ, vì vậy đi mua hơn mười con cá thả vào trong.

Hằng ngày Tô Văn Khai đi sớm về trễ do đó không để ý, ngày hôm sau, kết thúc công việc bên ngoài xong, hắn trở về đúng lúc hoàng hôn, khi đi ngang qua hành lang, phát hiện trên đỉnh xà nhà cách đó bốn trượng treo cái đèn lồng đến tận cuối đường. Hắn tò mò hỏi, “Treo đèn lên từ lúc nào vậy?”

Nha dịch đáp, “Tối hôm qua Minh Nguyệt cô nương treo lên, hình như nàng nói đại nhân hay đi về vào buổi tối, đốt đèn lên mới thấy đường được.”

Nha dịch không biết hai người họ có quan hệ gì, nhưng nhất định quan hệ không đơn giản, nếu không sao có thể ở trong nội nha, nội nha là nơi gia quyến đại nhân ở.

Tô Văn Khai nhìn lên lồng đèn kia, treo cao như vậy, nghĩ tới có thể nàng dùng gậy dài để treo lên đó. Cuối cùng nhìn sang hồ nước đầy sức sống, lá cây sen trải đầy mặt hồ, cũng không biết cuối mùa hè năm nay có thể thu được hoa hay không. Nha dịch lại nói, “Cái này cũng là do Minh Nguyệt cô nương trồng.”

Một đường đi một đường hỏi, không ngoài dự đoán đều là Minh Nguyệt. Sau cùng, nha dịch cười nói, “Chẳng trách người ta nói trong nhà có nữ nhân mới gọi là nhà, rất có tâm.”

Lời này tuy không sai, nhưng không biết vì sao sắc mặt của người kia không thoải mái hắn dừng bước, nhíu chặt mày, “Minh Nguyệt cô nương là ngõ tắc của phủ chúng ta, bởi vì không có người thân ở Đại Danh Phủ, một cô nương sống bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên mới ở trong nha môn. Về sau không được nói lung tung, phá hủy trong sạch của nàng.”

Nha dịch hoàn toàn xem nhẹ câu sau, kinh ngạc nói, “Ngõ tắc? Cô nương trẻ tuổi như vậy đã trở thành ngõ tắc?”

“Ừ, ngõ tắc.”

Nha dịch không còn tâm tư lắng nghe câu nói tiếp theo, khi đám nha dịch bộ khoái bọn họ ngồi một chỗ uống rượu từng suy đoán thân phận của Minh Nguyệt, nhưng tuyệt đối không ngờ nàng lại là ngõ tắc của Đề Hình Tư.

Tô Văn Khai thấy hắn kinh ngạc nói vậy, thì nhớ ra một việc. Hắn và Minh Nguyệt đều sống tự do tự tại, nhưng khi tới Đề Hình Tư lại vô cùng bận rộn, một ngày không gặp mặt được tới một lần, nên quên mất Minh Nguyệt cũng là cô nương, ở chung với mình thì sẽ bị tổn hại thanh danh. Nhưng không thể để nàng ở bên ngoài một mình, hắn thật sự rất lo lắng. Vừa nhíu mày vừa đi tới, liền gặp Tần Phóng ở ngã rẽ, nghĩ rằng Tần Phóng có cách, nên gọi hắn lại hỏi.

Tần Phóng nghe vậy, cất cao giọng nói, “Vấn đề này hết sức đơn giản, tỷ phu huynh cưới Minh Nguyệt thì được rồi, sau đó danh chính ngôn thuận.”

Tô Văn Khai ngừng một lát, “Hồ đồ.”

“Đệ hồ đồ lúc nào chứ, đệ cảm thấy tỷ phu đối xử với Minh Nguyệt cực kì tốt, còn kiên nhẫn hơn nhiều so với ta. Còn nữa, quen biết huynh mười mấy năm, số lần huynh cười với Minh Nguyệt một mình nhiều gấp mấy lần với đệ, hừ, huynh quả là thấy sắc quên nghĩa.”

Nói xong, ngã rề bên kia có người hỏi, “Ai thấy sắc quên nghĩa vậy?”

Giọng nói trong trẻo êm tai, trong nha môn chỉ có một người mới có giọng nói này.

Minh Nguyệt đang hết lòng suy nghĩ nên tu sửa sân sau như thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện, lúc nàng ngóng lơ tai lên nghe, chỉ nghe được bốn chữ cuối cùng.

Nàng lộ đầu ra, nhìn thấy hai kẻ đầu gối, nghiêm mặt giống như vừa phạm phải sai lầm lớn. Nàng hiểu ra “A... a...” hai tiếng, nói với Tần Phóng, “Ngươi lại đi dụ dỗ cô nương nhà nào đó rồi phải không?”

Tần Phóng giựt giựt khoe miệng, chỉ đành im lặng chấp nhận, thực oan uổng ~

Lúc hần đi có quay đầu nhìn hai người bọn họ một cái, không biết đang nói gì, vẻ mặt thoải mái thỉnh thoảng mỉm cười, hần cảm thấy tỷ phu cực kì xứng đôi với Minh Nguyệt. Đi tới đi lui, chợt thấy phía trước có người chạy tới, một thanh đao lúc ẩn lúc hiện, liếc mắt nhìn cảm thấy thanh đao kia làm nổi bật dáng người nhỏ xinh của người. Tuy nhiên sau khi nhìn rõ mặt, hần lại cảm thấy thanh đao này sao có thể so sánh với khí phách người cầm đao.

Thấy Bạch Thủy chạy đến trước mặt, hần định giờ tay chào hỏi, ai ngờ Bạch Thủy tới gần hần liền đẩy hần ra, thiếu chút nữa ngã ra ngoài lan can. Hần giật dử nhảy lên, “Bạch Thủy!”

Bạch Thủy không hề để ý đến hần, chạy tới trước mặt Tô Văn Khai, thờ dốc nói, “Cách nha môn mười dặm bên ngoài rừng cây tùng, phát hiện có một bạch cốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bạch cốt mười năm (2)

Editor: HD

“Ngày hôm qua ta đi hái thuốc, bình thường sẽ đi qua cầu nhưng bị nước phá hỏng rồi, ta liền đi bằng lối này. Ai ngờ đi được nửa đường, chó của ta chạy mất. Khi ta tìm được nó, nó đang ở chỗ này đào bới, sau đó ta thấy nó đào ra cái gì đó, phát hiện không ổn, liền báo quan.”

Người nói chuyện là chủ rừng quầy tiệm thuốc, mùa xuân có một số loại dược mọc lên, vì thế giống như ngày trước đi hái thuốc. Nào biết sẽ xảy ra chuyện thế này.

Bạch Thủy đi qua tiệm thuốc một chuyến, cũng đã kiểm tra, nói, “Đại nhân, ta hỏi thăm láng giềng gần nhà hần, hàng năm hần đều ra ngoài hái thuốc, cây cầu nơi này thật sự bị hỏng rồi, phải đi ngang qua chỗ này.”

Tô Văn Khai gật đầu, trấn an chủ rừng quầy vài câu, rồi bảo nha dịch đưa ông ta về.

Trong rừng cây cối xanh tươi, đều là cây tùng, ngày thường cành lá rậm rạp. Bởi vì bình thường ít người đi lại, cộng thêm mùa xuân mưa nhiều, cho nên trong rừng tràn ngập mùi nấm mốc, bầu trời so với bên ngoài ẩm ướt hơn một chút. Mà cái rừng này hoang vu, càng đi vào trong càng có nhiều bụi gai chặn đường, vừa nẩy đi vào chém xuống không ít.

Minh Nguyệt cầm lấy cái móc trong tay nha dịch, cái chiếu bao lấy thi thể đã nát vụn, nhưng có thể vì cây tùng tươi tốt cao lớn, nên đồng lá rơi rụng trên mặt đất dày hơn một thước, nước mưa thấm vào trong đất, tuy nhiên bùn đất bên cạnh thi cốt lại khá khô ráo.

Minh Nguyệt quét sạch bùn đất xung quanh thi cốt, xương cốt từ từ lộ ra, cho đến khi lộ rõ hình dáng đầy đủ.

Tư thế của thi cốt cuộn tròn, hình dạng thật sự không tự nhiên. Minh Nguyệt nhíu mày, Tô Văn Khai hỏi, “Thế nào?”

Minh Nguyệt ngồi xổm bên cạnh thi cốt, ngẩng đầu lên nói, “Khung xương khô ráo rất giòn, đại khái đã chết 15 năm. Sau đó mới được chôn ở đây.”

Bạch Thủy hỏi, “Không phải bị chôn sống sao?”

“Nếu là chôn sống, sẽ không nằm ở tư thế kia. Nhưng được chiếu bao bọc, mặc dù chiếu mục nát nhưng vẫn còn hình dáng, có lẽ giữ lại để xem sao, chắc lúc đó che phủ rất tốt.”

“Nguyên nhân chết là gì?”

“Nghiệm cốt mới biết được.” Minh Nguyệt nói xong ngẩng đầu nhìn trời, khó xử nói, “Ta thấy gần đây mưa dầm, phải đợi trời quang mới được.”

Tô Vân Khai hỏi, “Tại sao lại đợi trời quang?”

Minh Nguyệt đáp, “Thật ra cũng không phải, có điều trời quang nghiệm cốt mới tốt. Nhưng trời đầy mây cũng được, quang đăng là ‘chưng cốt’, trời mây thì ‘nấu’”.

Bạch Thủy nuốt nước miếng, “Muôi coi nó như nấu ăn à.”

“Cũng không khác nấu ăn là bao.”

Dạ dày một đám nha dịch và bộ khoái không tránh khỏi co rụt lại.

Tô Vân Khai cười cười, kéo nàng đứng dậy, thấy trên tóc nàng dính bùn, nhẹ nhàng phui đi, “Vậy thì muốn ‘nấu’ như thế nào?”

Minh Nguyệt tùy tiện phui mặt, nhưng tay dính bùn, càng phui càng dơ. Nàng hoàn toàn không biết, giải thích nói, “Chưng cốt dùng rượu cùng với dấm chua, nấu hai canh giờ rồi dùng giấy dầu rọi lên xương cốt có thể thấy được hoa văn màu đỏ và máu. Nếu như nấu cốt, thì tìm một cái vò, trước tiên nấu dấm chua, xong bỏ xương cốt vào, tiếp đến thêm muối và bạch mai, nấu sôi rồi lấy xương cốt ra, dưới ngọn đèn dầu, có thể nhìn thấy chỗ bị thương trên khung xương khi còn sống.”

Cuối cùng hẳn cũng biết vì sao lại có tên là nấu cốt, quả thực không khác phương pháp nấu ăn là mấy. Hẳn nghe xong không cảm thấy gì, trái lại mọi người sắc mặt rất tệ, chỉ cầu hôm nay người nhà không làm mấy món xương, chứ không nuốt xuống làm sao.

Minh Nguyệt không yên tâm để nha dịch thu thập thi cốt, dặn dò xong liền nhảy xuống hố, không để ý bộ dạng há hốc mồm của người ngoài. Vừa nãy nghe nói nàng là ngổ tác, mọi người bàn luận cảm thấy không hài lòng khi hợp tác với nữ tử, lúc này đưa mắt nhìn nhau, không ai nói lời nào.

Tô Vân Khai cũng không ngăn cản, nàng là ngổ tác, có những việc bản thân nàng nên làm, mới có thể phục chúng. Lúc này sắc trời đã tối, mưa gió sắp đến. Hẳn cảm đèn lồng chiếu sáng cho nàng, nàng đi lên trước hẳn liền đi lên trước, nàng lui về sau hẳn cũng lui về sau. Minh Nguyệt ở trong hố hành động rất tự do, Tô Vân Khai đứng trên cao rọi đèn, còn phải duỗi thẳng tay, xem ra còn mệt hơn cả Minh Nguyệt. Người dưới hố dọn dẹp xương cốt dường như không phát hiện người rọi đèn là hẳn, chỉ tập trung tìm toàn bộ thi cốt.

Nha dịch đi từng vùng lân cận để hỏi thăm dân chúng, Minh Nguyệt không cho người khác đụng vào, cho nên nơi này chỉ có hai người. Tô Vân Khai thấy mặt nàng dính bùn, nhưng nàng lại không biết, một cặp mắt sáng được lồng đèn chiếu lên giống như hắc minh châu dưới ánh trăng, sáng chói xua tan u ám.

Qua rất lâu, Tô Vân Khai thấy lồng mây nàng nhũn chặt lại thì tiến lên phía trước hỏi, “Sao vậy?”

“Còn thiếu xương ngón tay.” Minh Nguyệt trả lời xong mới để ý, ngẩng đầu nhìn, quả thực là hẳn. Nàng kinh ngạc, “Huynh vẫn luôn rọi đèn cho ta?”

Tô Vân Khai cười nói, “Chẳng lẽ không được hay sao?”

“Tất nhiên không phải, nếu không được, ta đã sớm chửi người rồi.” Minh Nguyệt ho nhẹ một tiếng, “Tình tình ta có chút không tốt, nhất là khi sốt ruột.”

“Ta thấy rất tốt.” Tô Vân Khai nói, “Cũng chỉ còn một khối xương, ta sẽ xuống tìm, không phải sợ giẫm nát xương cốt.”

“Ừm.”

Hố cũng không to lắm, khi khom lưng tìm kiếm, chỗ này liền có vẻ nhỏ.

Nhưng Minh Nguyệt hoàn toàn không còn tâm tư suy nghĩ miên man, lúc này chẳng còn chuyện chú như trước, ngược lại cảm thấy âm khí lùa tới. Gió đêm lạnh, càng lúc càng lạnh. Nàng kéo áo Tô Vân Khai, xích lại gần hẳn, “Ta có chút sợ.”

Tô Vân Khai đưa lồng đèn đến trước mặt nàng, chiếu sáng khuôn mặt nàng, “Ta ở đây, nếu cô nương sợ cứ nói chuyện với ta đi.”

Ngược lại Minh Nguyệt tóm lấy ống tay áo hẳn, nhỏ giọng, “Xương ngón tay kia sẽ không bị chó của chương quầy ăn rồi chứ.”

“Chắc là không, chương quầy nói lúc ông ta đến, thấy con chó đào ra vài thứ, không có ăn.”

“Nhưng tại sao lại tìm không ra, tìm những nơi gần đây, nhưng cũng không thấy.”

Nàng nói xong chính sự không còn gì để nói, liền tự mình lẩm bẩm, sau đó hẳn di chuyển một bước, cái đầu của nàng gần như muốn áp vào cánh tay hẳn. Lúc này Tô Vân Khai mới cảm thấy nàng thật sự sợ quý, nhưng khi nghiệm thi nàng không hề sợ, vừa nãy cũng không sợ, chỉ có thể nói vì quá tập trung nên quên hoảng sợ. Một khi thoát khỏi trạng thái kia, liền nhanh chóng mất đi kim cương tâm.

Nàng thì thầm lấy thêm can đảm, về sau lại mở miệng hát. Tô Vân Khai nghe được, cúi đầu hỏi nàng, “Cô nương hát bài gì vậy?”

“Một dân ca ở địa phương chúng ta.”

Đối với âm luật Tô Văn Khai hiểu biết một chút, hỏi: “Sao lại không nghe thấy điệu nhạc?”

Minh Nguyệt đỏ mặt, cúi đầu thật thấp, “... giọng ta không tốt, hát lạc nhịp.”

Tô Văn Khai chợt cười, “Hát đi, ta sẽ không nói cho người khác biết.”

Minh Nguyệt nghe vậy, lúc này mới tiếp tục ca hát. Tô Văn Khai vẫn cảm thấy không giống như hát, điệu nhạc gay gắt, có điều cũng không quá khó nghe. Giống như ngâm xướng, nhưng có chút run rẩy.

Tiếng ca đột ngột dừng lại, Tô Văn Khai ngừng tay, ống tay áo bị nàng kéo kéo, nghiêng đầu nhìn thì thấy vẻ mặt hưng phấn của nàng, giờ một khối xương dính bùn lên nói, “Tìm thấy rồi!”

Nấu cốt không thể dùng lọ, nếu không sau khi lấy ra xương cốt sẽ biến thành màu đen. Minh Nguyệt đã quên nói chuyện này, vì thế nha dịch chuẩn bị lọ, đành phải đi tìm một lần nữa.

Chập tối Tần Phóng quay về nha môn tưởng rằng sẽ có cơm ăn, ai ngờ mọi người đã đi vào rừng, hần liền đi ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy nha môn vẫn không có ai. Tự mình đi tìm cơm ăn, lúc này đi đến phòng bếp nhìn thấy Minh Nguyệt, hần nhảy vào, “Minh Nguyệt cô nướng thật quá đáng, ăn cơm mà không gọi ta.”

Minh Nguyệt thấy hần muốn thò đầu qua nhìn đồng bạch cốt kia, sợ hần hoảng sợ, vội vàng che bao bố không cho hần coi. Tần Phóng rất muốn xem, lắc qua lắc lại tránh Minh Nguyệt, nàng không để ý bị hần lừa.

“Dừng...”

Minh Nguyệt tiến lên ngăn cản, Tần Phóng mở bao ra, lập tức thấy một đầu lâu nằm trên đồng xương cốt, trong khe mắt trống rỗng giống như mọc ra ánh mắt, nhìn hần chằm chằm.

Hần há miệng thở dốc, hai mắt trợn trừng, hồn mê bất tỉnh. Minh Nguyệt sợ tới mức vội vàng đưa tay đỡ hần, thiếu chút nữa bị hần đè ngã.

Vừa đúng lúc Tô Văn Khai cầm cái vò đi vào nhìn thấy, liền đi lên đỡ Tần Phóng. Minh Nguyệt giờ tay véo Tần Phóng, vậy mà không thể véo cho hần tỉnh, quả thực bị hoảng đến cực độ nha!

Tô Văn Khai thấy hần bất tỉnh, đành phải đưa cái vò cho Minh Nguyệt, “Ta vác đệ ấy về, cô nướng cứ từ từ.”

Minh Nguyệt lên tiếng trả lời, đợi hần rồi đi, liền rót dấm chua vào vò, mang đi nấu.

Dấm chua gặp nhiệt nóng tán ra, mùi nồng đậm, không lâu sau phòng bếp đầy mùi dấm chua. Minh Nguyệt bỏ từng thứ vào một, chờ nước sôi có thể lấy cốt ra.

Vừa mới bỏ đồ vào, liền thấy Tô Văn Khai quay lại. Minh Nguyệt tính toán thời gian, đưa Tần Phóng về phòng cũng phải tốn một thời gian, chẳng lẽ hần chạy đi sao?

Nàng cười nói, “Huynh chạy nhanh như vậy làm gì, chẳng lẽ sợ ta bị ăn thịt.”

Tô Văn Khai cười cười, còn chưa kịp hít thở không khí. Ở trong phòng bếp không có người khác, chẳng lẽ để một mình nàng đối mặt với đồng bạch cốt này, ngồi đây nấu cốt? Hần từng nói với nàng, nếu như nàng sợ hần sẽ ở cùng nàng? Hần nói, “Vội xem nấu cốt thế nào.”

“Ừm, rất nhanh là có thể coi rồi, đợi nước sôi là được.” Minh Nguyệt cảm cùi đốt thêm lửa, bếp lò cháy rất lớn. Nàng có chút buồn phiền nói, “Lỡ như đại cữu từ (*em vợ) nhà huynh biết nơi này từng nấu cốt, hần... còn có thể nuốt trôi đồ ăn ở đây sao?”

Tô Văn Khai cong cong khoe miệng, “Để hần ăn uống bên ngoài cũng được, tránh khỏi gây sự với Bạch bộ đầu.”

Nghĩ tới hai người kia vừa gặp mặt liền trợn mắt oán hận không khác gì kẻ thù, Minh Nguyệt cười, “Cũng đúng.”

Lửa cháy lớn, không bao lâu thì nước sôi trào. Minh Nguyệt không có dập lửa, chỉ lấy cái vò đi ra chỗ khác, vớt xương cốt ra, bỏ vào trong nước sạch, lại dùng vải lau nước đi, đặt trước bếp lửa điều chỉnh ánh sáng quan sát.

Minh Nguyệt từ từ xoay chuyển xương cốt trong tay, thông thả nói, “Xương cốt của hần không biến thành màu đen, theo lý thuyết mà nói không bị trúng độc mà chết. Nhưng nhìn tư thế khi chết, cũng không phải bị chôn sống. Nếu lúc còn sống bị đánh trọng thương, khung xương sẽ bị tổn thương. Khung xương bị hao tổn xuất hiện vết thương, máu thấm vào cốt, khi nấu cốt với bạch mai, chỗ xương vỡ hiện lên màu đỏ, màu xanh đen.”

Xương người có hai trăm lẻ sáu khối, không cần phải kiểm tra từng khối một. Minh Nguyệt cảm mấy khối có khả năng gây ra vết thương trí mạng để xem. Đầu cốt không có vấn đề, cột sống cũng không, cảm đến ngực cốt, cốt bị nấu lên soi dưới ánh lửa, đứng từ đằng xa Tô Văn Khai cũng đã nhìn thấy.

Khối xương cốt kia, rõ ràng có vết xanh đen

Chương 22: Bạch cốt mười năm (3)

Editor: HD

Xương ngực xuất hiện dấu hiệu khi còn sống từng bị thương, nhưng nhìn khe hở trên xương, Minh Nguyệt cảm thấy đây không thể là vết thương chí mạng. Tìm xem đầu cốt, cũng không thấy có vết thương. Nàng suy nghĩ trong chốc lát, nói, “Phải tìm hết các xương sườn.” Cuối cùng lại nói, “Xương sườn trái phải mỗi bên có 12 chiếc.”

Xương người có hai trăm lẻ sáu chiếc, xương sườn cong dài, vô cùng dễ tìm. Không bao lâu Tô Văn Khai tìm thấy, đưa cho nàng. Hai người nhìn chăm chú, khi đưa qua đã thấy trên đó có vết thương.

Minh Nguyệt vội vàng cầm lấy rồi mở mảnh vải trắng ra đặt lên chính tề, hiện giờ nhìn kỹ, không khỏi cảm thấy đáy lòng lạnh run, “Hung thủ thực tàn nhẫn.”

Tô Văn Khai thấy nàng cắn răng nói, hỏi, “Thế nào?”

“Trước ngực cốt bị thương nặng, ta cứ tưởng đây là đòn trí mạng gây tử vong. Nhưng nhìn xương sườn xong, cả 12 chiếc này, không có cái nào là toàn vẹn.”

Tô Văn Khai đột nhiên hiểu, ý nàng nói, hung thủ dùng vật cứng đánh đập người chết, xương tay không chút niệm tình.

“Bên trái xương sườn bảo hộ dạ dày, bên phải xương sườn bảo hộ gan và thận, nhưng cả hai bên xương sườn đều bị tổn thương. Không biết là thù hận gì, lại khiến hung thủ dùng thủ đoạn tàn độc này.” Minh Nguyệt nắm chặt quả đấm, “Ta ở bên cạnh gia gia mười mấy năm, chưa từng nhìn thấy người nào nhẫn tâm như vậy.”

Tô Văn Khai từng ở Đại Lý Tự và Hình Bộ, cũng chưa từng thấy thủ đoạn tàn ác như thế.

Minh Nguyệt im lặng, tiếp tục quan sát xương cốt khác, lần lượt tìm ra vết tích trên hài cốt, càng ngày càng nhiều, gần như toàn thân đều có.

Một đêm này Bạch Thủy đi nha môn tìm kiếm hồ sơ vụ án, muốn đến bẩm báo với Tô Văn Khai, nhưng tới thư phòng không nhìn thấy đại nhân, tìm một vòng thì thấy đèn dầu trong phòng bếp còn ánh. Vào trong thấy sắc mặt hai người kia cực kỳ không tốt, có vẻ tức giận, trên bàn bày một đồng xương cốt. Nàng bước tới, hai người nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn, nàng mở miệng trước, “Tìm ra nguyên nhân gây tử vong?”

Minh Nguyệt chỉ vào xương sườn, “Bị người ta dùng vật cứng đập vỡ lục phủ ngũ tạng, những cái này chính là vết thương trí mạng.”

Mấy năm nay Bạch Thủy đi theo Minh Thịnh phá án không ít, Minh Nguyệt nói vậy liền nhìn ra một điểm, nói, “Nhưng vì sao hung thủ không đánh vỡ đầu hân?”

Tô Văn Khai nói, “Lưng người chết không có vết thương, nghĩa là từ lúc bắt đầu hung thủ đã đánh trực diện người chết, tất nhiên người chết sẽ phòng bị.” Hân giờ tay chỉ vào một bộ phận cho nàng coi, “Xương cổ tay và xương khuỷu tay có vết thương, ta nghĩ khi hung thủ hành hung, người chết dùng tay không che chắn. Cho nên chính diện đều bị thương, nhất là cánh tay, nhưng đầu không có việc gì.”

Minh Nguyệt bổ sung thêm, “Bình thường dưới tình huống này, người ta không chịu được công kích sẽ gơ tay bảo vệ đầu, cuộn thân thể lại. Dựa trên vết thương, chỗ xương sườn vùng hông bị thương quá nặng. Nhưng phần đầu không chút thương tổn, đó là nói... sau khi nạn nhân chết, thân thể bày ra, hung thủ tiếp tục hành hung, dẫn đến chỉ có phía trước mới bị thương.”

Bạch Thủy cảm thấy lạnh người, “Rốt cuộc là có thù...”

Tô Văn Khai hỏi, “Người với Thường bộ đầu có tìm ra manh mối gì không?”

Lúc này Bạch Thủy mới nhớ ra, “Đã đi vùng lân cận hỏi thăm, nhưng không có manh mối. Gần nhất cũng đã quá mười năm, cách khu rừng thứ hai mươi dặm trước kia thường gặp nạn, hàng năm vô số người mất tích. Trên thi cốt không thể tìm ra thân phận, khó lòng xác định thân phận hân.”

Tô Văn Khai khẽ gật đầu, suy xét hồi lâu, lại hỏi Minh Nguyệt, “Có thể nhìn ra tuổi tác người chết không?”

Minh Nguyệt nói, “Dựa theo khung xương mà nói, tuổi nằm trong khoảng 25 đến 30, nam tử thân hình cao gầy.”

Tô Văn Khai lại nói, “Đi tìm thử trong hồ sơ mất tích có người như vậy không, còn có, gia cảnh hân không tốt, rất có khả năng là sống một mình, nếu không có người thân nhận thức, vậy thì đi hỏi láng giềng có ai quen biết người giống như vậy.”

Bạch Thủy hiểu kì hỏi, “Tại sao đại nhân biết gia cảnh hần không tốt lại sống một mình?”

“Tóc.” Tô Văn Khai nhìn đám cỏ khô vướng trên mái tóc dài, “Nếu nói trong lúc tranh đấu với hung thủ khiến tóc tai hỗn loạn thì không đúng, rõ ràng chồng tóc này không được chải chuốt thường xuyên, cho nên tất cả bị rối dính cùng một chỗ, hơn nữa tóc rất dài, còn dài hơn cả cô nương gia, nếu có người nhà sinh sống chung sẽ không để tóc mọc tự nhiên.”

Minh Nguyệt cũng hỏi, “Còn cái kia?”

“Giày rom. Khi tìm thấy thi cốt, có một đôi giày rom rách nát, sợi dây thừng của chiếc giày bên trái không giống chiếc bên phải. Ta đã xem qua đáy giày, phát hiện hai chiếc lớn nhỏ khác nhau. Cho nên hoặc là người khác cho hần, hoặc là hần nhặt được.”

Hai người giật mình, Bạch Thủy chuẩn bị đi tìm manh mối, còn chưa ra khỏi cửa, liền bị Tô Văn Khai gọi lại. Quay đầu nhìn, thấy hần đang nhủu mày suy nghĩ.

“Người tìm thêm một manh mối nữa, người nọ có khả năng là một gốc tử.”

Minh Nguyệt chợt hiểu, tóc tai lộn xộn như dây thừng bị rối không được chải chuốt, lại sống một mình, còn nghèo khổ, cũng rất có khả năng là người gốc ghêch, “Nếu quả thực là gốc tử, hung thủ đúng là không phải người rồi.”

Tô Văn Khai làm quan nhiều năm, gặp qua rất nhiều ác nhân hung thần, có điều chưa từng thấy án mạng tàn ác như vậy, đây chính là lần đầu tiên. Hần thấy Minh Nguyệt vẫn cảm khó chịu xương người, giống như quên mất đang cảm cái gì, nàng nhủu chặt mày, đôi mắt có chút tức giận. Hần bước tới lấy khúc xương xuống, nói, “Đi rửa mặt chải đầu rồi đi ngủ đi.”

Minh Nguyệt lắc đầu, “Ta muốn sắp xếp hài cốt hoàn chỉnh, như vậy càng có thêm nhiều chi tiết, biết đâu chừng nhìn ra được manh mối khác.”

“Vậy ta giúp cô.”

“Ngày mai khẳng định còn rất nhiều việc cần huynh làm, đi ngủ đi, ta kiểm tra xong những thứ này sẽ trở thành người rảnh rỗi.”

Tô Văn Khai không đi, giúp nàng lau sạch sẽ xương cốt rồi đặt lên vải trắng. Minh Nguyệt không khuyên nữa, cảm xương sắp xếp. Hơn hai trăm khối xương, chắc chắn phải tốn cả buổi tối. Nàng nhìn sang Tô Văn Khai, hai người không nói lời nào, phòng bếp vô cùng im ắng. Nàng bỗng nhớ tới thiếu niên mười ba năm trước, nàng mãi mê ăn bánh bao nhân đậu nên không nói chuyện, chỉ có hần mở miệng.

Thiếu niên phóng khoáng năm nào, hiện tại trở nên trầm mặc rất nhiều, khiến người ta cảm thấy thực xa cách.

Mạo phạm không tính là to lớn, thỉnh thoảng lọt vào tầm mắt Tô Văn Khai, vốn định giả bộ không phát hiện, nhưng về sau cảm thấy không tự nhiên, liền ngược mắt nhìn nàng, đối diện với ánh mắt nàng. Sau đó sững sờ né tránh, im lặng hồi lâu hần hỏi, “Cô nương nhìn ta làm gì?”

Minh Nguyệt ho nhẹ một tiếng, “Cảm thấy kì quái thôi.”

“Kì quái như thế nào?”

“Ta nhớ... năm đó huynh rõ ràng nói nhảm rất nhiều, hiện tại lại không thích nói chuyện.”

Tô Văn Khai dừng một chút, cười nhạt, “Nói nhảm... hóa ra ta từng có thời điểm nói chuyện rất nhiều.”

“Đúng vậy, lải nhải. Sợ ta hoảng sợ, nên nói chuyện với ta, tuy nhiên nói cái gì thì ta không nhớ rõ, nhưng từ trời xuống đất cái gì cũng nói qua. Hiện giờ lại...” Nàng cũng sợ hãi, nhưng hần chỉ yên lặng ngồi một bên. Trước kia giọng nói tràn đầy tinh thần phần chấn an ủi nàng, hiện giờ hoàn toàn ngược lại. Nếu nàng không nhìn tới, sẽ cho rằng hần rời đi rồi. Nàng nhẹ giọng hỏi, “Mười mấy năm qua, có phải huynh đã xảy ra chuyện gì cực kì không vui không?”

Bàn tay cầm thập cốt của Tô Văn Khai dừng lại, lông mày khẽ động, chậm rãi nói: “Không có, có lẽ bị ảnh hưởng bởi cha ta. Mười mấy năm qua triều đình không ngừng thay đổi, cha ta lại thẳng thắn, cho nên thường bị gian thần lật đổ, giáng chức lưu đày. Vì thế sau khi ta làm quan, luôn luôn nói ít làm nhiều, dần dần trở nên không giống ngày trước nữa rồi.”

“Quan trường ít nói là tốt, nhưng ở nhà nên nói nhiều một chút như vậy sẽ thoải mái hơn.”

Tô Văn Khai cười nói, “Sau khi ta làm quan gặp nhiều khó khăn, lại chưa thành thân, người hầu không dám nói nhiều, chẳng lẽ muốn ta nói chuyện với cây cột nhà nói chuyện với trời đất sao?”

Minh Nguyệt thiếu chút nữa không kìm chế được vỗ ngực, nàng cao giọng nói, “Về sau còn có ta, ta nói chuyện với huynh, làm cây cột nhà của huynh. Ta là người kín miệng, chắc chắn không nói bậy.”

Nàng trả lời vô cùng sảng khoái, nhưng người nghe hữu ý, về sau? Về sau là bao lâu? Tô Văn Khai cảm thấy ý tứ cao sâu, trên mặt cười cười, đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Chẳng trách người ta nói trong nhà phải có nữ tử... Hần chợt dừng một chút, nhớ tới tin vệt mà nha dịch nói, suy xét rất lâu, “Hôm nay, từ miệng của nha dịch ta nghe được một tin.”

Minh Nguyệt cẩn thận sắp xếp thi cốt, rất chăm chú, hỏi, “Chuyện gì?”

“Nha dịch nói, hỏi cô nương là gì của ta, hiện tại ta mới nhớ, cô nương ở trong nội nha, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh.”

Hắn nhắc, Minh Nguyệt mới nhớ ra vấn đề này, “Hình như không ổn thật... nhưng thân phận của Thủy Thủy không ai biết, nếu một mình ta ở bên ngoài nàng sẽ không yên tâm. Hơn nữa cho dù chúng ta giả vờ làm hàng xóm, người ngoài vẫn sẽ nói xấu.”

Tô Văn Khai cũng thấy không yên tâm, so với việc nàng ở ngoài nha môn, thà rằng cứ ở nội nha đi. Hiện tại đêm dài, không thể nói tí mị loại chuyện thế này, đành nói, “Đội vụ án này kết thúc, lại suy nghĩ tiếp.”

“Ừm.”

Đêm khuya yên tĩnh, nội nha ít người, người hầu đều đã đi ngủ, Tần Phóng đang gáy ồ ồ o, Bạch Thủy chưa về, coi như toàn bộ nội nha chỉ có hai người.

--- còn có một bộ thi cốt vô danh, nhưng đang được sắp xếp, từ từ khôi phục bộ dạng. Bạch cốt không thịt, tiếng người chết nằm đó kêu rên, trong đêm khuya vang lên tiếng vọng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bạch cốt mười năm (4)

Editor: Snowflake HD

Tần Phóng ngủ một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy đã ném hết chuyện ngày hôm qua ra sau đầu, chỉ cảm thấy thực sự đói. Không ai đưa cơm cũng không ai nhớ hẳn làm cho tiểu Hầu gia từ nhỏ đến lớn đều sống an nhàn cảm thấy có chút buồn chán, sau khi rửa mặt xong hắn sờ bụng, ngáp một cái rồi đi tới phòng bếp tìm chút đồ ăn.

Chân trước đi vào, vẫn chưa ngừng ngáp, liền thấy một bộ bạch cốt đặt trên chiếc bàn dài, đầu cốt hung dữ, đôi mắt trống rỗng giống như nhìn hắn chăm chú. Hắn đột nhiên nhớ ra nguyên nhân vì sao hôm qua té xui! Hắn thậm chí còn thấy bên trong cái hũ đựng nước chứa đầy xương trắng, lỗ mắt cũng lớn như vậy, ngay tại phòng bếp này.

Đôi mắt lập tức nổi đom đóm, thân thể ngồi phịch ở cánh cửa không động đậy.

Bạch Thủy và ba người nữa đi tìm hồ sơ suốt cả đêm, lúc này tra ra một chút manh mối, không hề chần chừ đi thẳng đến phòng bếp. Ai ngờ không thấy người, lại thấy một con tôm mềm nhũn. Tay nắm cửa định đứng lên, mới đứng được phân nửa liền xụi lơ xuống. Nàng hơi mím môi, đi ra phía trước dùng mũi chân đá đuôi của hắn, “Này, con tôm kia đừng cản đường.”

Tần Phóng nghe thấy âm thanh, mặc kệ là người đáng ghét thế nào, hắn mạnh mẽ xoay người ôm lấy eo người kia, thiếu chút nữa té xuống, “Bạch bộ đầu người công ta về phòng đi, chân ta mềm nhũn ra rồi.”

Bạch Thủy vùng vẫy đi chuyển, hắn lại không chịu buông ra, cái đầu hắn gối lên phía dưới ngực nàng, cọ vào bụng nàng, bỗng nhiên nàng nổi da gà. Nếu hai tay hắn không niu giữ thanh đao của nàng, hiện tại nàng đã rút đao chỉ vào mũi hắn! Nàng lập tức kéo tóc hắn giựt về phía sau, hắn bị đau gào lên.

“Tự mình bò về đi!”

“Đồ không có lương tâm!” Tần Phóng la hét, bị nàng kéo lên, lại nằm úp như cũ. Lúc này con giận tới tận tứ chi, ‘Roạt roạt’ đứng lên, bỏ nhào về phía trước muốn đánh nhau với nàng.

Đáng tiếc Bạch Thủy là cao thủ đệ nhất, ngay cả chạm hắn cũng không chạm vào được, ngược lại khiến cho bản thân mệt tới mức thờ hồng hộc.

“Bạch ca ca.”

Bạch Thủy nghe thấy tiếng gọi, thấy Tô Văn Khai và Minh Nguyệt đứng một bên, nhẹ nhàng xoay người đi qua, vượt qua người Tần Phóng, chạy đến trước mặt Tô Văn Khai.

Minh Nguyệt thấy Tần Phóng đuổi theo, cười nói, “Chúng ta mới ra ngoài ăn mì, các người lại đánh nhau rồi.”

“Hắn cực kì rãnh rỗi.” Bạch Thủy qua loa nói một câu, “Đại nhân, thuộc hạ tìm thấy hai thân phận tương xứng với hài cốt, nhưng hai người đều khá giống nhau, cho nên có lẽ cần gọi người quen hai người đến hỏi một chút, mong đại nhân hạ lệnh.”

Tô Văn Khai nói, “Hai người kia thế nào?”

“Cách mười dặm bên ngoài thôn, cũng không xa lắm, qua con sông liền tới.”

“Nếu tiện đường, vậy không cần phân công hành động.” Tô Vân Khai lại nói, “Ngươi và Minh Nguyệt đều không ngủ một đêm, đi nghỉ ngơi đi.”

Tần Phóng cười nhạo một tiếng, “Hắn không ngủ vẫn dư sức khiêng một con trâu.”

Minh Nguyệt cong mắt cười, nhắc nhở, “Ngươi còn nói nhiều, lát nữa Bạch ca ca khiêng ngươi đi đó.”

Tần Phóng nghe vậy, nhìn sang Bạch Thủy, đang trừng mắt lạnh lùng nhìn mình, hần vội vàng kẹp chặt cái đuôi. Minh Nguyệt cười cười, tiểu Hâu gia này thật thú vị, không chút kiêu ngạo.

Tô Vân Khai cũng cười cười, rõ ràng hằng ngày trong nha môn không có việc gì để làm, nhưng nhất quyết không chịu hồi kinh. Rõ ràng mỗi ngày bị Bạch Thủy ‘khi dễ’, nhưng vẫn không chịu thua, loại tinh thần này nếu đặt vào nơi khác, khẳng định có thể thành tài. Hắn lại nói với Minh Nguyệt, “Các ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Hiện tại ta không mệt, không sao đâu.” Minh Nguyệt chỉ thiếu mỗi hành động vỗ ngực để chứng minh cho hắn xem bản thân có bao nhiêu tinh thần.

Tô Vân Khai giơ tay định mắng nàng nhìn lại một vòng đen trên mắt do quá mệt mỏi đi, nhưng bàn tay giờ được phân nửa liền dừng lại, trong lòng xấu hổ, thu tay âm giọng, “Bánh xe ngựa đã bị hư rồi, buổi chiều mới sửa xong. Chỗ đó cách mười dặm, hẳn là phải cưỡi ngựa, cô nương biết cưỡi ngựa không?”

“Không...” Lúc này Minh Nguyệt mới hiểu được vấn đề, “Vậy huynh đi đi, nếu có chuyện gì cần hỏi ta, cứ tới gõ cửa phòng ta không sao đâu, nhưng đừng giống như lần trước đợi ta thức dậy mới mở miệng.”

Tô Vân Khai nghĩ nghĩ, “Lần trước? Khi nào?”

Minh Nguyệt đáp, “Mười ba năm trước.”

Tô Vân Khai suy nghĩ cẩn thận, lúc này mới nhớ ra, “Cô nương ăn bánh bao nhân đậu xong liền ôm cánh tay ta ngủ, ngủ một phát tới giờ Ngọ.”

“Đúng a, gối đầu lên tay huynh đến nỗi cánh tay tê rần, ta thấy huynh không nhắc lên nỗi, còn tưởng rằng huynh bị ai đánh một trận.”

“Cô nương thì nổi giận dùng dùng đòi đi tìm người nọ báo thù.”

Hai người nói về chuyện xưa, bộ dáng càng lúc càng cởi mở, không giống như hôm qua, vách tường cao vút đã bị đổ vỡ.

&&&&&

Tô Vân Khai đang muốn đi tới thôn trang, nhưng còn chưa kịp đi, liền có người báo án, đành phải đi xử lý. Án kiện liên tiếp, chờ hắn thẩm án xong, đã qua giờ mùi, mặt trời nghiêng nghiêng. Trở về ăn cơm, Minh Nguyệt lúc này đã thức dậy.

Minh Nguyệt cho rằng hắn mới phá án xong nên quay về, hỏi xong thì biết hóa ra còn chưa có đi, không khỏi cười cười, “Xem ra ta nhất định phải bồi dưỡng thẩm án.”

Tô Vân Khai đưa đũa cho nàng, “Ngủ ngon rồi hả?”

“Ừm.”

Tô Vân Khai cho rằng chỉ có một mình hắn dùng cơm, vì để tiết kiệm thời gian, nên bảo đầu bếp làm mấy món ăn chay. Thấy Minh Nguyệt tỉnh, lại đi bảo đầu bếp nấu thêm mấy món, nhưng buổi chiều đâu có đồ tươi, liền chiên trứng, và mấy món ăn mặn. Hiện tại thấy nàng ăn ngon miệng, Tô Vân Khai cảm thấy khá vui vẻ.

Quá trưa, xe ngựa được sửa xong rồi đưa về, Tô Vân Khai với Minh Nguyệt lên xe đi.

Hai chỗ kia đều là đồng tộc đồng cư, bởi vậy lấy họ lớn để gọi. Một cái là Hạ gia thôn, một cái là Dương gia thôn.

Đường đi đến hai thôn đó không hề bằng phẳng, hơn nữa do mùa xuân mưa nhiều, con đường rất gồ ghề, bùn đất tung tóe, hết sức khó đi, xe ngựa cũng xóc nảy theo.

Minh Nguyệt cầm lấy hoành mộc (*vách gỗ ngang) trên xe, trông thấy tinh thần người đối diện không tốt lắm, lúc đầu chỉ chớp mắt, không lâu sau liền nhắm mắt nghỉ ngơi, đến giờ vẫn chưa mở mắt ra. Nàng liền nhẹ nhàng hô hấp, sợ đánh thức hắn.

Tô Vân Khai ngồi ngựa ra sau, có ý định khi xe ngựa xóc nảy sẽ không chế được thân thể, nhưng không ngờ lại tiến vào giấc mơ.

Minh Nguyệt nhìn hắn không chớp mắt, sợ hắn ngủ quá sâu, sẽ bị đập đầu vào thùng xe.

Bên ngoài nha dịch nói sắp tới nơi rồi, Minh Nguyệt nhìn rất chăm chú, dụi dụi mắt, thấy Tô Vân Khai tỉnh lại. Nàng lấy khăn thấm nước đưa qua cho hắn, “Lau chút đi, nếu về mặt buồn ngủ quá rõ ràng, người không biết sẽ nghĩ huynh lười biếng.”

Tô Văn Khai nhận lấy, “Ta ngủ rất lâu sao?”

Minh Nguyệt cười nói, “Từ lúc xuất phát đến bây giờ.”

“VẬY mà ta không biết, chỉ suy nghĩ đến án mạng, sau đó ngủ thiếp đi.”

Sau khi họp lại thì cốt đã đưa nó vào phòng nghiệm thi trong nha môn, Tô Văn Khai đang suy nghĩ chuyện này, có lẽ bởi vì hắn không phải ngỗ tác, cho nên không thể nghĩ thông một vấn đề. Càng nghĩ càng bế tắc, sau đó không biết ngủ thiếp đi như thế nào. Lúc này hồi phục tinh thần, hỏi, “Hỏi này ta suy nghĩ về bộ hài cốt, cô nương có thể nhìn ra vật gì gây thương tích không?”

Minh Nguyệt lắc đầu, “Chỉ biết là do vật cứng, không hề sắc bén, nếu không xương tay và xương sườn sẽ bị trầy xước rất nghiêm trọng, chứ không phải xương cốt vỡ vụn.”

Tô Văn Khai gật đầu, xe ngựa từ từ dừng lại. Hắn vén rèm lên quan sát bên ngoài, tiếng nước chảy lọt vào lỗ tai, sau đó thấy con sông rộng lớn. Hắn xuống xe rồi đỡ Minh Nguyệt xuống, xong lại tiến lên phía trước nhìn con sông xa xa, không thể nhìn thấy điểm tận cùng.

Nha dịch nói, “Bên trái là Hạ gia thôn, đi qua con sông này là Dương gia thôn.”

“Đi Hạ gia thôn trước.”

“Vâng.”

Hạ gia thôn ở trong một con đường rất nhỏ, xe ngựa không thể đi lại, bởi vì đây là đường ruộng, nên cực kì khó đi. Tô Văn Khai nhìn giày và váy Minh Nguyệt, nói, “Cô nương ở đây đợi đi, ta dẫn một người vào xem.”

Minh Nguyệt trả lời, ở lại tại chỗ với ba nha dịch khác.

Nha dịch biết nàng là người Tô Văn Khai mang đến, do đó không dám trêu chọc nàng, tốt hơn là đứng xa một chút, trông có vẻ rất xa cách.

Minh Nguyệt cũng không nhẫn rồi, đứng nhìn phía xa, có thể nhìn thấy khu rừng chôn bạch cốt. Nàng đứng ở nơi trống trải, vừa hay phát hiện có điểm không thích hợp, xoay người hỏi, “Vì sao cây trồng hai bên sông khá nhỏ, nhưng những cây ở xa một chút thì lại rất to.”

Nha dịch đáp, “Trước kia con sông này đến định kì đều xảy ra lũ lụt, cuốn sạch toàn bộ cây trồng, không còn một ngọn cỏ. Sau hai mươi năm trời náo loạn, thì trên thượng nguồn xây dựng đê, chia đường thoát nước, bây giờ mới tốt trở lại.”

Minh Nguyệt giật mình nói, “Hai mươi năm? Vì sao trước kia không làm?”

Nha dịch thở dài một tiếng, có chút chế giễu, “Hai mươi năm trước không có quan tốt, ăn hối lộ trái pháp luật, không quan tâm tới nông dân, đê đập tồn tại không thêm tu sửa, chỉ biết lừa gạt triều đình. Hàng năm không có đại hồng thủy thì cũng là hạn hán, các thôn làng chết không ít người, cho nên thỉnh thoảng xuất hiện một cái thi cốt không ai biết, ai biết có phải người dân gặp nạn năm đó bị nước trôi tới hay không.”

Minh Nguyệt không thích tham quan, càng căm hận tham quan coi mạng người như cỏ rác, nghe vậy trong lòng nàng nổi giận, xì một tiếng khinh miệt, “Quả đúng là đồ khôn khiếp, loại quan này nên bị hồ cắn chết cho rồi!”

Ba nha dịch nhìn nhau vài lần, lá gan của tiểu cô nương thật lớn, chẳng phải nàng là người thân của quan viên sao, nói những lời thế này... ngược lại thực đáng nể. Lúc này cảm thấy gần gũi không ít, nói chuyện với nàng, “Về sau triều đình trừng phạt tham quan, phái quan tốt tới, vị đại nhân kia thông minh sáng suốt, vừa tới liền cho xây dựng đê, cô nương coi, bây giờ mới qua mười năm, cuộc sống của Hạ gia thôn và Dương gia thôn càng ngày càng tốt. Cho nên có đôi khi trời không cứu người, mà là triều đình cứu người.”

Một người khác cả gan nói, “Triều đình cũng có thể giết người.”

Nha dịch lớn tuổi nhất xuyt hắt một tiếng, người nọ mới không nói nữa.

Minh Nguyệt cũng trầm đồng ý, “Gia gia của ta ghét nhất là quan viên không làm việc vì dân, ta cũng vậy.”

Một người tò mò hỏi, “Gia gia của Minh cô nương là ai?”

“Gia gia của ta là ngỗ tác của trấn Nam Nhạc.”

“Thì ra gia gia Minh cô nương là ngỗ tác, chẳng trách Minh cô nương giúp đại nhân tra án, nhìn từ thì lại không chớp mắt một cái.”

Ba người càng hỏi càng thấy hiếu kì, bộ dạng xinh xắn như vậy, nhưng không ngờ lại rất có bản lĩnh. Toàn thân đầy chính khí, hỏi chuyện nàng, nàng trả lời không chút vòng vo đầu giếm, thật sự là cô nương tốt.

Khi Tô Văn Khai dẫn người ra khỏi Hạ gia thôn, nhìn thấy Minh Nguyệt lúc đầu căn bản không quen biết nha dịch, nay lại thoải mái vui vẻ nói chuyện với bọn họ, không giống lúc nói chuyện với hắn.

Thời điểm hấn không có ở đây Minh Nguyệt làm gì rồi hả?

Hấn rất tò mò, nhưng hiện tại không phải thời gian đề hỏi mấy lời này, Minh Nguyệt thấy hấn nhanh chóng bước tới, không để ý dưới chân là vũng bùn, “Là người của Hạ gia thôn sao?”

Tô Vân Khai lắc đầu, “Không phải.” Hấn nhìn sang hướng thôn xóm nằm ở bờ bên kia, căn nhà bị cây xanh che mất, ngói xanh tường trắng, giống như thanh sơn. Liên kết với nhau là con đường mòn, không thấy đường lớn, “Chúng ta đi Dương gia thôn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bạch cốt mười năm (5)

Editor: HD

Dương gia thôn không phải tất cả mọi người đều họ Dương, cơ bản nam tử đều là đồng tông đồng nguyên (*cùng gia tộc cùng nguồn gốc), còn nữ tử thì là người bên ngoài gả vào, ước chừng hơn sáu trăm người.

Thôn trưởng Dương Phú Quý sớm nghe tin đồn nên tới đón, sáu người Tô Vân Khai vừa mới xuất hiện ở cửa thôn, liền thấy hơn mười người tiến lên chào. Có mấy người đàn ông vẫn cầm ly rượu trà trên tay, không biết lý do vì sao quan sai tới, cho nên vẻ mặt hết sức hoảng sợ, chẳng dám thở mạnh.

Tô Vân Khai biết dân chúng không thích giao tiếp với quan viên, luôn luôn kính sợ với người của triều đình, hiện tại căng thẳng cũng là việc không thể tránh khỏi, “Ta tới đây để phá án, hỏi thăm tin tức một người, không phải muốn làm khó dễ các người, chỉ cần nói thật là được.”

Dương Phú Quý hỏi, “Đại nhân có gì cần dặn?”

“Không biết các người có nghe tin tức rừng cây nhỏ ở bờ sông bên kia, hôm qua vừa phát hiện một bộ thi cốt.”

“Nghe nói rồi.”

“Người nọ khoảng chừng hơn 20, sống một mình, sau khi điều tra, có thể hấn là người của Hạ gai thôn hoặc Dương gia thôn. Nhưng trước đó ta đã đi qua Hạ gia thôn, dò hỏi không thấy người này.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chờ hấn nói tiếp.

“Ta cho người kiểm tra các vụ báo án mất tích mười mấy năm nay của nha môn, cũng không phát hiện người giống như vậy. Nhưng quả thực có chút kì quái, mười mấy năm trước trong thôn các người có một người tên Dương Bách Gia, vô cùng giống với miêu tả, lúc trước ta bảo nha dịch tới điều tra, nhưng căn bản không tìm thấy tung tích người này, tuy nhiên lại không có ai đến báo án mất tích.”

Sắc mặt Dương Phú Quý rất khó coi, nhìn trái phải, mới nói, “Đại nhân, quả thực Dương Bách Gia kia đã mất tích nhưng không ai báo án, bởi vì khi còn nhỏ hấn không có song thân, cũng không có bá bá thúc thúc, với lại hấn là một kẻ điên, ngày đó ai cũng khổ sở, nên không ai dám thu nhận, do ta ra mặt, khuyên cả thôn cùng nhau nuôi dưỡng hấn, ăn cơm của rất nhiều gia đình mà lớn, vì vậy gọi là Dương Bách Gia.”

Minh Nguyệt hơi nhíu mày, “Nếu thôn trưởng đã nguyện ý ra mặt bảo mọi người chăm sóc hấn, vì sao khi hấn mất tích lại không tới nha môn báo án?”

Dương Phú Quý còn chưa nói, một phụ nhân bên cạnh thở hắt hắt nói, “Hấn ta chính là một người vong ân phụ nghĩa lòng dạ lang sói, đừng nói mất tích,

cho dù hấn chết đi, cũng không ai nhật xác giúp hấn!”

Tô Văn Khai và Minh Nguyệt nhìn nhau, cảm thấy kì quặc, “Vì sao?”

Lúc này lại có người chen vào nói, kích động đến mức muốn nhảy lên, “Hấn là người điên, lại còn giết người nữa.”

Minh Nguyệt vô cùng kinh hãi, “Giết người?”

“Đúng, năm đó đám người chúng ta bị dọa một phen, cứ nửa năm một năm trong thôn lại mất một người, không biết là sống hay chết, mãi đến khi Dương điên mất tích, chuyện này mới dừng lại. Đại nhân, cô nương các người nói thử xem, sao lại trùng hợp như thế. Sau đó chúng ta nghĩ, chắc chắn là Dương điên làm, hấn đã ăn người, giết người!”

Một người trẻ tuổi đứng bên cạnh lão phụ nhủ mảy vợi vàng nói, “Nương đã nói với người mấy lần, Dương thúc không phải loại người như vậy. Nếu thúc ấy làm chuyện này, vậy vì sao lại biến mất?”

Lão phụ lạnh lùng nói, “Vậy thì vì sao sau khi hấn mất tích, trong thôn chúng ta không bị mất người nữa?”

Người trẻ tuổi miệng lưỡi vụng về, bị nói lại hai câu, liền giận đỏ mặt không trả lời được.

Lão phụ đang định mắng chửi thêm, bên cạnh đã có người phụ họa. Tô Văn Khai nghi ngờ, đến khi Dương Phú Quý ho khan một tiếng, nhắc nhở bọn họ còn có mệnh quan triều đình ở đây, bọn họ mới nhớ ra, sợ tới mức im lặng không dám hó hé.

Tô Văn Khai nhìn một lượt khuôn mặt của tất cả mọi người, hỏi, “Hiện giờ không ai có thể khẳng định bộ thi cốt kia là của Dương Bách Gia, các người có biện pháp gì để xác định thân phận hấn không?”

Mọi người suy nghĩ rất lâu, một người nói, “Ta nhớ rõ trước kia hấn giúp chúng ta hái đào, bị ngã từ trên cây xuống, đập đầu xuống hố, trán chảy rất nhiều máu, về sau để lại vết sẹo, nhưng chẳng phải đào được xương cốt hay sao... làm sao có thể nhìn thấy vết sẹo?”

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi, “Người có nhớ vị trí cụ thể hay không?”

Hấn nhíu nhíu mày, sờ sờ trán mình, bàn tay chỉ vào mi mắt bên trái, “À, đúng rồi, là chỗ này, lúc ấy lông mày bị đại phu cạo đi để bôi thuốc, hấn gào khóc sống chết không chịu trị thương.”

Nhớ ra bộ dạng ủy khuất của Dương Bách Gia khi ấy quả thực rất buồn cười, hấn không nhịn được cười cười. Cười một hồi nghĩ đến người nọ bây giờ có khả năng chỉ là một bộ xương trắng, lập tức không cười nổi nữa, thở dài một hơi.

Minh Nguyệt nửa cốt nẫu cốt, lại ghép thi cốt hoàn chỉnh, cho nên đã sớm ghi nhớ từng chi tiết, hướng chi đầu cốt là vật lớn như vậy. Nàng nhắm mắt suy nghĩ, trong đầu hiện ra tất cả bộ phận của thi cốt, quan sát cẩn thận, từ trên xuống dưới, suy nghĩ rõ ràng. Nàng tròn mắt nói, “Đầu cốt kia, trên mi mắt trái có vết tích. Không thể coi là bị vật cứng làm bị thương, rõ ràng là bị vật nhọn đâm trúng, cho nên xương bị vỡ, nhưng không nghiêm trọng lắm.”

Người nọ khâm phục nói, “Đúng, dưới gốc cây đào kia vừa vụn có tảng đá, hấn đụng phải mép đá ấy.”

Thân phận người chết sáng tỏ, manh mối đã trở thành đường thẳng, xuất hiện trước mặt hai người. Tô Văn Khai nói, “Chỗ hấn ở hiện tại còn không?”

Dương Phú Quý vội nói, “Vẫn còn, trong thôn không nhiều người lắm, nhưng đất đai khá rộng, ai cũng có nhà cửa riêng mình, hấn lại ở chỗ hẻo lánh, hoang phế, không người ở, cũng không có người xung quanh.”

Ông ta đi trước dẫn đường, mặc dù chân phải khắp khiễng, nhưng bởi vì quen đường, nên bước chân không hề chậm chạp. Người trong thôn cũng muốn coi náo nhiệt, liền đi cùng. Thường ngày bọn họ hay đi bộ, nên sức khỏe tốt, không bao lâu liền kéo ra khoảng cách thật xa, sớm đã quên mất bọn họ đang dẫn đường cho người khác.

Tô Văn Khai đang muốn nói chuyện với Minh Nguyệt, lúc này không có người Dương gia thôn, ngược lại rất thích hợp. Dù sao đang ở địa bàn người ta, bị người ta nghe thấy thì không tốt, nghiêng đầu nói nhỏ, “Vừa nãy cô nương có cảm thấy điều gì kì quái không?”

Minh Nguyệt nói, “Có phải huynh cảm thấy, vì lý do gì người mắng Dương Bách Gia đều là người lớn tuổi, nhưng những người trẻ tuổi thì ngược lại nói giúp cho hấn.”

Nếu nàng không phải ngộ tác, Tô Văn Khai thật sự muốn dẫn nàng đến nha môn làm bộ khoái, tuyệt đối không tệ, tuy nhiên mơ hồ nói, “Ừ, dựa theo tuổi tác, mười năm trước, những người trẻ tuổi này khoảng chừng mười mấy, lúc ấy Dương Bách Gia 28 tuổi, làm sao có thể khiến những đứa trẻ ủng hộ hấn?”

Minh Nguyệt nói, “Nếu là như vậy, ta muốn nói về một ngọc tử trong trấn Nam Nhạc. Từ nhỏ đầu óc hấn đã không thông minh, bạn bè cùng lứa luôn khi dễ hấn. Sau này hấn trưởng thành, vẫn có rất nhiều người bắt nạt hấn, nhưng chỉ có hài tử là không, cho nên hấn rất thích chơi đùa với bọn họ. Bởi vì thân thể khỏe mạnh hơn bọn họ, những gì bọn trẻ không làm được hấn đều xung phong đi làm, cho nên bọn trẻ càng yêu thích hấn. Huynh nói thử xem có phải Dương Bách Gia cũng giống như vậy?”

Tô Văn Khai suy nghĩ chốc lát, nói, “Tìm vài người hỏi thăm liền biết được thôi.”

Hai người vừa nói xong, một người trẻ tuổi trong đám người chạy về, vẻ mặt xấu hổ, “Nhất thời quên mất đại nhân không biết đường, nên đi hơi nhanh.”

Tô Văn Khai thấy hẳn chính là người nói giúp cho Dương Bách Gia thì hỏi, “Người tên gì?”

“Dương Thiên Lý.”

Tô Văn Khai lại nói, “Người có quan hệ gì với Dương Bách Gia?”

Dương Thiên Lý nói, “Ở thôn này, cơ bản mọi người đều là thân thích, chỉ khác nhau cách nói. Hẳn xem như là họ hàng xa, dựa vào bối phận ta gọi hẳn một tiếng thúc.”

Tô Văn Khai cười nhạt, “Ta không hỏi người có thân thích gì với hẳn, chỉ muốn biết, vì sao người nói đỡ cho hẳn. Giống như lời người nói, thôn này đều là người thân thích, vì sao mẫu thân người và mấy vị trưởng bối khác cực kì có thành kiến với hẳn.”

Nhắc tới vấn đề này Dương Thiên Lý liền nhíu mày, “Việc này cũng không thể trách bọn họ, năm đó Dương thúc mất tích vào thời điểm quá trùng hợp rồi. Từ trước tới nay thôn chúng ta thực sự rất tốt, về sau không hiểu nguyên nhân gì luôn có người biến mất, mọi người không nghĩ là Dương thúc làm. Bởi vì trong mắt chúng ta Dương thúc là một đứa trẻ rất ngoan, thường chơi chung với nhau. Mãi đến khi Dương thúc biến mất, mọi người liền nghĩ là Dương thúc làm. Nhưng ta vẫn cảm thấy không phải là Dương thúc đâu, hẳn không phải loại người như vậy!”

Minh Nguyệt nghe ra hẳn thực sự có ý bảo vệ Dương Bách Gia, nói đến mức mặt đỏ tai hồng, miệng lưỡi vụng về, cho nên khi nói chuyện lộ ra vẻ xúc động. Một hồi lâu sau, hẳn mới bình tĩnh trở lại, “Mặc dù Dương thúc gốc gác, nhưng hẳn không điên, trong mắt chúng ta hẳn là hài tử rất rất tốt.”

Giọng nói Dương Thiên Lý trầm xuống, lúc này đã không thể nói nên lời, chỉ chìm đắm trong tĩnh lặng.

Bờ ruộng thật dài, không trông thấy điểm bắt đầu, hai bên phủ màu xanh tươi của hoa cỏ, chỉ lộ ra con đường bùn đất. Đường đi không giống đường đi, càng đi càng hẹp. Mãi đến chân núi, Tô Văn Khai và Minh Nguyệt mới nhìn thấy căn nhà mơ hồ đã bị cỏ dại bao trùm.

Căn phòng đơn sơ sụp xuống phân nửa, bùn đất gạch vỡ nát, có thể nói cỏ dại đã chống đỡ cho căn nhà, cho nên mới chưa sụp xuống. Cửa gỗ nghiêng ngã, then cửa bị mòn cực kì lợi hại, đụng nhẹ một chút, liền có rì sắt bay ra. Nha dịch dùng lực, cái chốt liền nát vụn.

Tô Văn Khai muốn đi vào, bảo nàng ở lại, “Căn phòng sắp sụp, cô nương ở ngoài đợi đi.”

Nha dịch cũng khuyên nàng không nên đi vào, lở như sụp xuống, nàng không kịp thoát ra ngoài. Minh Nguyệt đành phải ở ngoài đợi, nhìn bọn họ cúi người đi vào căn phòng, trong lòng rất lo lắng.

Dương Thiên Lý an ủi nàng nói, “Không sao đâu, nhiều năm như vậy mà không sụp, thời điểm Dương thúc rãnh rỗi hay lấy gỗ chống đỡ ở trong, bên trong có mấy cọc gỗ, ta cũng từng giúp hẳn.”

Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn hẳn, khuôn mặt người nọ không tuấn tú, khi hẳn nhắc tới Dương Bách Gia giọng điệu hẳn rất khác biệt, “Xem ra người thật sự thích chơi với hẳn.”

Dương Thiên Lý im lặng, “Tuy rằng ta không biết cô nương là ai, nhưng ta thấy cô nương ắt hẳn là người quan trọng của Tô đại nhân, có thể nhờ cô nương chuyển lời tới đại nhân, nhờ hẳn nhất định phải bắt được hung thủ.”

“Ừ.” Minh Nguyệt bổ sung thêm, “Ta là ngõ tặc của nha môn.”

Hẳn cực kì kinh hãi, lập tức vô thức đánh giá nàng ba lần, “Ngõ tặc?”

Hai mắt Minh Nguyệt sáng ngời, thành thực gật đầu, “Đúng, ngõ tặc.”

Dương Thiên Lý kinh ngạc chốc lát, nghĩ tới một số việc quan trọng hơn, hẳn do dự hỏi, “Vậy... cô nương biết Dương thúc chết như thế nào không?”

Minh Nguyệt bỗng nhiên không đành lòng nói cho hẳn biết, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, nếu như nói với một người bạn chơi thân từ nhỏ, làm sao có thể tiếp nhận được?

Nhưng ánh mắt người trẻ tuổi sáng quắc, dường như đoán được lý do nàng do dự, cũng có chút khiếp đảm, tuy nhiên vẫn hỏi, “Nói cho ta biết... Dương thúc chết như thế nào?”

Minh Nguyệt thảm thán thở, nói, “Bị người ta đánh đập tới chết...”

Dương Thiên Lý lập tức nắm chặt nắm đấm, “Hẳn bị người ta giết chết, chứ không phải trượt chân ngã, hay chết ngoài ý muốn?”

“Ừ.”

Dương Thiên Lý chột thủ lỏng tay, vẻ mặt mệt mỏi, càng thêm hoài niệm, “Lần này có thể chứng minh, Dương thúc không liên quan gì tới việc người mất tích trong thôn, bởi vì Dương thúc cũng bị giết...”

Minh Nguyệt không cất lời, dù sao trước khi bị người ta giết, cũng có thể giết người. Vốn dĩ không tìm thấy thi thể người mất tích, chỉ xuất hiện một mình

Dương Bách Gia, như vậy thật kì lạ. Những người mất tích khác, bị cùng một người giết Dương Bách Gia giết, nhưng tạm thời chưa tìm thấy thi thể?

Nàng thật hy vọng, bạch cốt chôn mười năm trong lòng đất, có thể mở miệng nói chuyện, nói ra chân tướng sự thật năm đó cho người sống nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bạch cốt mười năm (6)

Editor: Snowflake HD

Trong nhà Dương Bách Gia không tìm thấy manh mối nào có ích, đồ vật không nhiều, nhà cửa lại không lớn, một cái giường cái bàn, có bảy tám thân cây chống đỡ, còn có một cái chén sứ lớn, trừ những cái đó ra những thứ khác đều có dấu vết bị chuột gặm.

Tô Văn Khai đi với hai nha dịch vào bên trong, phát hiện trên mặt dính tro bụi, hắt phui bụi xuống, nói với Dương Phú Quý, “Làm phiền thôn trưởng cho ta biết ngày sinh tháng đẻ của Dương Bách Gia, còn có thời điểm song thân hấn qua đời, thời gian hấn mất tích, viết hết những chuyện này xuống, sau đó tới giao cho nha môn. Nếu như lâu quá không nhớ rõ, có thể hỏi những người khác trong thôn.”

Dương Phú Quý liên tục đáp ứng, rồi nói, “Vừa nãy nghe vị cô nương này nói, Dương Bách Gia năm đó bị người ta giết chết rồi vứt ở rừng cây nhỏ bên kia sông? Chứ không phải đột tử chết?”

“Ừ.” Tô Văn Khai không nói nhiều, phân phó một nha dịch ở lại, đợi thôn trưởng viết xong những thứ kia thì cầm tới nha môn.

Rời khỏi Dương gia thôn, Minh Nguyệt nói với hấn mấy câu của Dương Thiên Lý. Tô Văn Khai nghe xong nói, “Xem ra phải điều tra tất cả những người mất tích năm đó của Dương gia thôn, có lẽ thật sự liên quan tới Dương Bách Gia, cho dù không liên quan, cũng nên điều tra thêm. Nhưng mà Dương Bách Gia là cô nhi, người trong thôn lại rất oán hận hấn, hấn mất tích không ai quan tâm. Nhưng vì sao những người mất tích năm đó biến mất, người trong thôn cũng chỉ đến báo án mà thôi, coi như từ bỏ rồi ư? Không thấy hồ sơ ghi lại có người xin nha môn đi tìm người.”

Minh Nguyệt nói, “Cái này thì huynh hỏi đúng người rồi.”

Tô Văn Khai cười nói, “Thế nào? Cô nương biết?”

“Vừa mới biết, lúc huynh đi vào Hạ gia thôn, ta đã nói chuyện này với bọn người Triệu thúc.” Minh Nguyệt cười nói, “Huynh nói xem chúng ta chính là tâm tư tương thông đúng không?”

Tô Văn Khai cười cười, “Ừm.”

Minh Nguyệt nói tiếp, “Hai mươi mấy năm trước, quan viên tiếp quản nơi này là người xấu, không nói về việc áp bức dân chúng, đề điều trên thượng nguồn bị sụp đổ cũng không thêm xây dựng lại. Ruộng đồng hằng năm bị ngập lụt, dân chúng khổ không thể tả, không ít người ra ngoài chạy nạn. Cho nên khi đó ốc còn không mang nổi mình ốc, thỉnh thoảng cũng có mấy người mất tích không biết là chết đói nơi nào, hay là chạy trốn sang địa phương khác. Huống hồ nha môn chỉ biết vơ vét của cải nào có quan tâm mấy chuyện này, bởi vậy trong nhà có người mất tích, đi nha môn báo án, cũng không thấy kết quả.”

Tô Văn Khai thờ dài, “Thì ra là vậy.”

“Bọn người Triệu thúc nói, trước đây bọn họ đã từng gặp vị quan thế này, về sau triều đình phái quan khác tới mặc dù không quá đáng hận, nhưng cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu. Mãi đến khi vị đại nhân trước nhậm chức, cuộc sống mới khác đi. Nhưng không ngờ, còn chưa kết thúc nhiệm kì, đã đổi sang huynh. Huynh trẻ tuổi như vậy, bọn họ cho rằng huynh dùng thủ đoạn hèn hạ để chen chân, bước lên làm quan.”

Tô Văn Khai cười khỏ, “Chẳng trách bọn họ luôn giữ khoảng cách với ta, nói chuyện rất có ý tứ.”

Minh Nguyệt cười cười an ủi hấn, “Đừng sợ, đều nói lâu ngày sẽ hiểu nhân tâm, nếu huynh làm quan tốt, sau này bọn họ sẽ kính trọng huynh như kính trọng vị đại nhân tiền nhiệm.”

Giọng điệu an ủi này cực kì giống hấn lúc dỗ dành chất tử đang khóc, cười nói, “Ta sẽ.”

Minh Nguyệt cảm thấy hài lòng, vui mừng nói, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tô Văn Khai lập tức bật cười.

Xe ngựa vẫn xóc nảy như cũ, Minh Nguyệt có chút mệt mỏi, thấy tinh thần hấn rất tốt, liền hỏi, “Trước kia huynh cũng thường xuyên hai ba ngày không ngủ sao?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Nếu không phải thường xuyên làm như vậy, thì cho dù tuổi trẻ sức lực dồi dào, nghỉ ngơi nửa canh giờ cũng không thể lấy lại tinh thần, nguyên nhất đơn giản nhất là do đã sớm thành thói quen, mới có thể.” Minh Nguyệt lại nói, “Thời điểm ở trấn Nam Nhạc lúc điều tra vụ án tiệm đồ cổ cũng vậy.”

Tô Văn Khai nói, “Ta vừa làm quan liền đi vào Đại Lý Tự, sau đó chuyển qua Hình Bộ, đều là vụ án sinh tử cần phải giải quyết ngay lập tức, cho nên lâu ngày, tập thành thói quen này rồi. Mặc dù không tốt, nhưng không thể để án mạng kéo dài.”

Đương nhiên Minh Nguyệt cũng hiểu rõ điểm ấy, có một vài án mạng nếu người không nhanh chân một chút, thì manh mối sẽ bị tiêu hủy. Hơn nữa, phạm nhân có thể nhân lúc người đang ngủ đề trốn thoát, “Nếu như bọn họ có thể giống huynh thì tốt rồi.”

Tô Văn Khai cảm thấy tinh thần nàng bất ổn, nhỏ giọng, “Một sao, ngủ một chút đi, ta nhường chỗ này cho cô nương.”

“Không đâu.” Minh Nguyệt mở lớn mắt nhìn hắn, nhưng không nhìn được ánh mắt ảm ứ, cố gắng mở miệng, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Nếu như năm đó người khác đi báo quan, quan huyện lệnh có thể giống như huynh đi bắt hung thủ ngay lập tức, thì sẽ không để cho hung thủ sống tới năm năm sau mới bắt được.”

Mặc dù nàng nói không đầu không đuôi, nhưng Tô Văn Khai rất nhanh liền hiểu được hành động của nàng --- nàng nói, chắc hẳn là song thân của nàng.

“Từ nhỏ gia gia đã nói với ta cha mẹ ta đi nơi khác chơi, nhưng mà ta biết, bọn họ đã mất rồi. Bởi vì gia gia không muốn ta lo lắng...” Minh Nguyệt càng nói thì giọng của nàng càng nhỏ, “Sau này chờ ta lớn lên. Gia gia không gạt ta nữa, nhưng chúng ta không ai nhắc tới chuyện này, trong lòng bản thân đều hiểu rất rõ.”

Tô Văn Khai không trải qua cảnh nhà tan cửa nát, hiện tại hắn đột nhiên hiểu được, cho dù Minh Nguyệt trải qua những chuyện thế kia, nhưng nàng vẫn giống y hệt ngày xưa, không hề nhất gan tự ti, ngược lại càng thêm lạc quan yêu đời. Hắn chỉ mới đi theo người nhà bốn ba khắp nơi chịu khổ, tinh thần liền sa sút. Nếu không phải thánh thượng tán thưởng đề bạt, có lẽ hắn đã ở Hàn Lâm Lý làm quan Hàn Lâm nhân rồi cả đời rồi.

Khi hắn bắt đầu làm quan phụ thân hắn từng đề cập qua, hắn thích hợp ở Đại Lý Tự, chứ không phải Hàn Lâm viện.

Cho nên hắn đi Đại Lý Tự.

Hắn im lặng chốc lát, nhớ lại hồi sáng bàn tay chưa kịp giờ ra, bây giờ xoa đầu an ủi nàng, “Ta sẽ cho người để ý trấn Nam Nhạc, đợi gia gia cô nương đi chơi về, sẽ đón ông ấy đến Đại Danh Phủ. Đến lúc đó cô nương chuyển ra khỏi nha phủ, ta cũng yên tâm hơn. Trước mắt, cô nương ở trong nội nha đi, nếu không... ta sẽ lo lắng.”

Bàn tay to lớn dịu dàng xoa đầu nàng, lực đạo của hắn như tiền thẳng vào lòng nàng, xoa dịu trái tim bất an nặng nề của Minh Nguyệt, làm cho nó thấy ấm áp. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, muốn lấy khăn lau nước mắt, chợt nhớ ra khi xuống xe ngựa đã đưa cho hắn lau mặt.

Ồi chào, ai ôi? Khăn của nàng còn ở trên người hắn?

Nàng cúi đầu nên hắn không nhìn thấy sắc mặt của nàng, chỉ cảm thấy khí tức của nàng ổn định hơn rất nhiều, lại ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạng, “Ta không sao, cha mẹ không hy vọng nhìn thấy ta khóc suốt mướt. Ta không thể suy sụp, sau này ta phải làm ngổ tác giỏi nhất, để cho cha mẹ ta vui vẻ.”

Tô Văn Khai chậm rãi thu tay, nói, “Ta cũng sẽ cố gắng làm vị quan tốt nhất.”

“Ừm. Chúng ta cùng nhau thực hiện.”

Nói xong, giờ ngón tay út đến trước mặt hắn. Bỗng nhiên thấy hắn cười cười, Minh Nguyệt mới cảm thấy bản thân thật ngây thơ, người ta tốt xấu gì cũng là Thâm Hoa đại quan tứ phẩm. Nghĩ vậy liền thu tay, chưa kịp rút về, đã có ngón tay giờ ra, nhẹ nhàng quơ quơ, hắn nói, “Ngéo tay.”

Ngón tay hắn vừa dài vừa thon, đầu ngón tay vô cùng dài, ngón tay rất đều đặn, so với nam tử khác thì bàn tay hắn trắng hơn nhiều. Minh Nguyệt nhìn nhìn, “A” một tiếng, cầm lấy tay hắn xem trái xem phải.

Tất cả bàn tay đều bị nàng cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, Tô Văn Khai bỗng nhiên có cảm giác nếu người không biết nhìn vào sẽ thấy nàng đang phi lễ hắn, hắn trầm giọng bình tĩnh nói, “Làm sao vậy?”

Minh Nguyệt không trả lời, đang mãi mê nghiên cứu ngón tay hắn, Tô Văn Khai có thể kìm chế được giọng nói, nhưng không thể kìm chế trái tim liên tục đập bang bang. Đương nhiên hắn biết Minh Nguyệt không có phi lễ hắn, cho nên không hỏi lại nữa. Đợi nàng mò mẫm xong, vẫn nắm tay hắn không buông, rơi vào trầm tư. Rất lâu sau ngẩng đầu nhìn hắn, “Huynh có nhớ hay không, ngày đó đào được thi hài Dương Bách Gia, khối xương cuối cùng mà chúng ta tìm thấy là cái gì?” (HD: t nê bà này -_- háo sắc còn liên tưởng được việc)

Hình ảnh đêm đó khắc sâu trong lòng, Tô Văn Khai tất nhiên nhớ rõ, “Ngón tay trái.”

“Mặc dù thi thể Dương Bách Gia hơi cuộn mình, nhưng bởi vì bị người ta bao bọc lại, cho nên sau khi thịt hư thối, khung xương sẽ không bị biến dạng. Ban đầu ta thu thập thi cốt dựa theo khung xương vốn có, nhưng vì sao không thấy ngón tay nằm ở vị trí của nó, mà là trong hố khác?”

Tô Văn Khai suy nghĩ xong lại nói, “Ngày ấy chương quầy tiệm thuốc nói chỉ thấy chó của ông ta đào bới đất, không nói là thấy chó ăn xương cốt.”

Minh Nguyệt nghĩ lại tình cảnh ngày ấy, chậm rãi nói, “Cứ cho là chó ăn xương cốt, nhưng xương ngón tay kia vẫn còn ở trong đất, nếu bị ăn thật, thì xương cốt không nên ở dưới đất mà bị tha ra ngoài. Cho dù thực sự được ném trở về, cũng sẽ không bị chôn sâu đến thế.”

“Cho nên nói, khi Dương Bách Gia tranh chấp với người nợ, từng bị đối phương dùng vật sắc bén chém đứt ngón tay?”

“Không đúng, nếu có thể dùng vật bén chém ngón tay xuống, vậy thì vì sao hung thủ lại tốn công tốn sức dùng vật cứng giết Dương Bách Gia? Đêm đó chúng ta dùng vải trắng đặt bạch cốt, nếu như đầu ngón tay bị vật nhọn chém thì sẽ dễ dàng nhìn thấy miệng vết thương cực kì bằng phẳng, ta cũng sẽ chú ý tới. Nhưng không có, có thể thấy lúc ấy miệng vết thương trên ngón tay không rõ ràng.”

Tô Văn Khai nhíu mày, “Tất cả đầu ngón tay đều tách ra, vậy mà miệng vết thương không rõ ràng?”

Minh Nguyệt lại nắm lấy tay hắn, suy nghĩ sâu xa, cảm thấy hung thủ càng ngày càng đáng sợ rồi, móng tay nàng nhanh chóng cắm vào da thịt hắn, vẻ mặt Tô Văn Khai trắng thêm một chút.

“Như vậy chỉ có một thứ có thể lý giải... hung thủ cắt ngón tay hắn, sau đó trong thời gian kéo ra, các đốt ngón tay kia, cùng với thịt và dây thần kinh bị kéo đứt... bởi vì đã qua mười năm, thịt và gân cốt không còn nữa, cho nên nhìn giống như ngón tay bị mục nát.”

Vừa nói như vậy, Tô Văn Khai cảm thấy ngón tay khá đau. Đợi hắn cúi đầu nhìn, Minh Nguyệt vội vàng thả bàn tay đã nổi tơ máu của hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bạch cốt mười năm (7)

Editor: HD

Từ nha môn đến Dương gia thôn vừa đi vừa về không mất quá nửa ngày, nha môn lại có người báo án, Tô Văn Khai vội vàng đi phá án, để cho Bạch Thủy vừa mới thức dậy đi cùng với Minh Nguyệt tới phòng chứa xác.

Các nàng vừa mới ra khỏi cửa, Tàn Phóng liền cảm lồng sắt đi vào, đi bộ một vòng không thấy Bạch Thủy đâu, hắn gọi một nha dịch lại hỏi, “Có nhìn thấy người dùng một tay đánh ngất con cạp Bạch bộ đầu ấy ở đâu không?”

Nha dịch đáp, “Hình như đi cùng với Minh cô nương tới nhà xác rồi.”

Tàn Phóng run lấy bẫy, lập tức buông hắn ra, suốt ngày không tiếp xúc với xương cốt thì lại đi nhà xác, lá gan lớn cỡ nào hừ.

Nha dịch tò mò hỏi, “Tàn thiếu gia trong tay ngài cầm bảo bối gì vậy?”

Tàn Phóng đắc ý nói, “Thứ tốt.”

Nha dịch thấy hắn giả thần giả quỷ, nhưng không nói, liền vội vàng đi làm việc của chính mình.

Tàn Phóng đảo mắt một vòng, cười quỷ dị, cảm lồng sắt đi tới.

&&&&&

Lần này Minh Nguyệt còn kiểm tra cẩn thận hơn cả lần trước, nhất là xương đầu ngón tay trái kia.

Chỗ ngăn ra khác hẳn so với những nơi khác, cầm lấy soi dưới lồng đèn, mơ hồ nhìn thấy trên xương cốt có một vết thật nhỏ, mắt thường nhìn dưới ngọn đèn dầu lâu, vô cùng nhức mỏi. Nàng nhắm mắt hoãn thần, nhìn lại năm sáu lần, rồi mới đặt ngón tay vào vị trí của nó.

Bạch Thủy và nàng ra khỏi đó, khóa cửa lại, đi đến bên cạnh giếng mức nước cho nàng rửa tay, nói, “Án mạng này xảy ra lâu quá rồi, trên dưới nha môn đều nói Tô đại nhân uống phí công sức.”

“Nhưng vạn nhất nha?”

Bạch Thủy ngừng lại, cười nói, “Trước kia ta cảm thấy bên cạnh ta chỉ có một con trâu, hiện tại ta cảm thấy, có hai đầu rồi.”

Minh Nguyệt đi phía trước quay lại xem, “Trâu ở đâu?”

Bạch Thủy lập tức lớn tiếng cười, lúc này Minh Nguyệt mới kịp phản ứng, giờ bàn tay ướt sũng lau lên mặt nàng, Bạch Thủy vội vàng né tránh, “Bản muốn chết.”

“Ai cho huynh nói ta là trâu.”

Nói xong lại mò mẫm đi lên trước, Bạch Thủy né sang bên cạnh, không ngờ chân giẫm nát thùng nước, nhất thời mất chỗ dựa, liền té xuống đất. Minh Nguyệt hoảng sợ, vội vàng chạy qua, nhưng đâu thể giữ được một mình đang té ngã, bắt được tay nàng, cả bản thân cũng bị liên lụy ngã xuống.

Bang bang ~

Thùng nước đổ ra, hắt thẳng vào người cả hai.

Bạch Thủy nằm ở giữa vũng nước, bị Minh Nguyệt đè xém nửa ngất xỉu, nghiêm túc nói, “Từ nhỏ đến lớn đều nghĩ sai rồi, người không phải là trâu, mà chính là ngu ru yếu.”

Minh Nguyệt đỡ khóc đỡ cười, xoa cổ tay ngồi dậy, kéo tay nàng, “Có bị thương chỗ nào không?”

Bạch Thủy đột ngột ngồi dậy, cười nói, “Ta không phải loại tiểu cô nương mảnh mai như ngươi, mau đi thay quần áo, bị người ta nhìn thấy thì không tốt chút nào.”

Minh Nguyệt lo lắng xem xét khuỷu tay của nàng, xác định nàng không có việc gì, mới ngừng sờ soạng, “Cùng nhau về nha môn đi.”

“Ngươi về trước, chúng ta cùng về, một ‘nam’ một nữ đều ướt sũng, mắc công người khác nhân rồi nói sau lưng.”

Minh Nguyệt cười cười, “Ta đi đây.”

Bạch Thủy đáp lời, chờ nàng đi xa, lúc này mới đỡ thắt lưng đứng dậy. Vừa động dậy, mới có cảm giác cổ lưng khuỷu tay chỗ nào cũng đau. Nàng cắn răng đi về phía nội nha, còn tránh đề cho Minh Nguyệt phát hiện nữa.

Quay về phòng của mình, nàng cởi áo khoác ra, gỡ mảnh vải quần trên người xuống, cảm thuốc bôi lên vết thương phía sau. Phía trước không sao, chỗ đau nhất trên lưng lại không thể bôi tới được. Nàng đề thuốc lên tay, bẻ tay vẽ loạn, nhưng vẫn còn thiếu một chút, dùng lực nhấc eo lên, rốt cục cũng xoa được, xém nữa thì gãy eo rồi.

Nàng vận lưng, chợt phát hiện hình như trong phòng có điểm không thích hợp.

Cảm thấy trong tủ quần áo có cái gì đó.

Nàng nhui mày đứng dậy, lấy áo khoác phủ lên người, nhẹ nhàng bước tới bên đó. Đứng bên cạnh tủ quần áo, mới nghe thấy tiếng động rõ ràng. Nàng cười lạnh lùng, chuẩn bị dùng tay không chém chết con chuột. Mạnh mẽ di chuyển bước chân, dơ tay chém ra phía trước.

Con chuột quả thật là con chuột, nhưng lại bị nhốt vào lồng, mà người cầm cái lồng thì chợt mất há mồm, tất nhiên bị dọa cho choáng váng.

Bạch Thủy thấy ánh mắt của hắc mị hồ, đột nhiên hiểu ra hắc không tự nhiên xuất hiện nơi này, về mặt với bộ dáng kinh ngạc này của hắc cũng đủ chứng minh hồi nãy hắc thấy cái gì.

Nàng lập tức lấy lại tinh thần, nắm vạt áo hắc mạnh mẽ kéo hắc đi ra, ném xuống đất, Tần Phóng bị đau nên gào lên một tiếng, lồng sắt trên tay rớt xuống, con chuột chi chi nha nha kêu ầm ĩ.

“Thùng thùng.”

Tiếng đập cửa vang lên, Bạch Thủy lập tức che miệng của Tần Phóng, thiếu chút nữa làm cho Tần Phóng ngạt chết.

“Trong phòng Bạch bộ khoái có chuột sao? Để lão bộc đi vào dọn dẹp.”

Giọng của người hầu trong nội nha không lớn, nhưng lại khiến Bạch Thủy chảy toát mồ hôi lạnh, “Không cần, tự ta có thể bắt nó.”

Người hầu lải nhải thêm một tiếng, liền nghe tiếng người bên trong gần như quát lên: “Không cần!”

Tần Phóng bị áp ở dưới, dường như lỗ tai hoàn toàn không nghe thấy tiếng nàng gầm lên, chỉ mở to mắt nhìn.

Giống như lần đầu tiên hắc phát hiện vì sao ánh mắt Bạch Thủy lại sáng tròn như thế, giọng nói này, rõ ràng là cô nương gia.

Nhưng tại sao sức lực lại lớn đến như vậy?

Không đúng, cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm nhìn như là vì sao có thể bó chặt được ngọn tuyết sơn phía trước?!

Không đúng không đúng, cái này cũng không phải trọng điểm a.

Đúng, trọng điểm là nàng nữ giả nam trang, làm nha dịch, lừa gạt tỷ phụ hân, nàng không sợ bị nhốt vào đại lao ư?

Việc này có thể là tội chết.

Bạch Thủy vẫn mạnh mẽ che miệng hân, thấy đôi mắt hân nhìn thẳng vào ngực của mình, vừa xấu hổ vừa tức giận, hận không thể cùng hân đồng quy vu tận. Đề nén một hồi lâu, hạ nhân dọn dẹp ngoài cửa đã đi xa. Nàng cắn chặt răng, trầm giọng, “Không được la lên.”

Tần Phóng chớp mắt mấy cái.

“Không được nhìn, nhắm mắt lại!”

Tần Phóng lập tức nhắm mắt lại, cảm thấy nếu hân không nhắm mắt nàng nhất định sẽ chọc mù mắt hân.

Bạch Thủy thấy hân nhắm mắt, nhưng vẫn lo lắng, lại không thể không mặc quần áo đoàng hoàng, đành lấy ống tay áo của hân che ánh mắt hân lại. Hành động này khiến Tần Phóng mở mắt theo bản năng, nhưng không ngờ lại vô tình nhìn thấy hai đóa hồng mai xuất hiện trên áo.

Bạch Thủy đang tập trung mặc y phục nên không phát hiện, Tần Phóng hít sâu một hơi vội vàng che ánh mắt thật tốt, mặc niệm 100 lần đây tuyệt đối không phải người hân quen biết, Bạch Thủy, người có thể khiêng được một con trâu, cái này chắc chắn là ảo giác, ảo giác mà thôi. Tiếng mặc quần áo lọt vào lỗ tai, hân nghe thấy mà mặc đồ hồng, ngay cả thờ cũng không thờ nổi nữa.

“Được rồi.”

Tần Phóng không vội mở mắt, xoay người quỳ rạp trên mặt đất, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía trước, “Cái đó...”

“Ngậm miệng, hiện tại không được nói, sau khi rời khỏi đây cũng không được nói, nếu như ngươi nói cho người khác biết, ta liền cắt lưỡi ngươi xuống.”

Tần Phóng vội vàng che miệng, dùng đầu lưỡi đảo một vòng để xác nhận nó an toàn, “Ta sẽ không nói.”

Thật lâu sau cũng không có tiếng nói, hân không biết Bạch Thủy đang suy nghĩ cái gì.

Chính Bạch Thủy cũng không biết mình đang nghĩ gì, nàng hiểu tính tình của Tần Phóng, ăn chơi trác táng, đùa giỡn, nói nhảm, bộ dạng lúc nào cũng tự đắc. Nàng rất khó tin tưởng sau khi ra ngoài hân sẽ không nói thân phận nữ tử của nàng cho người khác biết.

Nếu hân nói, việc nàng luôn giấu diếm, liền kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Nàng ngồi sững sờ trên mặt đất, cuối cùng vẫn không nói lời độc ác nào nữa, không chút sức lực, thấp giọng nói, “Ngươi đi đi.”

Tần Phóng vừa nghe thấy vậy, cho dù té ngã cũng không dám quay đầu lại nhìn, vội vàng mở cửa ra ngoài. Thời điểm đóng cửa lại, hân mới rãnh rỗi liếc nàng một cái, nhưng trong phòng tối đen, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy tóc tai nàng hỗn loạn buông xõa trước ngực, một tay nắm chặt áo, đầu cúi thấp nên không thấy khuôn mặt.

Hân hơi ngậy người, đóng cửa lại. Vừa đúng lúc hạ nhân dọn dẹp quay lại lấy nước, thấy bộ dạng hân giống như thần lẩn dán trên cửa, liền chào hỏi, Tần Phóng gật đầu, rồi xua tay với người đó, “Đi đi, chưa từng nhìn thấy ta bị Bạch bộ đầu đánh à.”

Lúc này hạ nhân nín cười, gấp rồi gấp rồi, đầu phải là chưa từng thấy, việc này cũng không phải là một hai lần rồi thôi.

Đội hân đi rồi, Tần Phóng vội vàng bỏ chạy, chạy về phòng của mình nhưng tâm thần vẫn chưa hết kinh hoảng. Lại sờ sờ ngực, đẹp. Hồi này xác định bị hai tòa núi áp chế, quả thực là nữ nhân.

Hân ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, từng xung là bụi hoa vậy mà hân lại hoàn toàn không phát hiện.

Bạch Thủy sẽ không cười nhạo sau lưng hân chứ?

Hân lại nghĩ tới một chuyện, có nên nói chuyện này cho tỷ phụ biết không?

Nếu thân phận của Bạch Thủy bị người khác phát hiện, dù bằng chứng tố cáo tỷ phụ hân, dù sao cũng là người tỷ phụ đề bạc từ bên trấn Nam Nhạc qua.

Hân thở dài một hơi, tối tận bữa ăn tối cũng chưa nghĩ thông suốt.

Minh Nguyệt thấy hân thở dài thờ ơ, lúc ăn cơm cũng chẳng nói năng gì, nhìn không được hỏi, “Tiểu hầu gia ngươi bị sao vậy? Bạch ca ca nói thân thể hân không thoải mái nên không ăn cơm, ngươi cũng không thoải mái sao?”

Vừa nghe nàng nhắc tới Bạch Thủy, Tần Phóng lập tức run lấy bầy, tinh thần có chút phấn chấn, nói với Tô Văn Khai, “Chuyện đó... không phải, ta... tỷ phụ, ngươi có biết nàng... là cái kia...”

Tô Văn Khai dừng đùa, nhíu mày nhìn hân, “Rất cuộc đệ muốn nói cái gì?”

Tần Phóng lấp bắp ba bốn lần, chung quy không thể nói ra, nếu như hắn nói, Bạch Thủy liền bị bắt với tội danh lừa gạt mệnh quan triều đình, nhẹ là bị ăn đòn, nhưng khả năng lớn là bị nhốt vào đại lao. Mặc dù năng dũng mãnh nhanh nhẹn hơn các vị cô nương, nhưng dù gì năng cũng là cô nương đúng không?

“Ai nha! Không có gì!”

“Thực sự không có gì?”

Hắn ra sức lắc đầu, lại kiên định nói, “Không có gì!”

Minh Nguyệt quan tâm nói, “Có phải không thoải mái hay không, muốn ta châm cứu cho không?”

Tần Phóng không tập trung, nên không trả lời. Tô Văn Khai nghiêm mặt nói, “Mau ăn cơm đi.”

Bữa cơm này, Tần Phóng hoàn toàn không chút thoải mái, cả đầu đều là khuôn mặt Bạch Thủy, bộ dạng Bạch Thủy cúi đầu không nói tiếng nào.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, mới nghĩ ra vấn đề quan trọng, hắn phải hỏi Bạch Thủy vì sao lại giả trang thành nam nhân để làm bộ khoái. Một cô nương xinh xắn vì sao lại chịu đựng khổ sở để làm bộ khoái, chẳng phải tự mình tìm khổ sao?

Nghĩ như vậy, rốt cuộc hắn cũng không nói cho tỷ phu biết, ít nhất chờ hắn biết rõ chân tướng trước đã.

Mà tỷ phu hắn là người thấu tình đạt lý, nói không chừng những lý do kia có thể thuyết phục hắn?

Nghĩ xong, hắn đi tới chỗ Bạch Thủy.

Tới chỗ đó hắn vẫn nghênh ngang như cũ, nhưng khi bước tới cửa, cánh tay giờ lên có chút lúng túng. Hắn do dự chốc lát, cuối cùng vẫn gõ cửa.

“Người nào?”

Tiếng nói khàn khàn, giống như vừa mới khóc xong. Thay vì phải đối mặt với Bạch Thủy yếu ớt, Tần Phóng thà rằng đối diện với Bạch Thủy khiêng con trâu còn hơn, hắn hít một hơi, đáp, “Ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bạch cốt mười năm (8)

Editor: HD

Lời hắn nói ra thật lâu, mới có người đi ra mở cửa.

Trong phòng không đốt đèn, vừa mở cửa ra, ánh đèn ngoài hành lang liền chiếu vào bên trong, rọi lên khuôn mặt trắng bệch của Bạch Thủy.

Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn cũng đang nhìn mình, hai nắm đấm siết chặt, tràn đầy không cam lòng. “Ngươi muốn nói gì?”

Tần Phóng bước lên phía trước một bước, đóng cửa lại, lần này chỉ có ánh sáng mờ ảo chiếu qua khung cửa, một mảnh đen tối không thể nhìn rõ đối phương, chỉ có bắt được ánh mắt, “Ta muốn biết, vì sao cô phải giả trang làm bộ khoái, rõ ràng không phải chuyện gì tốt đẹp, hơn nữa nghe Minh Nguyệt nói, cô đã làm ở nha môn nhiều năm rồi?”

Bạch Thủy không ngờ hắn lại chạy thẳng tới hỏi mình lý do vì sao, rõ ràng dọc đường đi nàng bắt nạt hắn rất nhiều, không thích hắn dựa dẫm vào gia thế tốt, chạy loạn khắp nơi khiến cho người nhà lo lắng, chơi bời sống phóng túng, không chịu làm việc đoàng hoàng. Vốn tưởng hắn là người chỉ biết ăn chơi, hiện tại đã thay đổi. Đây lòng nàng mơ hồ có chút hi vọng, “Ca ca ta mất tích, ta muốn đi tìm huynh ấy, nhưng không ai tình nguyện nghe lời một cô nương gia không quyền không thế. Cho nên ta chỉ có thể đi đến nha môn, làm việc, trở thành bộ khoái.”

Tần Phóng không ngờ lại là lý do này, tìm huynh trưởng mất tích? Một cô nương gia như nàng lại dám mạo hiểm lớn như vậy.

Hắn nhìn thoáng qua khuôn mặt nàng, khi đó nàng bao nhiêu tuổi chứ.

Nàng không sợ hay sao?

“Cầu xin ngươi, đừng nói việc này cho người khác biết. Ngươi muốn ta làm gì cũng được, chỉ cần ta có thể tiếp tục ở lại đây. Ta muốn đi tìm ca ca... đi Khai Phong tìm huynh ấy.”

Giọng Bạch Thủy khá nhỏ, giống như sắp khóc tới nơi. Điều này khiến cho Tần Phóng cực kì, cực kì không thoải mái, nhưng từ trước đến nay chỉ có người khác an ủi hắn, chứ hắn không biết an ủi người. Suy nghĩ một hồi, hắn nhéo mặt nàng, “Không cần cầu xin ta, ta sẽ không nói cho người khác biết. Ta cũng không cần cô làm cái gì hết, bên Khai Phong ta có rất nhiều người quen, ta sẽ hỏi thăm giúp cô.”

Bạch Thủy ngậy người, đây hoàn toàn không phải Tần Phóng mà nàng quen biết một tháng nay, không phải Tiểu Hầu gia kia.

Tần Phóng thấy nàng nhìn mình như vậy thì cảm thấy mắt tự nhiên, bị hai mắt đầm lệ làm cho trái tim mềm nhũn, nghĩ rằng phải nhân cơ hội khi dễ nàng. Hắn lại xoa bóp mặt nàng, “Ta đi đây.” Đi được hai bước, nói, “À ..., nhớ ra ngoài ăn com, tay chân cô nhỏ bé, không ăn com càng ốm yếu hơn.”

Nói xong hắn liền đi ra ngoài, khóa chặt cửa, tiếp tục giống như thần lẩn tránh người vào cửa, vội vàng hít thở mấy ngụm.

Bạch Thủy là nữ, là nữ!

Nàng roi nước mắt, thật sự roi nước mắt nha!

Còn hắn muốn làm cái gì, đều đã làm rồi!

Không đúng, hắn không muốn làm gì hết, tại sao trong đầu lại hiện lên mấy chữ này. Phi, bản thiù.

Hắn lắc lắc đầu, chuẩn bị đi tắm nước lạnh để giữ bình tĩnh.

Không đúng, hắn muốn làm cái gì chứ?

Buồn rầu không thôi, hắn vừa đi vừa ôm đầu, bản thiù!

&&&&

Một buổi sáng tinh mơ, Minh Nguyệt đi ra ngoài ăn sáng, phát hiện không thấy bày đồ ăn sáng cho Tần Phóng và Bạch Thủy. Tô Văn Khai thấy nàng tìm người, đưa đũa cho nàng nói, “Bạch bộ đầu nói không thoải mái nên không ăn, ta sai người đưa com qua đó rồi.”

“Vậy Tần Phóng đâu?”

“Đệ ấy nói ngăn đồ ăn của đầu bếp, tháng này muốn ra ngoài ăn, không định quay về, chuẩn bị đi chơi khắp nơi.”

Minh Nguyệt gấp một khối bánh ngọt, nghi ngờ nói, “Kỳ lạ.”

Tô Văn Khai cũng lặp lại, “Kỳ lạ.”

Bình thường không có tiếng ồn của Tần Phóng, thì cũng là khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Thủy, một bàn ba người ăn com không cảm thấy gì. Lúc này chỉ có hai người, mặt đối mặt, Tô Văn Khai cảm thấy ngồi sai chỗ rồi. Ngẩng đầu có thể thấy Minh Nguyệt, cúi đầu cũng có hình bóng của nàng, tâm thần không yên, chẳng lẽ hắn bị cảm nắng rồi sao.

Trong thời gian đợi com, Tô Văn Khai nói, “Vừa nãy, thôn trưởng Dương gia thôn nhờ nha dịch chuyển lời, người trong thôn góp tiền mua vàng mã hương đèn, muốn đến bái tế Dương Bách Gia.”

Minh Nguyệt nói, “Chẳng phải hôm qua có rất nhiều người mắng chửi hắn sao?”

“Bọn họ nghe đồn Dương Bách Gia cũng là người bị hại, cho nên cảm thấy đã trách lầm người tốt, bảo thôn trưởng quyền tiền mua hương, để hắn ở dưới suối vàng được yên lòng.”

“Nếu muốn hắn yên lòng, phải tìm ra hung thủ mới đúng.” Minh Nguyệt hỏi, “Bây giờ vẫn chưa có đầu mối sao?”

“Ừ, hung án đã qua mười năm, muốn tìm nhân chứng vụ án cũng khó, tiếng động lớn như vậy, có lẽ người qua đường sẽ nghe thấy, nhưng thời gian quá lâu, chưa chắc đã nhớ được.” Tô Văn Khai không ôm bất kì hy vọng gì với nhân chứng, đừng nói mười năm trước, cho dù là nửa năm cũng không thể nhớ rõ chuyện đã từng xảy ra, vô cùng khó khăn.

Chìa khóa thi phòng nằm trong tay Minh Nguyệt, để nàng tự do đi qua xem xét. Ra khỏi nội nha, liền nhìn thấy Dương Phú Quý và Dương Thiên Lý đứng đẳng trước nha môn.

Một tay Dương Thiên Lý đỡ Dương Phú Quý đi lại không tiện, một tay cầm giỏ trúc, bên trong chứa đầy vàng mã hương nến. Minh Nguyệt vội vàng đi tới, “Đề các vị phải chờ lâu.”

“Là bọn ta tới sớm thôi.” Dương Phú Quý đưa cho nàng một quyển sổ, “Đây là thứ đại nhân yêu cầu ngày hôm qua.”

Minh Nguyệt nhận lấy, lật ra nhìn thử, bất ngờ nói, “Nhiều vậy sao? Đại nhân chỉ bảo thôn trưởng viết thời gian xuống?”

Trên mặt Dương Phú Quý có nét áy náy, “Mọi người mồm năm miệng mười, ta cũng không biết cái nào mới đúng. Thời gian quá lâu, nếu ngày đó không có chuyện gì đặc biệt, thì không thể nhớ rõ rồi.”

Minh Nguyệt cảm thấy có lý, liền nhận lấy, đợi tý nữa đưa qua cho Tô Vân Khai coi, “Làm phiền đi với ta tới thi phòng.”

Thi phòng cách nha môn cũng khá xa, bởi vì Dương Phú Quý đi lại không tiện, không quen đi đường này, so với ‘bước đi như mây’ khi ở trong thôn, hiện tại ông ta đi chậm như ốc sên bò, lộ trình kéo dài, đi khoảng chừng một khắc mới tới. Hôm nay trời quang mây tạnh, thi phòng chỉ cần mở một cửa sổ đã sáng ngời.

Chiều đắp lên bạch cốt đã hư hại hơn phân nửa, ánh mặt trời rọi lên, làm cho vết máu đỏ trên xương cốt hiện ra rõ ràng. Hai người Dương Phú Quý và Dương Thiên Lý không hiểu mấy chuyện này, cảm thấy không có gì, nhưng Minh Nguyệt biết rõ đây là vết thương hung thủ lưu lại, có chút rung động, cảm giác như xương cốt của chính mình đau ê ẩm.

Hai người kia nhìn thấy bộ xương trắng, mặc dù không rơi lệ, nhưng vẻ mặt đau xót, liên tục thở dài, lúc này mới tiến lại gần ‘giường’, cầu nguyện cho hân tại âm phủ được mạnh khỏe.

Thi phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ, thời điểm đốt vàng mã, hương nến, khói bay đầy nhà. Minh Nguyệt đứng ở cửa hít phải mấy ngụm khói, vội vàng thò đầu ra ngoài để thở.

Người bên trong cũng bị sặc đến nỗi không chịu được, không lâu sau, nước mắt nước mũi chảy xuống.

Minh Nguyệt đợi khói trong phòng tản bớt, mới bước vào cửa. Gọi bọn họ ra ngoài, dùng ngải thảo hun người một chút, vừa trừ tà, vừa để cho quần áo không còn mùi gì nữa.

Dương Phú Quý lại bị hun khói, lập tức ho khan vài tiếng, “Ngỗ tác cô nương, tối hôm qua người trong thôn chúng tôi tụ tập lại bàn về chuyện này, tiểu tử Bách Gia kia du dương nơi âm phủ lâu như vậy, người làm trưởng bối như chúng tôi trong lòng bất an, có thể nhờ cô nương bẩm báo với đại nhân một tiếng, cho phép chúng tôi mang hân về trôn cát? Hải tử Bách Gia rất nhất gan, sợ hân bị quỷ hồn khác bắt nạt.”

Dương Thiên Lý cũng vội vàng nói, “Nếu như người vừa mới mất, chúng tôi sẽ không dám đưa về, nhưng bây giờ chỉ là một đồng xương trắng, đem về thôn cũng không phải vấn đề gì.”

Minh Nguyệt nói, “Ta hiểu các người muốn để hân nhập thổ vì an, nhưng án tử không thể không phá, nếu không kết án, hân nhất định phải ở chỗ này.”

“Nhưng Dương thúc hân đã...”

Minh Nguyệt nghĩ thầm, muốn nói cho bọn họ biết cho dù là một cục xương cũng có thể tìm ra manh mối. Tuy nhiên vẫn chưa bắt được hung thủ, vì vậy bất kì ai cũng có khả năng chính là hung thủ, không thể tiết lộ quá nhiều chi tiết. Đồng thời, nàng phải giữ khoảng cách nhất định với bọn họ, “Hiện giờ chỉ lập một cái mộ, sao có thể khiến hân an tâm, chỉ có kết án, bắt hung thủ ra công lý, hân mới thật sự yên tâm.”

Dương Thiên Lý còn muốn nói gì nữa, Dương Phú Quý thở dài, ngăn hân lại, “Ngỗ tác cô nương nói không sai, chỉ khi tìm được hung thủ, Bách Gia mới có thể yên tâm chuyển thế.”

Trưởng bối ngăn cản, hân đành im lặng. Nghĩ tới việc quan phủ nói không thể, thì cho dù cầu xin cũng không được.

Hai người Dương gia rời đi, Minh Nguyệt liền đi tìm Tô Vân Khai. Vì tránh để người khác nói xấu, nàng rất ít khi ở riêng với Tô Vân Khai. Lúc này gõ cửa đi vào, phát hiện trong phòng chỉ có một mình Tô Vân Khai. Nhớ ra cần phải đưa quyển sổ cho hân, do dự một chút vẫn quyết định đi vào.

Tô Vân Khai đang xem hồ sơ mấy năm qua, không để ý có người tiến vào, giống như phát hiện cái gì đó ở trước mặt, hân mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Minh Nguyệt, lấy thước đề lên đồng hồ sơ, “Dương Phú Quý về rồi?”

“Ừm, bọn họ mang một rổ tiền giấy đi đốt, làm cho nhà đầy khói, hun đến mức chính bản thân không chịu nổi, nhanh chóng ra về. Bọn họ còn nói, Dương Bách Gia rất nhất gan, không đành lòng để hân tiếp tục đi lang thang, muốn đem hân về an táng.” Minh Nguyệt chỉ vào quyển sổ kia, “Cái kia là do thôn trưởng đưa tới, nói là hôm qua huynh muốn ông ấy ghi chép lại, nay nhờ ta giao cho huynh.”

“Ừ.” Hân lên tiếng, thật sự tập trung đọc.

Minh Nguyệt không có việc gì để làm, lại sợ lát nữa hân có chuyện muốn hỏi, nên ngồi xuống. Thấy nước mực trong nghiên mực trên bàn sắp đông cứng, giơ tay mài mực. Mài mực một lúc lâu, mới nghe hân nói, “Mặc dù bọn họ kể rất nhiều chuyện, nhưng đa số đều nói, Dương Bách Gia mất tích ngày mười sáu tháng sáu của mười năm trước, giữa trưa có người từng nhìn thấy hân đi qua cái cầu nhỏ ngoài thôn, rồi không trở về nữa.”

“Thời tiết thế nào?”

“Hè nóng bức.”

Trong thôn cái cầu đó dùng để đi ra ngoài, còn đối với Dương Bách Gia mà nói, lại biến thành cầu tuyệt mệnh. Minh Nguyệt than nhẹ, hỏi: “Ngày hôm đó mọi người trong thôn không gặp chuyện gì kì lạ sao?”

Tô Vân Khai nói, “Trước đó ta từng hỏi bọn họ, mặc dù rừng cây không lớn, nhưng trái phải đều có đường đi, vì vậy người Hạ gia thôn và Dương gia thôn, cùng với những người lân cận sẽ không đi ngang qua rừng. Thi cốt Dương Bách Gia được phát hiện trong rừng, từ bên ngoài nhìn vào khó có thể thấy chuyện xảy ra bên trong. Cho nên không ai chứng kiến cũng là nằm trong dự đoán của ta.”

Minh Nguyệt có chút nổi giận, “Đúng vậy, nếu không cũng không để án mạng mười năm sau mới vô tình phát hiện.”

“Vừa mới bắt đầu điều tra án mạng, không nên tức giận.” Tô Văn Khai đóng quyển sổ lại, nhìn nàng hỏi, “Theo cô nương nghĩ, vì sao hung thủ lại giết một ngốc tử?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bạch cốt mười năm (9)

Editor: HD

Lý do muốn đẩy người ta vào chỗ chết quả thật quá nhiều, ngoại trừ việc bị kích thích, phần lớn đều là vì thù hận, mặc kệ là oán thù nặng hay nhẹ, nhưng rất ít không có nguyên nhân.

Nhưng lần này người chết là ngốc tử.

Minh Nguyệt bị hấn hỏi khó, nàng suy nghĩ một lát mới nói, “Dựa theo lời của Dương Thiên Lý, ở trong thôn danh tiếng Dương Bạch Gia không tệ. Hấn được người trong thôn nuôi dưỡng, được bọn nhỏ yêu thích, rốt cuộc là vì cái gì lại khiến hấn bị người khác hạ sát tàn độc như vậy?”

“Tìm thấy nguyên nhân sự việc, có lẽ sẽ tìm được hung thủ.” Mỗi lần tra án đều phải làm như vậy, bởi vì nó chính là cánh cửa để phá án, không thể giải quyết trong một sớm một chiều. Tô Văn Khai đọc ghi chép trong huyện phủ một lần nữa, đọc hơn phân nửa, vẫn không nhìn thấy manh mối, “Hôm nay cô nương có chuyện gì gấp sao?”

Minh Nguyệt mỉm cười, “Chuyện của ta đều do đại nhân sai bảo, mau mau nhìn xem có việc gì để cho ta làm không.”

Tô Văn Khai cười cười, “Có, cô nương tới đây đọc hồ sơ suốt ba mươi năm nay của huyện đi, nhìn xem có điều gì khả nghi hay không.”

Minh Nguyệt lú lờ, “Muốn ta đọc nhiều như vậy, mỗi lần tra án huynh đều làm như vậy sao?”

“Án tử rất khó xác định.”

“Trước kia Tàn đại nhân không như vậy, cho dù ông ta muốn tìm manh mối của những năm trước, cũng sẽ ném cho đám người sư gia làm. Ngay cả ta cũng bị bắt tới xem hai lần, huynh biết Tàn đại nhân chán ghét cô nương gia đi vào gia môn cỡ nào, nhưng vì tiện lợi, vẫn cứ sai bảo ta, huynh nói xem ông ta lười bao nhiêu chứ.”

Tô Văn Khai hỏi, “Vậy chẳng lẽ cô nương cực kì ghét bị ép coi hồ sơ sao?”

Minh Nguyệt vội vàng xua tay, “Tất nhiên không ghét, ta chỉ chán ghét cách làm của Tàn đại nhân, không thấy chán ghét khi được góp sức vào án tử. Ta biết huynh hiểu ý ta, nếu không ta cũng không giải thích, nhưng sẽ âm thầm mắng huynh là tiểu nhân vô sỉ.”

Tiểu nhân vô sỉ... Tô Văn Khai bật cười, quả là người nhanh mồm nhanh miệng.

Hai người bắt đầu đọc hồ sơ, không nói chuyện nữa. Thịnh thoảng cần phải ghi chép cái gì đó mới nhìn sang đối phương, so với việc đọc sách hồ sơ các vụ án trong huyện vẫn thú vị hơn, ít nhất không khiến người ta mất kiên nhẫn.

Khi nha dịch tới gõ cửa, đã qua giờ Ngọ nửa khắc, lúc này hai người mới cảm thấy trong bụng trống rỗng, thậm chí cả buổi sáng hôm nay còn chưa kịp uống một ngụm nước trà.

“Có manh mối gì không?”

“Không có, còn cô nương?”

Minh Nguyệt xoa xoa hai mắt, “Cũng không có.”

Nếu muốn lần theo dấu vết trên sổ sách đích thật là việc không dễ dàng, hai người không cẩu giặc, ăn cơm xong sẽ tiếp tục chiến đấu. Đi ra khỏi nha môn, phơi mình dưới ánh nắng tươi đẹp, Minh Nguyệt ngửa đầu lên, thì thầm, “Thực ảm áp.”

Tô Văn Khai cảm thấy nàng chỉ suối nắng thôi cũng đã hài lòng như vậy, liền cười nói, “Mùa mưa hiếm khi nhìn thấy mặt trời, có ánh nắng chói rọi lên người vẫn tốt hơn.”

Cửa nha môn rộng mở, lúc này trên đường phố rất nhiều người, ngay tại thời điểm trưa nắng vẫn đông vui náo nhiệt, tràn đầy sức sống.

Hai người chậm rãi đi vào nội nha, ở trong phòng cả buổi cơ thể sắp mốc meo rồi, phơi nắng xong, hận không thể nhét tia nắng ấm áp kia vào trong xương tủy.

Vào nội nha, thân thể đã được ấm áp, đỉnh đầu còn chút nóng bỏng. Tô Vân Khai ngẩng đầu nhìn trời, tia nắng chiếu vào mắt, đôi mắt lập tức bị hoa, cúi đầu đợi một lát mới hết, xem ra hai ngày nay ngủ không ngon. Hắn xoa xoa mắt, đi vài bước rồi đột ngột dừng lại, “Minh Nguyệt.”

Minh Nguyệt nghiêng đầu, thấy vẻ mặt hắn đắm chiêu, hỏi: “Sao vậy?”

Tô Vân Khai ngẩng đầu nhìn theo hướng mặt trời, lại lấy tay che chờ, tia nắng xuyên qua khe hở của bàn tay rơi lên mặt hắn, có thừa ấm áp, “Ngày Dương Bách Gia mất tích chính là 16 tháng sáu, mùa hè nóng bức, người bình thường chỉ muốn trốn trong nhà tránh nắng, vì sao hắn lại chạy ra ngoài? Dương Thiên Lý từng nói, lá gan Dương Bách Gia rất nhỏ, tại sao một người như thế lại dám đi vào rừng cây vắng vẻ?”

Minh Nguyệt lập tức nghĩ đến một khả năng, vô cùng kinh hãi, “Chẳng lẽ hắn bị hung thủ dụ dỗ đi đến đó? Như vậy nghĩa là, hắn quen biết hung thủ?” Trái tim nàng nhất thời treo trên cổ họng, “Bình thường hắn đều ở chung với người Dương gia thôn, hung thủ có khả năng là người Dương gia thôn?”

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng dựa theo lý luận mà nói quả thực có khả năng này, Tô Vân Khai không hề phủ nhận, nhẹ nhàng gật đầu, càng làm cho Minh Nguyệt cảm thấy lạnh người, trong ngày hè nóng nực nhưng nàng lại thấy ớn lạnh không thôi. Khuôn mặt từng người trong Dương gia thôn hiện lên trong đầu, không phân biệt thật giả nổi.

“Cô nương còn nhớ ta từng hỏi cô nương, hung khí hại chết Dương Bách Gia là vật gì?”

“Nhớ, chính là vật cùn, cứng.”

“Dựa theo những lời cô nương vừa nói, nếu hung thủ có âm mưu dụ Dương Bách Gia đi vào rừng, vì sao lại dùng vật cùn giết hắn, thay vì vậy sử dụng vật bén nhọn đỡ tốn sức hơn chẳng phải sao?”

Minh Nguyệt đảo mắt, nghĩ không thông. Tô Vân Khai giải thích, “Có hai câu đề lý giải, một là nếu hung thủ dùng vật bén nhọn sẽ bị lộ sơ hở, hai là hung thủ đang vội.”

“Vì sao lại vội?” Minh Nguyệt chớp mắt sau đó trả lời, “Có lẽ Dương Bách Gia... Nhìn thấy cái gì đó không nên thấy, cho nên hung thủ nóng lòng muốn diệt khẩu?”

Tô Vân Khai gật đầu, “Cho nên thứ chúng ta cần tìm, chính là thứ Dương Bách Gia nhìn thấy trước kia chết, cũng là vào ngày 15 tháng sáu.”

Vậy thì phải đi tới Dương gia thôn lần nữa!

Ăn tử bắt đầu có hi vọng, hai người nói chuyện rất lâu, bàn về manh mối một lần, đến khi tới bàn ăn, đồ ăn đã nguội lạnh hết rồi. Ăn cơm được một lúc, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tới cửa liền dừng lại, sau đó có cái đầu thò ra, đôi mắt nhìn bên trong một vòng, lúc này mới di chuyển tới thân thể hai người, hắn cười sáng lạn, “Tỷ phu, Minh Nguyệt cô nương, sao ăn cơm trưa trễ như vậy, để bị hư dạ dày lắm nha.” l.q.d

Tô Vân Khai hỏi, “Dùng cơm không?”

“Có.” Tần Phóng lập tức ngồi phịch, lại nhìn ra phía sau, “Bạch Thủy không có ở đây à?”

“Không có.” Minh Nguyệt trả lời xong mới cảm thấy không đúng, “Người chưa từng hỏi thăm Bạch ca ca, vì sao bây giờ lại hỏi hắn?”

Bạch ca ca... đáy mắt Tần Phóng xuất hiện ý cười, trên đời này chỉ có một mình hắn biết Bạch Thủy là cô nương nha, thật là điều kì diệu, hắn có chút vui mừng, “Không có gì, mấy ngày không cãi nhau nên trong lòng hơi nhớ.”

“Hai ngày nay Bạch ca ca khá bận rộn, cực kì mệt mỏi, người đừng cãi nhau với hắn nữa.”

“A...” Tần Phóng muốn gấp rau ăn, lập tức bị Tô Vân Khai nhìn chăm chăm, hắn vội vàng thu tay lại.

“Đúng vậy.” Bây giờ Tô Vân Khai chợt nhớ ra, buông đũa xuống, lấy trong ngực ra hai lá thư đưa cho hắn, “Buổi sáng bận tra án, thiếu chút nữa quên cái này. Một cái là của cha đệ, một cái là của Bạch bộ đầu.”

Hai lá thư đều giống như củ khoai bông tay, nóng tới mức Tần Phóng không dám đụng vào, “Không xem.”

Tô Vân Khai cầm đũa lên, nói: “Nếu như không đọc, cũng không hỏi âm, Yến quốc công sẽ cho rằng đệ không có ở nhà môn, lại chạy đi chỗ nào chơi rồi, sau đó tiếp tục phái người bắt đệ về Khai Phong.”

Tần Phóng nghe xong, lập tức ngoan ngoãn cầm lấy thư, cuối cùng nói, “Nhưng đưa thư của Bạch Thủy cho đệ làm gì?”

“Sau giờ Ngọ ta với Minh Nguyệt phải ra ngoài, có lẽ không gặp được hắn, khi đệ về phòng chẳng phải đi ngang qua phòng của hắn sao, nhét thư qua khe cửa là được rồi.”

Tần Phóng muốn từ chối, nhưng ngẫm nghĩ một hồi cảm thấy dù gì cũng thuận tay, hắn đồng ý, nhận lấy hai củ khoai bông tay này. Hắn nhìn thấy trên

phong thư không ghi tên của Bạch Thủy, tò mò hỏi, “Vì sao người Khai Phong viết thư cho tỷ phụ, huynh lại đưa cho Bạch Thủy?”

Trên bức thư kia quả thực viết tên của Tô Vân Khai nhưng là hỏi thăm về chuyện của Bạch Thủy, tất nhiên phải giao cho nàng, có điều không thể để Tần Phóng biết, đành nói, “Phụ thân đệ viết thư cho đệ, cũng là đưa cho ta, cần ta bảo phụ thân đệ, về sau viết thư cứ ghi tên đệ không?”

Tần Phóng lập tức từ chối, cha là người có tiếng tăm trong triều, khó đảm bảo người khác không biết tên con trai ông ấy, lỡ như quan hào địa phương biết sẽ tới làm phiền, như vậy chơi không vui nữa.

Ăn cơm trưa xong, Tô Vân Khai và Minh Nguyệt đón xe đi tới Dương gia thôn, chuẩn bị tìm những người năm ấy hỏi thăm. Nhưng hiện tại có một điểm không giống trước --- người bọn họ hỏi, rất có khả năng chính là hung thủ. Mặc dù không muốn đặt giả thuyết đó, nhưng rất có khả năng lại là giả thuyết đó.

Tần Phóng chuẩn bị về phòng ngủ trưa sau đó mới ra ngoài chơi tiếp, cầm thư của Bạch Thủy đứng trước cửa nàng, lại nghĩ tới chuyện hôm qua, quả thực hiểu rõ hành động lỗ mãng kia miêu tả bằng hai chữ ‘tươi đẹp’, mắt thấy thực... hần lắc lắc đầu, uống công đọc sách thánh hiền, nếu phụ thân biết được chắc chắn bị ăn roi.

Hần liên tục thở dài, ngay cả việc có người đứng ở hành lang cũng không biết.

Bạch Thủy đang trên đường trở về dùng cơm trưa, buổi sáng vì tránh mặt Tần Phóng, cho nên chưa kịp ăn cơm đã rời đi. Chạy ngược chạy xuôi tới trưa, đói không chịu được, ai ngờ trên đường về phòng lại gặp người nàng muốn tránh nhất, Tần Phóng, nàng có chút do dự.

Tần Phóng ngồi chồm hổm nhìn khe cửa, khoa tay múa chân một hồi cảm thấy có thể nhét lá thư qua khe cửa, đang định lấy thư ra, ánh mắt nhìn thấy người đi tới. Hắn vừa ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt Bạch Thủy lạnh như băng, lệ khí trên người như muốn biểu hiện ----

Tiểu nhân vô liêm sỉ, đứng trước cửa rình mò, phi nhỏ!

Hắn đứng lên, nghiêm túc hỏi thăm, “Ta muốn giải thích ta không nhìn lên người có tin không?”

“Hừ!”

Tần Phóng cảm thấy một chữ oan to tướng đập lên đầu!

Bạch Thủy nghiêm mặt lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó dùng chân đá văng cửa, cánh cửa va vào tường, phát ra tiếng ầm rất lớn, “Muốn xem thì cứ xem cho đã đi.”

Tần Phóng bỗng nhiên cảm thấy bị xỉ nhục, tức giận nói, “Ta không phải tiểu nhân vô liêm sỉ.”

Bạch Thủy lại hừ thêm một tiếng.

Tần Phóng giận dữ nhét thư vào tay nàng, sự đụng chạm này khiến Bạch Thủy nhũn mày thiếu chút nữa giờ tay đánh hắn, nhưng phát hiện hắn đưa đồ, lúc này vội vàng thu tay, sắc mặt bình tĩnh. Hồi tưởng lại, đang muốn nói cảm ơn, liền thấy hắn khom người tiến về phía mặt nàng, nhìn chằm chằm, “Cứ cho là ta muốn nhìn lên, cũng không phải nhìn lên phòng người, mà chính là người! Ừm, còn phải nhìn chính diện nữa.”

“...”

Sắc mặt Bạch Thủy từ đen lập tức ửng đỏ, giờ tay muốn đánh hắn, Tần Phóng trêu đùa nàng thành công liền cười lớn tiếng rồi vội vàng bỏ chạy, nhanh chóng chạy về phòng của mình, sau đó lấy bàn ghế chặn ngay cửa, lúc này mới cảm thấy yên tâm, nhưng trong lòng chưa hết sợ, chứ không tại sao tìm hắn lại đập mạnh liệt như vậy, sắp sửa nhảy vọt ra rồi!

HD: cp Tần Phóng vs Bạch Thủy dễ thương nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bạch cốt mười năm (10)

Editor: Snowflake HD

Khi đến Dương gia thôn, Tô Văn Khai và Minh Nguyệt đặc biệt đi đến rừng cây nhỏ một chuyến.

Trong rừng ít người đi lại, bụi cây gai rậm rạp, thanh đăng quấn trên thân cây sinh trưởng mạnh mẽ. Cội cây rêu xanh khiến cho rừng cây trở nên âm u ẩm ướt, bên ngoài rừng không có mùi nấm mốc, nhưng bên trong giống như có mưa hằng ngày.

Lần trước ở trong khu rừng tìm thấy bạch cốt, nha dịch liền thuận tay khai mở một con đường, hai người đi dọc theo con đường ấy, cho nên không gặp khó khăn gì lớn. Lại nói, sau khi xảy ra chuyện Tô Văn Khai sai nha dịch canh chừng bốn phía rừng, hiện tại người ở bên ngoài, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động, nhưng khi tiến vào giữa rừng, giống như tấm màn ngăn cách, bất cứ tiếng động gì bên ngoài cũng không nghe thấy được.

“Khu rừng này không lớn lắm, nếu ở trong này la hét thật to, ít nhiều gì người bên ngoài cũng nghe thấy một chút.” Minh Nguyệt vận cành cây nhỏ, nếu muốn bẻ cây làm hung khí như mộc côn cũng không dễ dàng, hơn nữa có rất nhiều nhánh cây, muốn dọn dẹp sạch sẽ cũng phiền toái. Những cành cao thì với không tới.

“Cô nương cảm thấy hung thủ hành hung buổi tối ư?”

“Ừm, nếu là ban ngày, ai biết được bên ngoài có người đi ngang qua không.” Minh Nguyệt lại nói, “Chẳng phải chúng ta đang đặt giả thuyết Dương Bách Gia và hung thủ quen biết nhau sao? Vậy có khi nào hung thủ hôn mê Dương Bách Gia trước sau đó mới hạ thủ?”

Tô Văn Khai nói, “Cô nương đừng quên, vết thương trí mạng của Dương Bách Gia không phải ở trên đầu, nếu hán đã sớm hôn mê, vậy hung thủ càng không có lí do kiêng dè đánh bẻ đầu hán.”

“Cho nên việc hành hung vào buổi tối rất hợp lý.”

“Ừm.”

Hai người đi xuyên qua khu rừng, không phát hiện dấu vết gì. Sau khi rời khỏi rừng cây đi thêm nửa khắc tới được cầu gỗ, qua cầu gỗ rồi đi thêm nửa khắc, sẽ tới Dương gia thôn.

Ngoài thôn là đồng ruộng, lúc này đã qua chính ngọ, thôn dân vừa mới ra ngoài làm việc, xa xa nhìn thấy hai người đi về hướng này, bởi vì họ mặc quần áo thường, vì vậy không nhận ra. Khi họ đi tới gần rồi, mới kịp phát hiện là Tô đại nhân. Vợ vàng chạy từ trong ruộng ra, muốn bái lễ hán.

Tô Văn Khai giờ tay ngăn lại, nói, “Không cần hành lễ, các người cứ tiếp tục làm việc của mình đi... Dương Thiên Lý ở đâu?”

“Thảo dân dẫn đường cho ngài.”

Hán tử chạy lên bờ ruộng, bàn chân đều là bùn, cũng không xỏ giày vào, liền đi phía trước dẫn đường.

Minh Nguyệt thấy hán đi chân trần, mà trên mặt đất lổm chổm đá, cho nên không nhịn được đau giẫm, “Không cần vội đâu, người mang giày vào trước đi.”

Hán tử quay đầu cười nói, “Đa dày, không đau. Chân trần, mang giày vào sẽ khó rửa sạch giày.”

Minh Nguyệt nhìn thấy bộ dáng hán quả thực không biết đau, mới không khuyên nữa.

Nhà Dương Thiên Lý gần cửa thôn, rất nhanh đã đến nơi. Trước mái nhà tranh một người thanh niên trẻ tuổi đang khiêng cái cuốc khóa cửa ra ngoài, vừa định rồi đi liền nghe thấy một tiếng gọi, hán quay đầu nhìn, cảm thấy khá kinh ngạc, “Tô đại nhân?”

Lúc này hán tử dẫn đường rồi đi, Dương Thiên Lý cũng không muốn để Tô Văn Khai đứng bên ngoài nói chuyện với mình, vì thế mở cửa mời bọn họ vào nhà.

Căn nhà không tính là đơn sơ, vừa vào sân đã thấy gà vịt chạy tóe, kêu đến nhộn nhịp, tro bụi bay tứ phía. Bên trái là dàn nho, lúc này mới lên mầm xanh, không chịu được nắng gắt, nhưng có thể chịu được một chút nhiệt.

Dương Thiên Lý rót trà mời, đứng một bên không dám ngồi xuống, thận trọng nói, “Vì sao đại nhân với cô nương tới đây, chỗ này, sân vườn bản không chịu được, để ta dọn dẹp trước đã.”

Tô Văn Khai cười nói, “Chúng ta tới để hỏi một chuyện, người không cần căng thẳng, ngồi đi.”

Dương Thiên Lý không chịu ngồi, Minh Nguyệt lặp lại lần nữa, hán mới dám ngồi xuống, tay chân vô cùng ngại ngùng, “Đại nhân muốn hỏi điều gì?”

“Ta muốn biết, người còn nhớ trước khi Dương Bách Gia mất tích mấy ngày, có xảy ra chuyện gì kì lạ không? Ví như mấy ngày đó hán thường nói chuyện gì đó kì quái với các người, hoặc là nhắc tới chuyện gì đó?”

Dương Thiên Lý gãi đầu, khó xử nói, “Chuyện đã lâu như vậy, nói thật tiểu nhân không nhớ rõ nữa rồi.”

Minh Nguyệt kiên nhẫn hỏi, “Chẳng phải thôn trưởng vừa mới triệu tập mọi người sao, mọi người ở chung mồm năm miệng mười? Ắt phải nói rất nhiều, vậy người có nghe thấy gì không?”

Dương Thiên Lý đau khổ suy nghĩ một lúc lâu, mới nói, “Không biết cái này có tính không. . . không phải nói Dương thúc mất tích ngày 16 sao, trước khi thúc ấy mất tích một ngày, cũng chính là ngày rằm, không biết thúc ấy đi đâu hái được một đồng trái cây cho chúng ta ăn. Kết quả sau khi mọi người ăn xong đều bị thổ tả, ngày hôm sau thì mất tích, chúng ta cho rằng thúc ấy chạy đi đâu đó lánh nạn. Thực ra ta đã quên chuyện này, ngày đó hộp mật có người nói, ta mới nhớ lại một chút.”

Tô Văn Khai nghĩ ngợi, lại nói, “Trái cây kia hái ở đâu?”

“Chắc là ở sau núi, Dương thúc nhát gan, trước kia ra ngoài bị chó cắn, cho nên chỉ đi qua đi lại trong thôn. Sau thôn chúng ta là núi, phía sau núi đều là vách đá cao dốc, không đi được, nhưng trên núi đầy trái cây dại.”

“Dương gia thôn chỉ có một lối ra là cầu gỗ sao?”

“Đúng vậy, có khi cây cầu kia bị hỏng, chúng ta phải ở luôn trong thôn, hiện tại khá tốt, hàng năm nhà phủ đều phái người đến tu sửa, trước kia luôn luôn bị nước phá vỡ, thế hệ trước thỉnh thoảng cũng nhắc về việc này.”

“Trái cây kia có hình dạng thế nào người nhớ không?”

Dương Thiên Lý suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu, vẻ mặt áy náy, “Chỉ nhớ nó rất giống quả quýt, nhưng chỉ to hơn móng tay, có thể là màu xanh, cũng có thể là màu đỏ tím.”

Đất đai của Đại Tổng rất nhiều, các vật ở trong mỗi châu lại không giống nhau. Tô Văn Khai là người Giang Châu, Minh Nguyệt là người trấn Nam Nhạc, cách chỗ này khá xa, lại vừa mới tới đây, nên không đoán ra là thứ gì.

Dương Thiên Lý nói, “Năm đó có năm sáu người nếm thử, nhưng chúng ta còn nhỏ nên không phân biệt được, chắc là các trưởng bối sẽ biết, để ta đi hỏi thăm tình hình. Ta chỉ nhớ duy nhất một việc, ngày đó Dương thúc đưa túi trái cây, hắn nói bắt được rất nhiều thỏ, nhưng căn bản đều là trái cây dại.”

Thỏ? Trái cây dại? Tô Văn Khai nghĩ Dương Bách Gia là ngốc tử, cho nên có khả năng là nói sai, vì thế không để trong lòng. Hắn nhìn sắc trời, không biết người này đi hỏi tình hình bao lâu, nói, “Làm phiền người đi hỏi thăm, chúng ta ra phía sau núi nhìn xem.”

“Được.”

Minh Nguyệt hỏi, “Trên núi có thú dữ không?”

“Không, trước kia cầu bị hư chúng ta không ra ngoài được, từng nhà đều phải lên núi săn thú, thôn trưởng là người lợi hại nhất, mỗi lần lên núi sẽ không để tay không trở về. Sau này càng ngày càng nhiều người đi săn, đã sớm ăn sạch thú trên núi rồi.” Nói đến đây Dương Thiên Lý có chút xấu hổ, “Vì sống sót, không còn cách nào khác.”

Tô Văn Khai nói, “Nếu không có người, trên núi nhiều thú như thế nào, cũng vô dụng.”

Dương Thiên Lý cũng từng đọc một chút sách lúc này mở miệng cười, cảm thấy người này khác với những người đọc sách khác, không cổ hủ, không câu nệ, sẽ không nói dối là không ăn thịt.

Phía sau Dương gia thôn dựa vào núi, có một con đường nhỏ để đi, nhưng đến ngay chân núi thì không còn đường nữa. Cuộc sống ngày nay khá dễ chịu, không có ác điều xuống núi hại dân, cũng không có ai phải đi lên núi.

May mà bình thường Minh Nguyệt hay lên núi tìm thuốc, biết rõ đường núi khó đi, cho nên trước khi ra ngoài đã mượn Dương Thiên Lý một con dao. Tô Văn Khai dùng dao mở đường, đi dò đường không được bao lâu thì bị bụi gai đâm bị thương, Minh Nguyệt thấy vậy liền nóng ruột, lấy dao về, đi lên trước mở đường.

Tô Văn Khai thở dài, “Bách vô nhất dụng (*) chính là thư sinh.”

(*) lười giải thích, cứ hiểu đơn giản là vô dụng đi.

Minh Nguyệt quay đầu cười nói, “Huynh xuất thân là quan gia, từ nhỏ đến lớn chưa từng cầm dao. Tra án là nghề của huynh, mấy chuyện giám hộ cứ giao cho ta.”

Hai người đang đi trên sườn núi, Minh Nguyệt ở phía trước, Tô Văn Khai phải ngắt đầu nói chuyện với nàng, nghe được những lời này, hắn lại nhìn nàng thêm vài lần. Rõ ràng vóc dáng xinh đẹp như vậy, lại phải đi trước mở đường. Hắn nhìn hai bàn tay mình, bách vô nhất dụng. . . là thư sinh. Hai bàn tay này cũng nên cầm lấy gì đó, trước kia cảm thấy không tập võ cũng không sao, hiện tại lại không giống. Chẳng lẽ sau này, đi tới chỗ nào nguy hiểm cũng phải để nàng đi trước?

Từ chân núi lên đỉnh núi không quá cao, nhưng lúc này đã thở hồng hộc, chung quy vẫn chưa tới được đỉnh.

Khó khăn lắm mới tìm thấy chỗ đất trống, hai người ngồi xuống, cũng không quan tâm nước trên đất làm bẩn quần áo.

Rừng cây trên núi rậm rạp, khi ngồi xuống liền thấy lùm cây cao hơn người. Minh Nguyệt muốn tìm khăn lau mồ hôi, sờ sờ một hồi không thấy đâu cả, đành lấy ống tay áo lau, “Hình như chúng ta đã leo rất cao rồi, Dương Bách Gia nhát gan, năm đó còn có ác điều, hắn không nên một mình chạy tới chỗ cao như vậy chứ.”

“Trước tiên cứ leo lên đỉnh nhìn địa thế, quan sát khắp nơi, sẽ phát hiện rất nhiều chỗ khác biệt.”

Hai người nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị tiếp tục leo lên, dưới chân núi phát ra tiếng kêu la, cẩn thận lắng nghe, có lẽ vì trên núi trống trải, nên có tiếng hồi âm, càng nghe càng thấy mơ hồ. Hai người thò đầu nhìn xuống, nhìn thấy bảy tám người đang đi lên.

“Chắc là người Dương gia thôn.”

Dù sao nơi này cũng là Dương gia thôn, chỉ có người Dương gia thôn mới biết bọn họ ở đây.

Bước chân của người trong thôn rất nhanh, hơn nữa ban này bọn họ mới mở đường, không lâu sau đó liền tập hợp với bọn họ rồi.

Đi đầu là một hán tử không phải họ Dương, mẫu thân hán tử giá rồi đến nơi này, gọi là Lê Đáp, ngày thường cao lớn thô kệch, giọng nói cũng rất lớn, “Đại nhân, thôn trưởng nghe nói ngài tới, lại đi lên núi, cho nên bảo mấy người chúng ta tới xem có giúp được gì không.”

Hán tử vừa dứt lời, một người khác tiến lên, là Dương Thiên Lý, “Ta mới hỏi trưởng bối, họ nói trái cây năm đó Dương thúc hái chính là Thương Lục. Thời điểm này cây đó đang ra hoa, cỡ chừng tháng bảy mới chín, khi chín sẽ trở thành màu đỏ tím.”

Lê Đáp lập tức nói, “Tìm Thương Lục đúng không? Cây đó trên núi không có nhiều lắm, ta biết một chỗ, đi, ta dẫn các ngài đi.”

Có người dẫn đường tất nhiên dễ dàng hơn nhiều, Tô Văn Khai và Minh Nguyệt đi phía sau bọn họ.

Người sống trên núi đều giống như tướng quân trên chiến trường, khi mở đường không tốn một chút sức lực. Có bọn họ đi trước dẫn đường, đường đi thuận lợi hơn rất nhiều.

Có điều thể lực của cô nương gia không thể sánh bằng nam tử, đi được nửa đường, Minh Nguyệt bắt đầu đi chậm lại. Tô Văn Khai là nam tử thể lực không tệ, thấy nàng mệt mỏi, suy nghĩ một hồi, giờ tay ra nói, “Cho cô nương mượn chút sức, đừng ngã.”

Minh Nguyệt nhìn bàn tay hán tử, lại thấy mấy người trong thôn sắp đi xa, giờ tay nắm tay áo hán tử. Nhưng ông tay áo đâu thể chắc chắn được, Tô Văn Khai lật tay nắm lấy tay nàng, Minh Nguyệt lập tức ngây người. Thôn nhân không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, một người dừng bước, những người khác đồng thời quay đầu nhìn lại. Minh Nguyệt vừa thấy, vội vàng thu tay. Tô Văn Khai đưa lưng về phía thôn nhân, cho nên không rõ chân tướng, nghĩ rằng nàng trượt tay, vội vàng tiến lên một bước muốn giữ nàng lại. Minh Nguyệt lùi một bước, sau lưng cây là khoảng không! Dưới chân dẫm lên khoảng không, liền ngã về phía sau. Thời điểm nàng sắp ngã, Tô Văn Khai cúi người lao tới, ôm nàng, đồng thời ngã vào khoảng không giữa bụi cỏ kia.

“Tô đại nhân!”

“Minh Nguyệt cô nương!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bạch cốt mười năm (11)

Editor: HD

Cỏ xanh quét lên mũi, đến nỗi khiến Minh Nguyệt hắt xì một cái, tự mình giật mình tỉnh dậy. Nàng cảm thấy chân thực đau, giống như lăn qua lăn lại trên đá vài vòng. Sau khi tỉnh dậy một lúc, mới chợt phát hiện quả thực có lăn trên đá. Tuy nhiên có bàn tay rộng lớn đặt trên gáy nàng, che chở cho nàng, lúc này ngoại trừ chân những chỗ khác đều không bị đau.

Nàng bỗng nhiên nhớ ra, “Đại nhân?”

“Khụ.” Người bên cạnh ho khụ một tiếng, giống như trả lời tiếng gọi của nàng.

Minh Nguyệt ngồi dậy véo người hán tử, véo thật sâu tạo thành hình lưỡi liềm, lúc này Tô Văn Khai mới hoàn toàn tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy liền cảm thấy có người giờ trò với hán tử, sờ tới sờ lui. Hán nhin một hồi, chợt nói: “Không bị thương ở đâu cả, không cần nhìn.”

“Ta bị ngã đến gãy chân, làm sao huynh có thể không có việc gì được chứ.”

Nếu sờ nữa thì hán tử thật sự có việc đó. Tô Văn Khai nắm lấy cổ tay nàng, chậm rãi ngồi dậy, lưng giống như bị người ta đánh hơn mười quyền, thực sự rất đau, hán tử nhìn sang nàng, “Chân bị thương rồi sao? Có nặng không?”

“Không nặng.” Minh Nguyệt vẫn muốn nắn bóp gân cốt cho hán tử, nhưng bàn tay bị giữ chặt, không thể nhúc nhích. Trừng to mắt một hồi, nàng mới kịp phản ứng, vội vàng rút tay về, “Huynh đợi một chút.”

Tô Văn Khai thấy nàng đứng lên giống như sắp rời đi, hấn theo bản năng giữ lấy tay nàng, “Nơi này là chỗ hoang vu, đừng đi loạn.”

Bàn tay rộng rãi ấm áp, lời nói càng ấm hơn, nhưng vết thương trên tay hấn càng khiến cho Minh Nguyệt kinh sợ, “Ta không đi xa đâu, tay huynh chảy máu, phải lập tức đắp thuốc, huynh băng bó trước đi, ta sẽ nhanh chóng trở về. Hiện tại là mùa xuân, sẽ dễ dàng tìm thấy ngải thảo.” Nàng lại nghiêng tai nghe ngóng, phía trên truyền đến tiếng thôn dân, khẳng định không lâu nữa sẽ tìm đến đây.

Tô Văn Khai muốn đứng lên, nhưng đang bị thương, vừa mới di chuyển liền khiến vết thương chảy máu, chỉ đành nhìn nàng đi về phía trước, đi vào bụi cỏ màu trái hạnh kia, có điều hấn vẫn có thể nhìn thấy nàng.

Minh Nguyệt quả thực không định đi quá xa, nhưng được thảo phía trước, phải bước vào chỗ sâu thêm hai bước, lần này Tô Văn Khai không nhìn thấy nàng nữa.

“Minh Nguyệt?”

“Ta ở đây.”

Không thấy người, nhưng có thể nghe thấy tiếng trả lời, núi rừng rậm rạp tràn đầy nguy hiểm. Tô Văn Khai cực kì lo lắng, cố gắng đứng lên, ôm lấy cánh tay đi về phía đó.

Hấn còn chưa kịp đi tới bụi cỏ cao lớn tươi tốt, liền thấy Minh Nguyệt chui ra, đụng đầu vào hấn, nàng có vẻ hoảng sợ. Nàng che ngực căng thẳng nói, “Làm ta sợ muốn chết, một đồng doi chỗ kia, tối quá không thấy rõ, ta còn tưởng rằng đã gặp yêu quái.”

“Doi?” Tô Văn Khai nhú mày, kéo nàng tới bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hướng trước mặt, “Chẳng phải loài doi nên sống trong hang động sao?”

“Đằng trước là sơn động, nhưng cửa động toàn là nhánh cây, ngăn lối đi vào. Ta nhìn thấy chỗ đó có ngải thảo, liền lần mò đi vào, ai ngờ gặp phải doi.”

Trong lòng Tô Văn Khai lập tức nổi lên nghi ngờ, mặc kệ đau đớn, bước chân vội vàng. Không bao lâu thì chạy tới chỗ Minh Nguyệt vừa đến, trên mặt đất có rất nhiều nhánh cây, có lẽ khi Minh Nguyệt đi vào đã ném sang một bên. Hấn ngồi chồm hổm trên đất kiểm tra vết tích nhánh cây, vẻ mặt không đổi, “Những nhánh cây này vừa bị người ta chặt đứt. Ban nãy chúng ta ở phía trên, đi những chỗ gần đó, bởi vì tất cả đều màu xanh, cho nên không chú ý tới nơi này. Nhưng nếu di chuyển những nhánh cây này sang chỗ khác, sẽ dễ dàng phát hiện núi đá.”

Minh Nguyệt lùi về phía sau hai bước, nhìn lên phía trước. Cửa động kia cao khoảng một người, rộng một trượng, nhưng do có cỏ từng cản trở tầm mắt, trên tảng đá lại mọc rêu xanh, vì thế không phân biệt rõ ràng, “Căn bản là nhìn cũng không rõ ràng lắm, cho dù không có nhánh cây che, ta vẫn sẽ nghĩ là tảng đá bình thường.”

Tô Văn Khai nghiêng đầu nhìn nàng, “Nhưng nếu là người có tật giật mình, có lẽ sẽ cảm thấy nơi này dễ dàng bị phát hiện, cho nên ban nãy chạy tới đây che đậy cửa động.”

“Sao huynh biết người nọ vừa mới tới?”

“Chỗ nhánh cây bị gãy, vẫn còn đang chảy nhựa.”

Hiện tại Minh Nguyệt mới chú ý tới, cúi người quan sát, chỗ nhánh cây bị gãy, quả thực có nhựa chảy ra ngoài, rõ ràng bị chặt đứt cách đây không lâu, “Vì sao muốn che giấu hang động này?”

Tô Văn Khai sờ soạng trong ngực, lấy ra hóa chiết, xé y phục chính mình buộc trên một cành cây làm đuốc. Minh Nguyệt nhìn thấy hiếu kì hỏi, “Trên người huynh lúc nào cũng mang theo hóa chiết sao?”

“Ừ, chuẩn bị cho mọi tình huống.”

Minh Nguyệt giật mình, “Sau khi huynh vào Đại Lý Tự Hình Bộ tra án, mới có thói quen này ư?”

“Không.” Tô Văn Khai suy nghĩ, “Lúc nhỏ đã mang theo bên người rồi.”

“...” Minh Nguyệt chớp mắt mấy cái, vừa đi với hấn vào bên trong vừa nói, “Rốt cuộc thời thơ ấu của huynh có bao nhiêu u ám?”

Tô Văn Khai cười nói, “Bị trường bồi ảnh hưởng.”

Minh Nguyệt cười, “Thật ra có thói quen này cũng rất tốt, chẳng phải hiện tại phát huy công dụng rồi sao!”

Hai người đi vào hang động, Minh Nguyệt không biết con đường phía trước dẫn tới đâu. Có điều doi trong động nhìn thấy ánh lửa, bị hơi nóng hun, vèo vèo bay ra ngoài.

“Đó là tử huyệt (*) sao? Chẳng lẽ có người giấu thứ gì ở trong?”

(*) tử huyệt ở đây nghĩa là hang động không có đường ra, chỉ có 1 đường vô.

“Đây là hang động thông thường thôi.”

Minh Nguyệt tò mò hỏi, “Sao huynh biết? Huynh thấy được đằng trước?”

Tô Văn Khai nói, “Lửa trên đuốc nghiêng ngã, nghĩa rằng phía trước có gió thổi tới, chỉ có động sống, mới có gió thổi.”

“Thì ra là thế.”

Tô Văn Khai dùng cây đuốc chiếu rọi bốn phía, không biết hang động này hình thành được bao lâu, nhưng chắc chắn rất ít người tới, nếu không trên mặt đất đã không có nhiều phân dơi đến vậy. Mặc dù có gió, nhưng mùi hôi trong động cũng rất khó ngửi.

Đi rất lâu, lửa cây đuốc càng ngày càng yếu, có lẽ sắp chóng đờ không nổi. Trong động lại không có gì để thiêu đốt, đợi lát nữa chỉ dựa vào ánh lửa trên hỏa chiết e rằng không thể soi đường dưới chân đuốc.

“Tích tích.”

Giống như là có suối nước chảy, dọc đường cũng có giọt nước chảy xuống. Vừa hay rớt vào cây đuốc, phát ra tiếng xèo xèo khiến ánh lửa rung động. Tô Văn Khai giữ cây đuốc lên soi, trên đỉnh đầu có giọt nước nhỏ xuống, hắn thấy những giọt nước này ngưng đọng trên râu chưa tan hết, căn bản nước có chút bẩn. Nếu nơi đây có nước quanh năm, vậy nước kia sẽ sạch sẽ hơn.

Hai người dừng bước, cảm thấy gió thổi mạnh hơn, như vậy chứng minh bọn họ cách cửa ra không xa.

Hai người thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên, đi chưa quá năm trượng, liền thấy một tia ánh sáng. Tuy nhiên có thứ gì đó ngăn ở cửa, lần này lại là tảng đá.

Tô Văn Khai dùng sức đẩy tảng đá, cho rằng sẽ rất tốn công, ai ngờ chỉ dùng ba bốn phần khí lực, liền thấy thân thể ngã về trước, thiếu chút nữa lăn ra ngoài với tảng đá.

Hiện tại là ban ngày, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong, khiến cho hai người trong hang động có chút không thích ứng kịp, đôi mắt hơi đau rát. Đưa tay ngăn cản, đồng thời bên tai nghe thấy tiếng đá lăn xuống. Nhìn qua hướng khe hở, thấy phía trước là dốc núi hiểm trở, cùng với một vùng núi rừng.

Khi Tô Văn Khai nhìn về phía xa, hắn lập tức dừng lại.

Đứng trên núi cao, tầm nhìn được mở rộng, có thể trông thấy những nơi cách xa ba dặm, tất cả đều là thôn trang. Tuy rằng khoảng cách quá xa, nên không nhìn thấy rõ bộ dạng thôn trang, nhưng có thể thấy thôn trang rất lớn, thậm chí là đối diện với đường núi, có khả năng phân biệt rõ.

Minh Nguyệt chen chân vào thừ đứng trên dốc núi, cảm giác phải hết sức cẩn thận mới có thể đi xuống được. Trông thấy Tô Văn Khai tập trung suy nghĩ, nhẹ giọng, “Sao vậy?”

“Con đường núi kia, là đường chúng ta đi tới nhà phủ.” Hắn chợt nhớ ra gì đó, “Ngày ấy, chúng ta đi theo đường núi xuống mất thời gian ba ngày, nhưng trên thực tế khoảng cách không xa, bởi vì nơi này là sơn liên sơn (*núi liên núi), chúng ta phải đi vòng qua một tòa núi, cho nên mới tốn nhiều thời gian như thế.”

Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: “Đúng vậy, nếu Dương gia thôn có người làm thổ phỉ, mỗi ngày đi theo con đường tắt này đi đến núi đối diện đánh cướp rồi quay về, hoàn toàn có thể lợi dụng thời gian để chứng minh.”

Tô Văn Khai nghe vậy, cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười, “Nói cách khác, ta nghĩ... ngày đó thứ mà Dương Bách Gia thấy, chính là sơn động này.”

“Huynh là thần toán sao?”

“Không phải, cô nương nhìn hai bên đi.”

Minh Nguyệt nhìn sang hướng bên trái, không tránh khỏi sửng sốt. Lập tức nhìn sang bên phải, vẻ mặt cực kì kinh ngạc.

--- Hai bên trái phải cửa động đều có chi chít cây Thương Lục!

Thương Lục bây giờ vẫn chưa có quả, nhưng Minh Nguyệt nhận ra cảnh của nó. Ngày 15 tháng 6 của mười năm trước Dương Bách Gia đã hái quả Thương Lục cho mọi người.

Trong lòng của nàng nhất thời không yên, “Huynh đoán... hung thủ thông qua con đường tắt này, làm chuyện không muốn ai biết, sau đó nhìn thấy trái cây Dương Bách Gia hái, liền giết hắn diệt khẩu? Nhưng Dương Bách Gia nhất gan như vậy, ngay cả ta cũng sợ hang động này, sao hắn dám đi vào chứ?”

“Cô nương còn nhớ hay không, ban nãy Dương Thiên Lý nói với chúng ta, Dương Bách Gia bắt được rất nhiều thỏ? Ta nghĩ, hắn lên núi phát hiện thỏ, sau đó vì bắt thỏ mới chạy vào hang động, nhưng đến chỗ đáy động, vẫn chưa bắt được thỏ, lại tìm thấy quả Thương Lục.”

Minh Nguyệt yên lặng suy nghĩ, hình như lời giải đáp này rất hợp lý.

Tô Văn Khai suy nghĩ kĩ càng, nhưng lại không hiểu. Đọc đường đi tối đen không nhìn thấy mặt, hung thủ ẩn nấp trong hang động này làm gì, rốt cuộc muốn che giấu thứ gì? Chẳng lẽ thật sự là con đường để đi làm sơn tặc?

“Chúng ta quay về trước, tránh cho đám người Dương Thiên Lý không tìm thấy. Sau khi xuống núi, lập tức hồi phủ.”

Mấy ngày trước, người quan phủ vây quanh khu rừng nhỏ, hiện giờ quan binh được điều tới Dương gia thôn, bảo vệ hang động trên núi. Hang động được phát hiện, trước đây những người địa phương cho rằng phải mất ba ngày mới tới được Mạc gia thôn, hiện tại thôn dân cảm thấy hết sức kì lạ cùng với khó tin, nhiều năm như vậy nhưng chưa từng phát hiện. Nếu không phải Minh Nguyệt cô nương vô tình rơi xuống, chỉ sợ địa phương kia bị ẩn giấu cả đời rồi.

Nhưng mà... phải nhiều quan binh đến canh giữ như vậy làm gì a?

Minh Nguyệt bị thương vừa mới băng bó xong, liền tới thư phòng tìm Tô Văn Khai. Nàng biết lúc này hẳn sẽ không nằm yên trong phòng nghỉ ngơi, không có ở nha môn, chỉ có thể ở thư phòng.

Quả nhiên, nàng mới đến liền nhìn thấy nha dịch từ trong bước ra, bước chân vội vàng, khi chào hỏi cũng không dừng lại.

Bạch Thủy cũng đồng thời bước ra ngoài, nàng ấy nhìn thoáng qua chân Minh Nguyệt, nhíu mày, “Mau quay về nghỉ ngơi.”

Minh Nguyệt không trả lời, hỏi: “Vụ án có tiến triển gì không?”

“Ừm, đại nhân đã phái người tới Dương gia thôn, hiện tại bảo ta đi đến Mạc gia thôn tìm người hỏi thăm tin tức.”

Mạc gia thôn? Minh Nguyệt suy nghĩ, đó chẳng phải là thôn trang mà bọn họ nhìn thấy ngoài cửa động sao? Nàng nói, “Vay huynh mau đi đi.”

Giữa trưa Bạch Thủy nhìn thấy thư của Khai Phong mà Tô Văn Khai đưa cho chính mình, có chút nghi hoặc muốn hỏi, nhưng hiện giờ án mạng quan trọng, cho nên kiềm chế, vội vàng đi tới Mạc gia thôn. Vừa mới đi qua hành lang, thiếu chút nữa đụng vào người khác, ngẩng đầu nhìn lên, dừng lại, nghiêm mặt nói, “Tránh ra.”

Tần Phóng đang định né sang một bên, nhưng thấy nàng hung hăng với mình như vậy, liền không hài lòng, ưỡn ngực nhíu mày nhìn nàng, nói: “Không đây.”

Vừa mới nói xong, lập tức thấy một bàn tay gấu đánh tới, nhắm mắt đập hẳn sang một bên, sức lực rất lớn, xém nữa khiến hắn dính vào tường!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bạch cốt mười năm (12)

Editor: HD

Tần Phóng rên một tiếng, giận dữ xoay người, nhưng không thấy đầu gấu kia đâu nữa. Hắn mạnh mẽ hừ một tiếng, xoa cánh tay đi vào thư phòng. Vừa mới bước vào cửa, “Ty phụ, nha môn của huynh từ khi nào lại nuôi gấu, vừa hung dữ vừa khỏe.”

Tô Văn Khai đang nói chuyện với Minh Nguyệt nhưng không ngẩng đầu lên, Tần Phóng nói hai câu, không ai trả lời, hắn đành ngồi sang bên cạnh, rung chân cảm đại quyền sách nào đó mở ra. Nghiêng tai lắng nghe, thấy bọn họ nói chuyện về vụ án bạch cốt kia.

“Trước mắt điều tra xem trong thôn có ai lên núi không thì sẽ tìm thấy hung thủ thôi?”

Tô Văn Khai đáp, “Hôm nay là ngày họp chợ, không ít người ra ngoài. Trong thôn có hơn mấy trăm hộ dân, đường lên núi cũng có bảy tám cái, khi lên núi không ai nhìn thấy, huống chi cũng chẳng ai để ý, muốn bắt đầu từ chỗ này hơi khó.”

“Vay huynh bảo Bạch ca ca đi tới Mạc gia thôn làm cái gì? Nếu ta nhớ không lầm, ngày ấy khi chúng ta xuống núi có đi ngang qua thôn trang đó.”

Tô Văn Khai im lặng sau đó nói, “Cô nương còn nhớ không, thời điểm chúng ta đi dọc theo đường núi, đi ngang qua thôn trang đó, đã nhìn thấy cái gì?”

Tần Phóng vô cùng buồn chán xen vào nói, “Trên đất toàn là giấy tiền vàng mã, dọa chết người. Các người lại chạy tới xem người ta đào mộ, gan thật lớn a.”

Minh Nguyệt nhớ ra, sửa lại lời hắn, “Không phải xem người ta đào mộ, mà là người ta đang nhặt cốt, chúng ta tò mò thôi. Đúng rồi, ta nhớ lúc ấy người trốn trên xe không chịu xuống.”

“... Ta chỉ lười xuống xe thôi!”

Minh Nguyệt mỉm cười, “À...”

Tần Phóng không muốn nói chuyện nữa, hẳn phải về Khai Phong, chỗ này ai cũng khi dễ hắn, nhất là đồ đầu gấu kia! Hiện tại ngay cả lâu la của đầu gấu cũng khi dễ hắn, hừ.

Cho người hai người đùa giỡn, Tô Văn Khai thủy chung cũng không nhắc mảy lên. Hiện tại, Minh Nguyệt mới cảm thấy sự tình không đúng, “Đột nhiên huynh nhắc đến việc đó làm gì?”

“Đội Bạch bộ đầu từ Mạc gia thôn trở về, có lẽ ta sẽ chắc chắn được một chuyện rồi.”

Tần Phóng không có việc gì làm, tiện thể ở lại đây chờ với Minh Nguyệt. Tô Văn Khai lại tìm kiếm mấy quyển sổ sách ghi chép trong huyện, lần này hắn không đọc kĩ càng, mà trực tiếp lật tới thư mục hắn nghĩ. Minh Nguyệt nhìn vài lần, công trình thủy lợi?

Xem cái này làm gì, có liên quan tới vụ án sao?

Khoảng chừng một canh giờ sau, Tần Phóng đã nằm bò lên bàn ngủ thiếp đi, mộng cảnh đẹp đẽ, cực kì thư thái. Đang ngủ, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, cái bàn rung động, hắn vừa mở mắt, liền thấy đầu gấu đánh hắn, hắn lập tức kinh hãi ngã xuống đất. Giật mình, trợn mắt, phát hiện hóa ra thời điểm ‘tỉnh’ ban này chỉ là giấc mơ. Hẳn yếu ớt xoa ngực, hừ chết người rồi.

“Đại nhân.”

Ngoài cửa có người vội vàng bước vào, chính là Bạch Thủy, Tần Phóng nhìn thấy liền lú lỏi, từ khi nào hắn đã có khả năng dự đoán tương lai a.

Bởi vì chạy, cho nên Bạch Thủy thở hổn hển, chưa dừng chân, đã nói, “Đã hỏi rõ chuyện Mạc gia thôn rồi, toàn bộ đều đúng như suy nghĩ của đại nhân, hiện tại bọn họ đang ở trong nhà môn, có cần phải dẫn vào tra hỏi không?”

“Cứ để bọn họ đợi một chút.” Sắc mặt Tô Văn Khai trầm xuống, đen tối giống như mây che phủ ngoài biển khơi, vô cùng lạnh lùng. Minh Nguyệt đứng lên, cảm thấy hình như hắn sắp nổi giận, không đúng... phải nói là hắn tức giận rồi.

Những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Tô Văn Khai từ từ được uốn thẳng, nhưng vẫn còn thiếu một chút, thiếu một chút nữa mới có thể uốn chúng thành một đường.

Bạch cốt mười năm trong rừng cây tùng...

Dương Bách Gia bị người quen dụ dỗ...

Che giấu đường tới hang động...

Còn nữa... nhất định còn thứ khác nữa.

Hai mươi mấy năm trước, mười năm trước, người Dương gia thôn liên tục mất tích...

Tham quan ô lại, phá cầu, thôn dân không còn đường sống, săn bắn...

Tuyển đi càng ngày càng nhiều, càng ngày càng tụ lại một điểm. Tô Văn Khai nhắm mắt suy tư, các tuyến này dường như không liên quan với nhau nhưng lại đang ghép thành một chuỗi, bạch cốt, rừng cây, cầu, hang động, người mất tích, tham quan, quan tốt, thôn dân, săn bắn, dấu chân...

Hì~

Các manh mối di chuyển hỗn loạn trong đầu hắn, đột nhiên một tia ánh sáng rực rỡ lóe lên, những manh mối đó nhô đầu ra, bị Tô Văn Khai nắm được. Hắn lập tức xâu chuỗi các sự kiện, không chừa một lỗ hổng.

Phía sau bạch cốt mười năm, càng có nhiều oan hồn hơn.

Hắn chậm rãi mở mắt, sắc mặt lạnh nhạt, mở miệng nói, “Đi tới rừng cây tùng.”

&&&&&

Giữa rừng cây tùng, hố đất mai táng bạch cốt mười năm vẫn chưa được lấp đầy. Ban đầu khi đào bạch cốt ra, tính cả y phục rách rưới và giày đều đã được đưa tới phòng nghiệm xác, Minh Nguyệt không hiểu vì sao hắn không tới phòng nghiệm xác, lại đi thẳng tới nơi này, tìm kiếm gì đó dưới đất.

Nàng cảm đèn lồng, đứng trên mặt đất hỏi, “Huynh tìm cái gì vậy?”

“Đầu ngón tay.”

Minh Nguyệt chớp mắt, “Huynh quên rồi sao, hôm đó chúng ta đã tìm được đầu ngón tay.”

“Vẫn chưa.”

Tô Văn Khai tập trung, Minh Nguyệt đưa đèn lồng cho Tần Phóng, bản thân cũng nhảy xuống hố tìm giúp hắn --- hắn nói vẫn chưa, không phải vì đã quên, ý hắn là, có lẽ nơi này, còn có đầu ngón tay khác.

Hai người cũng không tốn thời gian quá lâu, Tô Văn Khai đụng trúng vật gì đó giống tảng đá trong đất. Hắn cầm lấy, rõ ràng là một đầu xương ngón tay. Minh Nguyệt biết phán đoán của Tô Văn Khai sẽ không sai, nhưng không hiểu vì sao hắn biết nơi này còn một đầu ngón tay khác, “Sao huynh biết ở đây còn có một đầu ngón tay khác?”

Về mặt Tô Văn Khai không tốt lắm, giọng nói chậm chạp, “Bởi vì ta biết hung thủ ngón tay này, vào thời điểm Dương Bách Gia chết hắn ta cũng không còn có nó nữa.”

Minh Nguyệt dừng một chút, “Năm đó, Dương Bách Gia cắn đứt ngón tay hung thủ, hung thủ cũng cắn đứt ngón tay hắn?”

“Phải.” Tô Văn Khai ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài rừng cây, dường như có thể nhìn xuyên qua cánh rừng, tới thôn trang nhỏ ngay đầu sông, “Chúng ta tới Dương gia thôn.”

&&&&&

Đã qua giờ Dậu, vừa mới đến giờ Tuất, người Dương gia thôn đang chuẩn bị cơm chiều.

Khi chó trong thôn bắt đầu sủa, thôn dân liền nâng cao cảnh giác, vội vàng chạy ra ngoài xem, mới vừa đứng ở cửa, đã nhìn thấy rất nhiều bộ khoái nha dịch, chỉ ném ra một câu, “Đại nhân có lệnh, mau đến tổ đường Dương gia.” Hỏi lý do vì sao?, quan sai bảo bọn họ cũng không biết.

Thôn dân đoán có lẽ xảy ra chuyện gì quan trọng, mệnh quan triều đình mời đến gấp, bọn họ không dám thất lễ, vội vàng đi qua.

Tổ đường Dương gia không tính là lớn, rất nhiều thôn dân phải đứng bên ngoài, có thể đi vào trong, chỉ có trưởng bối trong tộc, người đức cao vọng trọng. Thôn dân thò đầu nhìn, không biết Đề Hình Tư đại nhân tới đây làm gì, sao lại gọi tất cả mọi người đến.

Ngồi trong tổ đường có hơn ba mươi người, cộng thêm quan sai, tổng cộng hơn bốn mươi, từ từ chen lấn lấp đầy tổ đường, dĩ nhiên cũng có người đứng bên cạnh các bài vị của tổ đường Dương gia, nhưng không thể đốt hương, tránh cho người ta bị phỏng, lại sợ ở lâu mọi người bị hun khói.

Người bên ngoài không biết bên trong xảy ra chuyện gì, người bên trong cũng đồng thời không biết rốt cuộc là có chuyện gì, bản thân đang nghị luận, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng động lớn, nghe thấy có người hô lên “Tô đại nhân” “Tô đại nhân”, lập tức đứng dậy nghênh đón.

Tô Văn Khai đi vội, cho nên không kịp mặc quan phục, toàn thân vốn có sẵn chính khí, không giận tự uy, mọi người nhanh chóng lùi sang hai bên, nhường đường cho hắn đi vào.

Minh Nguyệt và Tần Phóng đi phía sau lưng hắn, thấy hắn có ý, gọi tất cả thôn dân tới, có lẽ đã biết hung thủ là ai.

Vào bên trong, Tô Văn Khai không ngồi, để cho trưởng bối của thôn ngồi xuống trước. Sắc mặt mọi người có chút khó xử, nhưng không dám nghe theo. Mãi đến khi Bạch Thủy lạnh lùng quét mắt một vòng, lên tiếng “Ngồi xuống”, mọi người mới đồng thời ngồi xuống ghế, chẳng dám thờ ơ. Trong lòng Tần Phóng chắc chắn hai tiếng, khó trách không ai biết nàng là cô nương gia, có cô nương nhà nào nhanh nhẹn dũng mãnh như nàng ta ư.

Ngay cả tỷ phu hắn, cùng với bằng hữu tốt của nàng – Minh Nguyệt, cũng không biết --- chỉ có mình hắn biết.

Dương Phú Quý thấy đại đường yên tĩnh, hỏi, “Tối nay đại nhân gọi tất cả người Dương gia thôn tới gấp mặt, có chuyện gì sao?”

Tô Văn Khai nhàn nhạt nhìn ông ta một cái, nói: “Trong rừng cây tùng ngoài thôn phát hiện một cỗ thi thể bạch cốt, chắc hẳn các ngươi đều biết?”

Mọi người lên tiếng: “Biết, biết.”

“Người chết tên là Dương Bách Gia, người của Dương gia thôn. Ngổ tác của nha môn khám nghiệm tử thi phát hiện, khi hắn còn sống bị người ta đánh trọng thương, khiến cho nội tạng vỡ nát gây ra tử vong.”

Nguyên nhân Dương Bách Gia chết chỉ có vài người biết, vẫn chưa đưa ra thông báo, hiện giờ nghe thấy, cả sảnh đường ồ lên. Âm ỉ mắng hung thủ độc ác tàn nhẫn, mất hết tính người.

Tô Văn Khai bảo mọi người bình tĩnh, mới tiếp tục nói, “Chắc các vị cũng nhìn thấy quan binh bao vây phía sau núi, bởi vì trên núi có một hang động, mà hung thủ vì muốn che giấu hang động kia, làm chuyện vô ích che đậy cửa động, nhưng tình cờ bị ta và Minh Nguyệt cô nương phát hiện.”

Một người vội vàng hỏi, “Vì sao hung thủ muốn che giấu hang động?”

Ánh mắt Tô Văn Khai lạnh lùng, đáp, “Bởi vì đường đi đến Mạc gia thôn, vốn dĩ phải mất ba ngày, hiện tại chỉ cần ba canh giờ là tới.”

Có người cả gan suy đoán nói, “Chẳng lẽ đó là nơi hung thủ dùng để đi làm chuyện xấu?”

Người khác lại nói, “Chuyện này liên quan gì tới việc Dương Bách Gia bị giết?”

“Có.” Tô Văn Khai trầm giọng, “Ngày 15 tháng 6 mười năm trước, Dương Bách Gia đi tới sau núi, có lẽ vô tình phát hiện thỏ con, liền muốn đuổi theo bắt, không ngờ lại đi trúng vào hang động. Hắn phát hiện lối ra khỏi hang động có rất nhiều cây Thương Lục, khi ấy đang mùa quả chín, hắn tiện tay hái quả về, chia cho bọn trẻ mà hắn hay chơi đùa cùng. Hắn là một ngốc tử, cho nên không biết diễn đạt, thành ra nói hái được rất nhiều thỏ. Sau khi hung thủ biết cửa động bị người ta phát hiện, liền sợ Dương Bách Gia để lộ, do đó dụ dỗ Dương Bách Gia tới rừng cây tùng ngoài thôn, nhẫn tâm giết hại.”

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi không nói lên lời. Bỗng nhiên phục hồi tinh thần, có thể thường xuyên đi lại sau núi, chẳng lẽ là người trong thôn?

Rốt cuộc kẻ đó là ai?

Hung thủ giết người luôn ở bên cạnh, cũng không biết ẩn nấp bao nhiêu năm, mọi người cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng run sợ.

“Đại, đại nhân, rốt cuộc ai là hung thủ?”

“Đại nhân, rốt cuộc Dương Bách Gia đã nhìn thấy cái gì?”

“Rốt cuộc hung thủ kia đã làm chuyện gì trong hang động, khiến hắn phải giết người diệt khẩu?”

Từng câu từng câu rốt cuộc, rốt cuộc, nghi ngờ chồng chất, Tô Văn Khai sẽ giải thích rõ ràng, mặc dù phiền phức, nhưng chung quy vẫn là bên ngoài, có thể cho người chết một cái công đạo, cùng một cái an lòng. “Ban đầu ta cũng thấy rất kì quái, rốt cuộc hang động kia ẩn chứa bí mật gì, khiến hung thủ phải sát hại mạng người. Nhưng sau đó ta phát hiện, không phải trong hang động ẩn chứa bí mật, mà là bên ngoài hang động có việc không thể để cho ai biết.”

Minh Nguyệt nghe hắn nhắc tới bên ngoài hang động, nhớ tới Mạc gia thôn, nhớ tới... Ngày đó bọn họ đi ngang qua thôn trang... Nàng lập tức rung mình, kinh ngạc nhìn hắn, chẳng lẽ...

Tô Văn Khai vẫn tiếp tục nói, “Trước kia ta chỉ tập trung tra xét sổ sách ghi chép trong huyện, bản xứ, còn có án mất tích, nhưng có một chi tiết ta chưa từng để trong lòng. Mãi đến khi tìm thấy hang động kia, biết được nơi này nối liền với Mạc gia thôn, ta mới hiểu, người mất tích, liên quan tới Mạc gia thôn.”

“Có liên quan gì tới Mạc gia thôn?”

“Chẳng lẽ mọi người đi tới Mạc gia thôn? Mặc dù chỗ này cách nơi đó khá xa, nhưng chúng ta vẫn hay đi ra ngoài, qua bên kia, gặp mặt hơn trăm người, có điều chưa từng nhìn thấy người quen.”

“Dĩ nhiên các người không nhìn thấy, bởi vì... bọn họ đều được chôn sâu dưới đất, đều đã chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bạch cốt mười năm (13)

Editor: HD

Có một số người đang ngồi trong tổ đường Dương gia đã từng thất lạc người thân, nghe mấy lời này từ trong miệng đại quan, có người không chịu nổi đã la một tiếng, hôn mê ngất xỉu.

Đội nhiều năm như vậy, trong lòng vẫn trông mong người thân mất tích còn sống, ai ngờ đã sớm âm dương xa cách, đi xuống Hoàng Tuyền.

Lung Tô Văn Khai thẳng đứng, lúc này hắn nắm chặt quyền.

Đại đường rồi thành một cục, diu người bị ngất ra ngoài, sau đó liền có tiếng người chất vấn, “Vì sao đại nhân lại nói như vậy? Người nhìn thấy thì thế sao?”

“Không có.” Tô Văn Khai lắc đầu, “Người mất tích của Dương gia thôn trước kia không nhiều, nhưng vào hai mươi năm trước, mười mấy năm trước lại vô cùng đông đảo, hơn nửa người mất tích, hầu như đều là vị hôn phối của thiếu niên thiếu nữ. Sau này người ta quay lại hủy bỏ bản án báo mất tích, nói

là tìm thấy người rồi, không có trường hợp ngoại lệ, thậm chí đều đã lập gia đình, mà những vị hôn phối này, không một ai có người kế thừa.”

Có người khó hiểu, “Đây là ý gì?”

Giọng nói Tô Văn Khai càng ngày càng nặng nề, “Mạc gia thôn là nơi thịnh hành thập cốt, còn có một cái nữa, chắc các ngươi cũng biết.”

Một người buột miệng đáp, “Âm hôn.”

Nói xong, mọi người lại kinh hoàng, sợ hãi la lên. Tuy rằng trong lòng Minh Nguyệt đã sớm chuẩn bị nhưng vẫn thấy lạnh lẽo, lạnh đến mức rùng mình. Tần Phóng vốn dĩ không an tâm, nghe xong sự thật, liền hồi hận đến mức xanh cả ruột, suy nghĩ muốn rời đi, nhưng bên ngoài là bóng đen sâu thẳm, lại không có người đi cùng, bảo hắn đi ngang qua thôn trang quý địa này, hẳn thật sự không có can đảm. Âm thầm xích lại gần Bạch Thủy, cho dù nàng ta dữ như gấu, nhưng cũng rất đáng tin cậy.

Bạch Thủy phát hiện hắn tới gần mình, nhũ mây thấp giọng, giọng nói không chút thiện cảm, “Làm gì thế?”

Tần Phóng nghẹn ngào một tiếng, “Ta sợ.”

“... gan thò đầu.” Cuối cùng Bạch Thủy cũng không đẩy Tần Phóng ra, cứ coi như là bồi thường việc nàng hiểu lầm hắn đến đưa thư đi.

Tô Văn Khai lại mở miệng, trước thở dài một hơi, “Đúng, âm hôn, đồng mộ đồng huyệt. Minh hôn.”

Lúc này, có trưởng lão kinh ngạc đứng lên, run giọng nói, “Ý của đại nhân là, chuyện năm đó hung thủ làm chính là giết đồng nam đồng nữ, đưa cho những gia đình cần phối âm hôn?” Ông ta kinh ngạc tròn mắt, khó tin nói: “Giết người sống đi phối âm hôn?!”

Cả sảnh đường đều kinh hãi, hoảng hốt, khiếp sợ, không khí trong tổ đường đột nhiên tĩnh lặng, không ai nói lời nào. Rất lâu sau mới có người run rẩy nói, “Người nọ rất cuộc là ai... rất cuộc là ai độc ác như vậy.”

Tô Văn Khai vẫn không trả lời, chỉ nhìn sang hướng cửa, “Dương Thiên Lý có ở đây không?”

Hắn vừa dứt lời, Dương Thiên Lý liền theo tiếng gọi bước ra, mặc dù không thiện với lương tâm, nhưng vẻ mặt khá lo lắng, sợ rằng lát nữa sẽ bị nha dịch nhào lên bắt --- hắn nghe nói có không ít quan viên vì phá án mà tra khảo người.

Tô Văn Khai hỏi, “Ngươi còn nhớ hôm nay thời điểm lên núi và xuống núi, ta từng hỏi ngươi chuyện săn bắn?”

Dương Thiên Lý suy nghĩ đáp, “Nhớ rõ.”

“Người săn bắn lợi hại nhất trong thôn là ai?”

“Thôn trưởng.”

“Lợi hại như thế nào?”

“Nghe phụ thân ta nói, thôn trưởng bách phát bách trúng, chỉ cần bắn tên, không có cái nào rơi xuống trống không, cho nên luôn luôn bắt được con mồi trở về, còn có thể phân phát cho những người không săn bắn được gì.”

Tô Văn Khai truy hỏi, “Bách phát bách trúng này, là do phụ thân ngươi tận mắt chứng kiến sao?”

Dương Thiên Lý cảm thấy câu hỏi của hắn thật kì quái, không biết vì sao lại hỏi mấy chuyện này, nhưng vẫn thành thật đáp, “Không phải, những nơi thôn trưởng tới đều rất nguy hiểm, sợ thôn dân bị thương, vì vậy không dẫn mọi người theo, bản thân luôn luôn đi vào những chỗ nguy hiểm nhất.”

“Ông ta đã mang về con mồi gì?”

Dương Thiên Lý không biết cái này, đành nhìn sang một lão giả. Lão giả này là Dương phụ, thấy tầm mắt của con trai mình, ông nói tiếp, “Hoặc là gà rừng, thỏ hoang, thỉnh thoảng cũng có heo rừng này nọ.” Dương phụ đã lớn tuổi, lại từng trải sự đời, lớn mật hỏi, “Đại nhân hỏi việc này làm gì?”

Tô Văn Khai phóng tầm mắt sang người một mực giữ yên lặng, cảm thấy trong mấy canh giờ ngắn ngủi, khuôn mặt ông ta đã già đi mấy chục tuổi, “Dương Phú Quý, ngươi là hung thủ.”

Mọi người kinh ngạc, đồng thời nhìn qua đó.

“Chính ngươi giết Dương Bách Gia, giết chết những đứa trẻ trong thôn, bán bọn họ ra ngoài phối âm hôn, dùng người đổi lấy con mồi và ngân lượng.”

Dương Phú Quý nắm cây gậy hơi mở mắt, chậm rãi ngẩng đầu, lông mày dần dần nhả lại, “Đại nhân nói gì vậy? Người Dương gia thôn, hầu như đều là cùng họ, là tộc nhân của ta, bản thân là một thôn trưởng, cần cù chăm chỉ làm việc suốt 30 năm nhiệm kì, sao đại nhân có thể đội cho thảo dân cái mũ lớn như vậy, khiến người khác hiểu lầm?”

Tô Văn Khai cười lạnh, “Ngươi muốn ngụy biện, ta đã sớm đoán được. Nếu đã dự tính từ trước, tất nhiên ta sẽ không đến tay không.”

Hắn gọi nha dịch, nha dịch cầm một bộ cung tên đặt trên hành lang. Cung vẫn còn rất tốt, mũi tên hơi rỉ, xem ra đã lâu rồi không đụng đến.

“Bộ cung và tên này, được lấy ra từ nhà Dương Phú Quý người, trước đó người của ta cũng đã hỏi thê tử người, bà ấy nói, trước đây người thực sự có dùng. Tuy nhiên, ta bảo mười bộ đầu có kinh nghiệm coi thử, bọn họ đều nói loại cung tên này không thể bắn xuyên được da heo rừng. Nói cách khác, những thú săn năm đó người đem về, căn bản không phải do người săn được. Ta nghĩ, người nói dối là đi săn thú, trên thực tế là lên đưa hài tử trong hang động ra ngoài, bán đổi tiền, sau đó mua thịt từ thợ săn, che giấu đi tội ác của mình.”

Dương Phú Quý cười nhạt, “Lời của đại nhân càng nói càng quá đáng, chuyện nhiều năm như vậy, ta đổi vài bộ cung mới thì có gì lạ, chỉ với cái này mà đại nhân đi buộc tội ta? Đại nhân là tân quan mới nhận chức, cho dù muốn nhanh chóng giải quyết vụ án giành lấy công lao, cũng không nên lấy lý do khó tin như vậy.”

Nói cho cùng ông ta cũng là thôn trưởng lâu năm, đức cao vọng trọng, vì thế không ít người mở miệng nói chuyện giúp ông ta.

Ánh mắt Tô Văn Khai vô cùng nghiêm nghị, nói, “Hai mươi năm trước cho đến mười mấy năm trước, quan viên tiền nhiệm đều bị triều đình tổng vào đại lao với tội danh tham ô, trong thời gian nhiệm kỳ của bọn họ, đề điều thượng du chưa tu sửa, lũ lụt hàng năm nhấn chìm cả hạ du ruộng đồng, dân chúng khổ sở không tả được, năm đó người chết đói vô số kể. Nhưng nhà các người luôn có thú săn chống đói, đôi khi có cả gạo ăn, tiền bạc để chữa bệnh, cả nhà sáu miệng ăn, cha mẹ người làm nông, thê tử người dệt vải, không khác thôn dân khác là bao. Nhưng cuộc sống của các người, hoàn toàn không giống người khác.”

Dương Phú Quý nhìn hắn nói, “Có lẽ đại nhân đã quên, thảo dân là hương trưởng, mỗi tháng có thể đến nha môn nhận chút gạo và tiền bạc, mặc dù không nhiều lắm, nhưng đủ để ăn mấy bữa cơm.”

Tô Văn Khai lấy một quyển hồ sơ trong tay nha dịch, ném dưới chân ông ta, “Đây là lời khai của mấy quan viên năm đó, bên trên có ghi, quan viên tham ô đến mức nuốt sạch tiền lương tháng của 39 thôn trưởng, căn bản là người không có đi lĩnh bạc. Dương Phú Quý, cho dù người nói dối thế nào, cũng không thể che giấu sự thật việc người giết Dương Bách Gia, sát hại những thiếu niên thiếu nữ trong thôn!”

Rốt cuộc Dương Phú Quý không nhịn được nữa, đứng lên, nóng nảy nói, “Đại nhân không có chứng cứ, chớ ngậm máu phun người!”

“Ta nhớ rõ Dương Thiên Lý từng nói, Dương Bách Gia vô cùng yêu thích hài tử, cũng thường xuyên chơi đùa với đám trẻ, thậm chí hắn sẽ xuất hiện khi bọn họ gặp nguy hiểm, không để ý tới an toàn của mình chỉ lo bảo vệ bọn họ. Trùng hợp, mấy năm kia, trong thôn luôn có người mất tích. Đến khi Dương Bách Gia mất tích, người trong thôn mới không mất tích nữa. Cho nên các người cho rằng Dương Bách Gia cố ý tiếp cận bọn trẻ, là hung thủ, theo như ta điều tra, năm đó người đứng ra bảo Dương Bách Gia là hung thủ, đẩy hắn tới đầu ngọn sóng không thể nào xoay người, chính là người!”

“Chuyện này có gì không đúng chứ? Nếu không phải hắn làm, vì sao khi hắn mất tích, người trong thôn không xảy ra việc gì nữa, chẳng phải quá trùng hợp rồi sao?”

“Bởi vì người muốn vu oan giả họa cho hắn.” Tô Văn Khai đã bắt đầu thu lưới, muốn kéo ông ta lên mặt đất, không thể nào quay đầu trốn trong nước, không để ông ta ung dung tự tại thêm nữa, “Hai mươi năm trước lần lượt có người mất tích, bảy nam chín nữ tổng cộng 16 người, người mất tích đều là họ Dương, ngoại nhân giống như Lê Đáp, lại không có ai. Bởi vì người nghĩ, nếu ngoại nhân mất tích trong thôn, lỡ như người khác làm lớn chuyện, thôn trưởng người không có cách che giấu, vì vậy chỉ xuống tay với tộc nhân.”

Dương Phú Quý tự tin hắn không có chứng cứ, ngay cả người trong thôn cũng không tin ông ta là người độc ác tàn bạo như vậy, nhìn Tô Văn Khai bằng ánh mắt đầy nghi ngờ.

Tô Văn Khai không vội, tiếp tục nói, “Năm đó thiên tai rất nhiều, nhưng bảy tám thôn trang ngay Mạc gia thôn được núi che chở, vì vậy không gặp lũ lụt, do gần đường núi, nên vẫn ra ngoài làm việc được, tính ra vẫn giàu có hơn Dương gia thôn, nhưng bọn họ có một phong tục, chính là thịnh hành âm hôn. Muốn tìm người thích hợp để tiến hành âm hôn cũng không dễ dàng gì, vì vậy xuất hiện nghề giới thiệu thi thể, kiếm tiền tài tử việc ‘quỷ môi’, chuyên mai mối cho hai thi thể đã chết, sau khi xong chuyện, bọn họ có thể kiếm được rất nhiều tiền thưởng.”

Không khác gì Minh Nguyệt, ngay cả Bạch Thủy cũng cảm thấy sợ, nổi hết da gà, Tàn Phóng lại càng sợ hãi, nơi này là tổ đường, treo đầy bài vị, ba người liền cảm thấy một trận gió lạnh.

“Những hài tử mất tích này, chỉ cần lấy thời gian bọn họ được báo án mất tích với quan phủ, so sánh với thời gian mai táng người được phối âm hôn, sẽ dễ dàng phát hiện, bọn họ chỉ cách biệt thời gian ba ngày, xa nhất là năm sáu ngày... tất cả đều giống nhau, không có ngoại lệ.”

Đồng loạt giống nhau, không có ngoại lệ, nói là trùng hợp... rất khó để người ta tin tưởng.

Tô Văn Khai lạnh lùng nói, “Dương Phú Quý, người thực chất làm nghề quỷ môi chuyên phối âm hôn, khi biết có người cần hài tử, người liền sát hại hài tử trong thôn, lợi dụng hang động sau núi, đi bán người cho bọn họ, kiếm một khoảng tiền lớn, để sinh sống. Trong lúc vô tình bị Dương Bách Gia bắt gặp, người vì muốn bịt miệng hắn, liền giết luôn cả hắn, còn vu oan giả họa đổ hết mọi tội danh lên đầu hắn.”

Trên đại đường không ai nói chuyện, bọn họ đều đang rất mâu thuẫn ---- rốt cuộc nên tin hắn, hay tin thôn trưởng đây?

Dương Phú Quý đứng một hồi cảm thấy mệt mỏi, liền ngồi xuống, chỉ nói một câu, “Ngài hoàn toàn không có chứng cứ, những chuyện này đều do ngài suy đoán.”

Tô Văn Khai vui vẻ trong tức giận, loại tức giận này không làm cho hắn nóng nảy, ngược lại càng thêm tỉnh táo, hung thủ không chết không sợ, chỉ có thể dùng chứng cứ vạch trần sự thật, không chừa bất kì đường lui nào cho ông ta.

“Người muốn chứng cứ? Được, ta cho người xem chứng cứ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xuân Phong - Nhất Mai Đồng Tiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.